

Bruxelles, den 28.1.2020
C(2020) 395 final

ANNEX

BILAG

til

Kommissionens gennemførelsesafgørelse

om ændring af afgørelse K(2010) 1620 endelig for så vidt angår erstatning af håndbogen om behandling af visumansøgninger og ændring af udstedte visa (visumhåndbog I)

Bilag

"BILAG

***HÅNDBOG OM BEHANDLING AF VISUMANSØGNINGER OG
ÆNDRING AF UDSTEDTE VISA (Visumhåndbog I)***

FORORD

Formålet med denne håndbog om den praktiske anvendelse af visumkodeksen er at fastlægge operationelle instrukser (retningslinjer, bedste praksis og anbefalinger) vedrørende de opgaver, der skal udføres af medlemsstaternes konsulære medarbejdere og medarbejdere ved andre myndigheder med ansvar for at behandle og træffe afgørelse om visumansøgninger, samt medarbejdere ved myndigheder, der har ansvaret for at ændre udstedte visa.

Håndbogen og de operationelle instrukser heri tager hensyn til visumkodeksen¹ og al anden EU-lovgivning, der er relevant, når medlemsstaternes konsulære medarbejdere og medarbejdere ved andre myndigheder med ansvar for at behandle og træffe afgørelse om visumansøgninger gennemfører Den Europæiske Unions fælles visumpolitik, som regulerer udstedelsen af visa til forventede ophold på medlemsstaternes område i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage. Listen over de retlige instrumenter, der er relevante for denne håndbog, findes i [del VI](#).

Håndbogen er udarbejdet på grundlag af visumkodeksens artikel 51. Den skaber ingen retligt bindende forpligtelser for medlemsstaterne og indfører ingen nye rettigheder og forpligtelser for de eventuelt berørte personer, men har udelukkende til formål at sikre en harmoniseret anvendelse af de retlige bestemmelser. Kun de retsakter, som håndbogen er baseret på eller henviser til, har bindende retsvirkninger og kan påberåbes ved en national domstol.

De grundlæggende rettigheder, der er fastlagt i den europæiske menneskerettighedskonvention og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal gælde for enhver person, der søger om visum. Behandlingen af visumansøgninger bør ske på en professionel og respektfuld måde og fuldt ud overholde forbuddet mod umenneskelig og nedværdigende behandling og forbuddet mod forskelsbehandling i henhold til henholdsvis artikel 3 og 14 i den europæiske menneskerettighedskonvention og artikel 4 og 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

Navnlig skal medarbejdere ved konsulater under udførelsen af deres opgaver fuldt ud respektere den menneskelige værdighed og må ikke forskelsbehandle personer på grundlag af køn, racemæssig eller etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering. De foranstaltninger, der træffes under udførelsen af opgaverne, skal stå i rimeligt forhold til formålene med sådanne foranstaltninger.

Medarbejdere ved konsulater og medlemsstaternes centrale myndigheder bør bestræbe sig på at sikre en balance mellem på den ene side behovet for altid at være agtpågivende med henblik på at opdage personer, der udgør en risiko for den offentlige orden og den interne sikkerhed, samt potentielt ulovlige indvandrere og på den anden side behovet for at sikre en smidig behandling af visumansøgninger indgivet af personer, der opfylder indrejsebetingelserne. Det er umuligt at udarbejde en håndbog med operationelle instrukser, der giver klare retningslinjer i hver enkelt situation, der måtte opstå. I de tilfælde, hvor der ikke foreligger klare retningslinjer, bør medarbejdere ved konsulater behandle visumansøgninger i fuld overensstemmelse med principperne i den fælles visumpolitik.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) (EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1).

INDHOLDSFORTEGNELSE

Indholdsfortegnelse	3
DEL I: GENERELT	9
1. EU-medlemsstater og associerede stater, der har ophævet grænsekontrollen ved deres indre grænser og fuldt ud gennemført Schengenreglerne vedrørende udstedelse af visa til ophold af højst 90 dages varighed	9
1.1 EU-medlemsstater	9
1.2 Associerede lande.....	9
1.3 EU-medlemsstater, som endnu ikke anvender Schengenreglerne fuldt ud.....	9
2. Terminologi.....	10
3. Visumkrav	10
3.1 Hvilke nationaliteter er underlagt visumpligt?.....	10
3.2 Hvilke nationaliteter er fritaget for visumpligt?.....	12
3.3 Hvilke nationaliteter skal have et lufthavnstransitvisum?	13
4. Visumtyper, der er omfattet af visumkodeksen og visumhåndbogen	15
5. Den ensartede udformning af visummærkatet	15
6. Visumlempelsesaftaler	15
7. Familiemedlemmer til EU-/EØS-borgere og schweiziske statsborgere.....	17
8. Andre dokumenter, der tillader indrejse og/eller ophold på medlemsstaternes område, og som ikke er omfattet af visumkodeksen og visumhåndbogen	17
DEL II: OPERATIONELLE INSTRUKSER FOR BEHANDLING AF VISUMANSØGNINGER ANSØGNINGER	19
1. BESTEMMELSE AF, HVILKEN MEDLEMSSTAT DER ER KOMPETENT, OG AF, HVILKET KONSULAT I DENNE MEDLEMSSTAT DER ER KOMPETENT.....	19
1.1 Ansøgning om et ensartet visum til en enkelt indrejse	19
1.2 Ansøgning om et ensartet visum til flere indrejser	20
1.3 Visumansøgning fra en person, der er i besiddelse af et gyldigt visum til kortvarigt ophold	21
<i>Anbefalet bedste praksis vedrørende personer, der er i besiddelse af flere rejsedokumenter:</i> Medlemsstaterne bør oplyse personer, der er i besiddelse af to (eller flere) gyldige visa i to (eller flere) forskellige rejsedokumenter, at 90-dagesreglen gælder pr. person og ikke pr. rejsedokument.....	22
1.4 Ansøgning om et lufthavnstransitvisum.....	22
1.5 Hvordan behandles en ansøgning fra en ansøger, der rejser til flere medlemsstater, herunder til en medlemsstat, der fritager ham for visumpligt .	23

1.6	Skal en medlemsstats konsulat acceptere en ansøgning om at rejse til en medlemsstat, som ikke er til stede eller repræsenteret i det tredjeland, hvor ansøgeren har bopæl?	24
1.7	Hvad sker der, hvis der er indgivet en ansøgning på et konsulat, der ikke har kompetence til at behandle den?	24
1.8	Kan et konsulat acceptere en ansøgning fra en ansøger, der ikke har bopæl inden for konsulatets jurisdiktion?	25
1.10	Kan en medlemsstats konsulat, som er beliggende på en anden medlemsstats område, behandle visumansøgninger?	27
2.	INDGIVELSE AF EN ANSØGNING	27
2.1	Hvornår kan der indgives en ansøgning?	27
2.2	Tidsbestillingssystem	28
2.3	Indlevering af ansøgningen	29
3.	GRUNDLÆGGENDE ELEMENTER VED ANSØGNING OM VISUM	31
3.1	Rejsedokument	31
3.2	Ansøgningskema	34
3.3	Foto	37
3.4	Visumgebyr	37
3.5	Er ansøgningen antagelig?	41
3.6	Hvordan behandles en uantagelig ansøgning?	41
3.7	Kan en uantagelig ansøgning behandles i visse tilfælde?	41
4.	BIOMETRISKE IDENTIFIKATORER	43
4.1	Hvilke biometriske identifikatorer skal indsamles?	43
4.2	Hvornår i ansøgningsproceduren skal der indsamles biometriske identifikatorer?	43
4.3	Hvilke ansøgere er fritaget for kravet om at afgive fingeraftryk?	44
5.	DOKUMENTATION OG REJSESYGEFORSIKRING	46
5.1	Støttedokumenter	46
5.1.3	Skal dokumentationen autentificeres eller legaliseres?	47
5.2	Hvilke dokumenter skal fremlægges som støtte for ansøgningen om et ensartet visum?	47
5.3	Rejsesygeforsikring	57
6.	BEHANDLING AF VISUMANSØGNINGEN	59
6.1	Grundlæggende principper	59
6.2	Oprettelse af et ansøgningsdossier og søgning i VIS	60
6.3	Dokumenters og erklæringers ægthed og troværdighed	61
6.4	Rejsedokument	62

6.5	Formålet med det forventede ophold	62
6.6	Betingelserne for det forventede ophold	64
6.7	Sikkerhedsrisiko og risiko for folkesundheden	65
6.8	Brug af VIS Mail	66
6.9	Rejsesygeforsikring	68
6.10	Kontrol af varigheden af tidligere og forventede ophold	68
6.11	Supplerende dokumenter	71
6.12	Hvornår skal en ansøger indkaldes til samtale?	71
6.13	Vurdering af risikoen for ulovlig indvandring og af, om ansøgeren agter at forlade medlemsstaternes område før udløbet af det visum, der ansøges om	72
6.14	Ansøgning om et lufthavnstransitvisum	73
6.15	Mindreårige	74
6.16	Faserne i beslutningsprocessen	74
6.17	Tilbagerapporteringsprocedurer ("tilbagerejsekontrol")	75
7.	AFGØRELSE OM EN VISUMANSØGNING	76
7.1	Frister for at træffe afgørelse om en ansøgning	76
7.2	Fra hvornår løber fristerne for at træffe afgørelse om en ansøgning?	77
7.3	Oplysninger, der skal indlæses i VIS, når der træffes afgørelse om at udstede et visum	77
8.	TYPEN VISUM, DER SKAL UDSTEDES	78
8.1	Visum, der giver indehaveren lov til at indrejse på medlemsstaternes område	78
8.2	Gyldighedsperiode	79
8.3	Opholdets varighed	80
8.4	Antal indrejser	81
8.5	Visa med begrænset territorial gyldighed	85
9.	INFORMATION AF ANDRE MEDLEMSSTATERS CENTRALE MYNDIGHEDER OM UDSTEDELSE AF ET VISUM	91
10.	VISUMMÆRKATEN	92
10.1	Udfyldelse af visummærkatet	92
10.2	Påføring af visummærkatet	92
10.3	Udfyldelse af visummærkat	93
11.	AFSLAG PÅ VISUM	93
11.1	Af hvilke grunde skal der gives afslag på visum?	94
11.2	Skal den pågældende person have meddelelse om afslaget, og skal årsagerne til afslaget fremlægges?	95
11.3	Oplysninger, der skal indlæses i VIS, når der gives afslag på visum	96

11.4	Har den pågældende ret til at klage over en negativ afgørelse?	97
12.	RETURNERING AF REJSEDOKUMENTET	98
13.	OPRETTELSE AF SAGSMAPPER	100
13.1	Hvad skal der gemmes i hver enkelt sagsmappe?	100
13.2	Hvor længe skal ansøgningsdossiererne gemmes?	100
DEL III: SPECIFIKKE REGLER VEDRØRENDE ANSØGERE, DER ER		
	FAMILIEMEDLEMMER TIL EU-BORGERE	101
1.	Gælder direktiv 2004/38/EF for en visumansøger?	102
2.	Kan direktiv 2004/38/EF fritage EU-borgeres familiemedlemmer for visumplikten?	106
2.1	Relevante opholdskort.....	106
2.2	Ikke-standardopholdskort, der dog er omfattet	107
2.3	Fritagelse for visumplikten i henhold til Schengengrænsekodeksen	108
3.	Territorial kompetence for behandling af visumansøgninger fra tredjelandstatsborgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere	108
3.1	Artikel 6	109
3.2	Artikel 7	109
4.	Særlige fravigelser fra visumkodeksens generelle regler.....	109
4.1	Visumgebyr	109
4.2	Udlicitering af indsamlingen af ansøgninger	110
4.3	Bistand til at opnå visum.....	110
4.4	Behandlingstid.....	110
4.5	Typer visa, der udstedes til familiemedlemmer til EU-borgere (herunder dem, der har planlagt et ophold på mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage).....	110
4.6	Bevisbyrde.....	111
4.7	Støttedokumenter	111
4.8	Anerkendelse eller registrering af ægteskaber indgået i udlandet	115
4.9	Afslag på ansøgning om visum	115
4.10	Meddelelse af og begrundelse for afslaget.....	116
4.11	Ændring af fremgangsmåde	116
5.	Misbrug af og svig i forbindelse med ansøgninger om indrejsevisum	117
5.1	Generelle bemærkninger	117
5.2	Former for misbrug af EU's lovgivning om fri bevægelighed.....	118
5.3	Forskellige typer oprigtige ægteskaber og proformaægteskaber	119
5.4	Operationel vejledning, navnlig for konsulater.....	120
6.	Familiemedlemmer til EU-borgere, der ansøger om visum ved de ydre grænser ...	121

7.	Operationelle instrukser til Schweiz' konsulater	122
7.1	Definition af "familiemedlem" i aftalen med Schweiz	122
7.3	Særlige fravigelser fra visumkodeksens generelle regler.....	122
DEL IV: ANSØGNING OM VISUM VED DE YDRE GRÆNSER.....		125
1.	ANSØGNING OM VISUM VED DE YDRE GRÆNSER	125
1.1	Kan der indgives ansøgning om visum ved grænsen?	125
1.2	Gælder der særlige regler for behandling af en visumansøgning ved grænsen?	125
1.3	Hvilke visumtyper kan der udstedes ved den ydre grænse?	127
2.	VISA UDSTEDT TIL SØFOLK I TRANSIT VED DE YDRE GRÆNSER.....	130
DEL V: ÆNDRING AF UDSTEDTE VISA.....		132
1.	FORLÆNGELSE AF ET UDSTEDT VISUM	132
1.1	Under hvilke omstændigheder er det obligatorisk at forlænge et udstedt visum?	132
1.2	Kan der opkræves gebyr for at forlænge et visum på grund af force majeure eller af humanitære årsager?	132
1.3	Under hvilke omstændigheder er det ikke obligatorisk at forlænge et udstedt visum?.....	133
1.4	Skal der foretages en "forudgående høring", inden der træffes afgørelse om at forlænge et visum?	133
1.5	Hvor stor territorial gyldighed skal et forlænget visum have?	133
1.6	Hvor langt skal det ophold, som det forlængede visum omfatter, være?	133
1.7	Hvilken form skal forlængelsen have?	134
1.8	Hvad skal kontrolleres, når en anmodning om forlængelse af et visum vurderes?	134
2.	ANNULLERING AF ET UDSTEDT VISUM	134
2.1	Årsager til annullering.....	135
2.2	Hvordan skal annulleringen markeres?.....	135
2.3	Skal der indlæses oplysninger om annullering af et visum i VIS?	135
2.4	Skal den pågældende person have meddelelse om annulleringen og årsagerne hertil?	136
2.5	Har den pågældende ret til at klage over en afgørelse om annullering?	136
3.	INDDRAGELSE AF ET UDSTEDT VISUM	136
3.1	Årsager til inddragelse.....	136
3.2	Hvordan skal inddragelsen markeres?	137
3.3	Skal der indlæses oplysninger om inddragelsen af et visum i VIS?	137
3.4	Skal den pågældende person have meddelelse om inddragelsen og årsagerne hertil?	137

3.5	Har den pågældende ret til at klage over en afgørelse om inddragelse?	137
4.	OVERSÆTTELSE AF "ANNULLERET" OG "INDDRAGET"	138
	DEL VI:LISTE OVER RELEVANT LOVGIVNING.....	140
	EU-retten	140

DEL I: GENERELT

1. EU-MEDLEMSSTATER OG ASSOCIEREDE STATER, DER HAR OPHÆVET GRÆNSEKONTROLLEN VED DERES INDRE GRÆNSER OG FULDT UD GENNEMFØRT SCHENGENREGLERNE VEDRØRENDE UDSTEDELSE AF VISA TIL OPHOLD AF HØJST 90 DAGES VARIGHED

1.1 EU-medlemsstater

Østrig	Letland
Belgien	Litauen
Tjekkiet	Luxembourg
Danmark	Malta
Estland	Nederlandene
Finland	Polen
Frankrig	Portugal
Tyskland	Slovakiet
Grækenland	Slovenien
Ungarn	Spanien
Italien	Sverige

Hvad angår Frankrig og Nederlandene, finder den fælles visumpolitik kun anvendelse på disse medlemsstaters europæiske områder. Hvad angår Danmark, finder den ikke anvendelse på Grønland og Færøerne.

1.2 Associerede lande

EØS-lande² (Norge, Island, Liechtenstein) og Schweiz. Hvad angår Norge, finder den fælles visumpolitik ikke anvendelse på Svalbard (Spitzbergen).

1.3 EU-medlemsstater, som endnu ikke anvender Schengenreglerne fuldt ud

Bulgarien, Cypern, Kroatien og Rumænien.

Bulgarien, Kroatien, Cypern og Rumænien har endnu ikke gennemført Schengenreglerne fuldt ud. Det betyder, at visumkodeksen er bindende for dem, men indtil Schengenreglerne er fuldt gennemført, udsteder disse fire medlemsstater nationale visa til kortvarige ophold, som udelukkende er gyldige på deres eget område. Bulgarien, Kroatien, Cypern og Rumænien anvender fuldt ud forordning (EF) nr. 2018/1806 om fastlæggelse af listen over de

² Aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav.

2. TERMINOLOGI

Med henblik på visumkodeksen og denne håndbog henviser "medlemsstat" til de EU-medlemsstater, der anvender Schengenreglerne fuldt ud, samt de associerede stater. "Medlemsstaternes område" henviser til disse "medlemsstaters" område (se del I, punkt 1.1 og 1.2).

Med henblik på denne håndbog og afhængigt af konteksten dækker begreberne "konsulat" og "konsulært personale" også en situation, hvor en medlemsstats centrale myndigheder uanset visumkodeksens artikel 4, stk. 1, er ansvarlige for at behandle og træffe afgørelse om visumansøgninger.

3. VISUMKRAV

ENSARTET VISUM

3.1 Hvilke nationaliteter er underlagt visumpligt?

Retsgrundlag: Forordning (EU) 2018/1806

Listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af et visum ved indrejse på medlemsstaternes område med henblik på ophold i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, er fastsat i forordning (EU) 2018/1806 (se [bilag 5](#))³.

Reglerne for visum til kortvarigt ophold er baseret på nationalitet, som er et grundlæggende kriterie for at afgøre, om en person er visumpligtig. Når der ses bort fra de særlige tilfælde med indehavere af flygtningepas og pas til statsløse personer, er det i de fleste tilfælde hverken den type rejsedokument, som en person er i besiddelse af, eller det land, der har udstedt det, der afgør, om personen er visumpligtig. Hvis indehaverens nationalitet ikke fremgår af rejsedokumentet, er det op til medlemsstaterne at vurdere, om det ved hjælp af andre dokumenter er muligt at fastslå den pågældendes nationalitet. Hvis det ikke er muligt at fastslå ansøgerens nationalitet, er det rejsedokumentet, der afgør, om den pågældende er visumpligtig.

Eksempel: *En colombiansk statsborger, der er i besiddelse af et flygtningepas udstedt af USA, ønsker at rejse til Sverige. Den pågældendes nationalitet fremgår af rejsedokumentet. Sverige fritager ikke indehavere af dette dokument for visumpligten, men eftersom colombianske statsborgere ikke er omfattet af visumpligten, bør personen få tilladelse til at rejse til Sverige uden visum.*

Eksempel: *Udlændinge, som ikke er født uruguayanske statsborgere, har et pas, hvoraf det fremgår, at de er "lovlige statsborgere", og hvilken nationalitet de tidligere havde. Kravet*

³ Alle henvisninger til bilag vedrører bilag til visumhåndbogen.

om visum til kortvarigt ophold afhænger af indehaverens nationalitet. For eksempel vil en cubansk statsborger, der har et sådant uruguayansk rejsedokument, skulle ansøge om visum for at rejse til medlemsstaternes område.

3.1.1 For hvilke personkategorier indeholder EU-reglerne fritagelser for visumpligt på alle medlemsstaternes område?

- Tredjelandstatsborgere med en opholdstilladelse udstedt af en medlemsstat er ikke som sådan fritaget for visumpligten, men deres opholdstilladelse betragtes som svarende til et ensartet visum. Se [Liste over opholdstilladelser udstedt af medlemsstaterne \(bilag 2\)](#).
- Indehavere af diplomatpas (og undertiden tjenestepas), som ifølge visumlempelsesaftaler eller særlige visumfritagelsesaftaler med visse tredjelande er fritaget for visumpligt.
- Tredjelandstatsborgere med en "tilladelse til lokal grænsetrafik"⁴, når de udøver deres rettigheder inden for rammerne af ordningen for lokal grænsetrafik ([bilag 3](#)).
- Skoleelever, som er statsborgere i et tredjeland, hvis statsborgere er visumpligtige, og som har bopæl i en EU-medlemsstat og deltager i en organiseret skolerejse og ledsages af en lærer fra den pågældende skole. Se [Liste over deltagere i skolerejser inden for Den Europæiske Union \(bilag 4\)](#).
- Konventionsflygtninge og statsløse personer og andre personer uden noget statsborgerskab, som har bopæl i en medlemsstat, og som er indehavere af et rejsedokument, der er udstedt af den pågældende medlemsstat.
- Visse kategorier af familiemedlemmer til EU-borgere og schweiziske statsborgere er fritaget for visumpligten (se [del III](#)).

3.1.2 For hvilke personkategorier gælder der nationale undtagelser fra visumpligten?

I henhold til forordning (EU) 2018/1806 har medlemsstaterne individuelt besluttet at fritage visse kategorier af tredjelandstatsborgere, der normalt er underlagt visumpligt:

- indehavere af diplomatpas, tjenestepas/officielle pas og særlige pas
- medlemmer af besætninger inden for civil luftfart og skibsfart i forbindelse med udførelsen af deres opgaver
- medlemmer af besætninger inden for civil skibsfart, når de har landlov og er i besiddelse af identitetspapirer for søfolk udstedt i henhold til Den Internationale Arbejdsorganisations konvention nr. 108 af 13. maj 1958 eller nr. 185 af 16. juni 2003 eller Den Internationale Søfartsorganisations konvention af 9. april 1965 om lettelse af international samfærdsel ad søvejen
- besætning og deltagere i nødhjælps- eller redningsaktioner i katastrofe- eller ulykkestilfælde, og medlemmer af besætninger inden for civil skibsfart, når de sejler på internationale indre vandveje

⁴ EUT L 405 af 30.12.2006 og EUT L 29 af 3.2.2007.

- indehavere af rejsedokumenter, der udstedes af internationale mellemstatslige organisationer, som mindst én medlemsstat er medlem af, eller af andre enheder, som den berørte medlemsstat har anerkendt som værende underlagt international ret, til ansatte i disse organisationer eller enheder
- medlemmer af de væbnede styrker, der rejser inden for rammerne af NATO eller Partnerskab for Fred
- indehavere af de identitetskort og marchordrer, der er omhandlet i overenskomsten af 19. juni 1951 mellem deltagerne i NATO vedrørende status for deres styrker
- skoleelever, som deltager i en organiseret skolerejse som medlem af en gruppe skoleelever, der ledsages af en lærer fra den pågældende skole
- konventionsflygtninge, der er statsborgere i et tredjeland, hvis statsborgere er visumpligtige, og som har bopæl i et tredjeland, hvis statsborgere ikke er visumpligtige, eller som er statsløse, der har bopæl i og er i besiddelse af et rejsedokument udstedt af et tredjeland, hvis statsborgere ikke er visumpligtige
- konventionsflygtninge, statsløse og andre personer uden noget statsborgerskab, som har bopæl i Det Forenede Kongerige eller Irland, og som er indehavere af et af Det Forenede Kongerige eller Irland udstedt rejsedokument, der anerkendes af den berørte medlemsstat, jf. dog kravene i den europæiske overenskomst om ophævelse af visumtvang for flygtninge undertegnet den 20. april 1959 i Strasbourg.

Oplysninger om alle sådanne fritagelser er offentliggjort i [Oplysninger i medfør af Rådets forordning \(EU\) 2018/1806](#) (se [bilag 5](#)).

3.1.3 Tyrkiske statsborgere, som er tjenesteydere, kan fritages for visumpligt

Se [Retningslinjer for tyrkiske statsborgeres ret til at rejse inden for EU, efter at de har passeret de ydre grænser med henblik på at levere tjenesteydelser i EU \(bilag 6\)](#).

3.2 Hvilke nationaliteter er fritaget for visumpligt?

Listen over tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for visumpligten ved indrejse på medlemsstaternes område med henblik på ophold i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, er fastsat i Rådets forordning (EU) 2018/1806 (se [bilag 1](#)).

3.2.1 For hvilke personkategorier gælder der nationale undtagelser fra fritagelsen for visum til kortvarige ophold?

I henhold til forordning (EU) 2018/1806 har visse medlemsstater ensidigt besluttet at indføre visumpligt for visse kategorier af tredjelandstatsborgere, der normalt ikke er underlagt visumpligt, nemlig

- indehavere af diplomatpas, tjenstepas/officielle pas og særlige pas
- besætninger inden for civil skibsfart og luftfart
- flypersonale og ledsagende personale på nødhjælps- eller redningsflyvninger og andet hjælpepersonale i katastrofe- eller ulykkestilfælde
- besætninger inden for civil skibsfart, herunder besætninger på skibe, der sejler i internationalt farvand og på internationale indre vandveje

- indehavere af laissez-passers, som visse mellemstatslige internationale organisationer udsteder til deres ansatte
- personer, der ønsker at udføre lønnet beskæftigelse under et ophold på under 90 dage.

Når der udstedes et visum til disse kategorier af personer, som rejser med disse formål, skal der i henhold til visumkodeksen udstedes et ensartet visum til kortvarigt ophold.

Oplysninger om alle sådanne fritagelser er offentliggjort i Oplysninger i medfør af Rådets forordning (EU) 2018/1806 ([bilag 5](#)).

Undtagelsen fra fritagelsen for visumpligten i henhold til artikel 6, stk. 3, i forordning (EU) 2018/1806 ("personer, der rejser med henblik på at udøve lønnet beskæftigelse") bør tolkes snævert. Den bør navnlig ikke berøre personer, der er ansat, eller som udøver selvstændig virksomhed i deres bopælsland, og som er nødt til at rejse i erhvervsmæssigt øjemed. I den henseende og i overensstemmelse med de visumfritagelsesaftaler, EU har indgået med visse tredjelande, bør denne undtagelse ikke omfatte:

- forretningsfolk, dvs. personer, der rejser i forretningsøjemed (uden at være ansat i den medlemsstat, der udgør bestemmelsesstedet)
- sportsfolk og kunstnere, der udøver en aktivitet lejlighedsvis
- journalister udsendt af medier i deres bopælsland og
- praktikanter på udvekslingsophold.

LUFTHAVNSTRANSITVISUM

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 3

3.3 Hvilke nationaliteter skal have et lufthavnstransitvisum?

Listen over tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af et lufthavnstransitvisum, når de passerer internationale transitområder i lufthavne, der er beliggende på medlemsstaternes område, fremgår af [bilag 7A](#).

Under bestemte omstændigheder kan en medlemsstat ensidigt beslutte at kræve, at statsborgere fra visse tredjelande skal være i besiddelse af et lufthavnstransitvisum, når de passerer internationale transitområder beliggende på dens område (se [bilag 7B](#)).

3.3.1 Hvilke personkategorier er fritaget for kravet om lufthavnstransitvisum?

Alle henvisninger til Det Forenede Kongerige i dette afsnit er kun gyldige, så længe EU-retten fortsat finder anvendelse på Det Forenede Kongerige. Hvis Det Forenede Kongerige udtræder af EU uden en udtrædelsesaftale (det såkaldte brexit uden aftale), vil visa og opholdstilladelser udstedt af Det Forenede Kongerige ikke længere fritage en indehaver for kravet om et lufthavnstransitvisum.

Følgende personkategorier er fritaget for kravet om lufthavnstransitvisum:

- a) indehavere af et gyldigt ensartet visum, et gyldigt nationalt visum til længerevarende ophold eller en gyldig opholdstilladelse udstedt af en medlemsstat
- b) indehavere af et gyldigt visum udstedt af
 - Bulgarien, Kroatien, Cypern, Rumænien, Irland eller Det Forenede Kongerige
 - Canada, Japan eller Amerikas Forenede Stater eller til
 - et eller flere af Kongeriget Nederlandenes oversøiske lande og territorier (Aruba, Curaçao, Sint Maarten, Bonaire, Sint Eustatius og Saba),

også når de vender tilbage fra disse lande efter at have brugt visummet.

Tilbagereisen bør senest finde sted straks efter udløbet af et visum, der er udstedt af et af landene på listen, og ikke flere dage senere.

Fritagelsen for indehavere af gyldige visa udstedt af Bulgarien, Kroatien, Cypern, Rumænien, Irland, Det Forenede Kongerige, Canada, Japan eller USA eller til et eller flere af Kongeriget Nederlandenes oversøiske lande og territorier, der er omhandlet i litra b), gælder, uanset om den pågældende person rejser til det land, der udstedte visummet, eller til et andet tredjeland.

Eksempel: En nigeriansk statsborger med et gyldigt canadisk visum rejser fra Lagos (Nigeria) via Frankfurt (Tyskland) til Bogotá (Colombia).

Denne person har ikke brug for et lufthavnstransitvisum til transit gennem det internationale transitområde i Frankfurt lufthavn.

Hvis en tredjelandsstatsborger med et udløbet visum udstedt af Bulgarien, Kroatien, Cypern, Rumænien, Det Forenede Kongerige, Irland, Canada, Japan eller USA eller til et eller flere af Kongeriget Nederlandenes oversøiske lande og territorier, der er omhandlet i litra b), imidlertid vender hjem fra et andet tredjeland end det udstedende land (eller det land eller område, hvor visummet er gyldigt), er denne person ikke fritaget for kravet om lufthavnstransitvisum.

Eksempel: En nigeriansk statsborger med et udløbet canadisk visum rejser fra Bogotá (Colombia) til Lagos (Nigeria) via Frankfurt (Tyskland).

Denne person skal have et lufthavnstransitvisum til transit gennem det internationale transitområde i Frankfurt lufthavn.

- c) indehavere af en gyldig opholdstilladelse
 - udstedt af Irland eller Det Forenede Kongerige
 - udstedt af Andorra, Canada, Japan, San Marino eller USA, der garanterer betingelsesløs tilbagetagelse af indehaveren (se [bilag 7C](#)), eller til

- et eller flere af Kongeriget Nederlandenes oversøiske lande og territorier (Aruba, Curaçao, Sint Maarten, Bonaire, Sint Eustatius og Saba)
- d) familiemedlemmer til EU-borgere, der er omfattet af direktiv 2004/38/EF, uanset om de rejser alene, med henblik på at ledsage eller slutte sig til EU-borgeren (se [del III](#))
- e) personer med diplomatpas
- f) flybesætningsmedlemmer, som er statsborgere i en kontraherende part i Chicagokonventionen angående international civil luftfart.

4. VISUMTYPER, DER ER OMFATTET AF VISUMKODEKSEN OG VISUMHÅNDBOGEN

I visumkodeksen "fastsættes procedurer og betingelser for udstedelse af visa til forventede ophold på medlemsstaternes område i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage" (dvs. "kortvarige ophold"), og "der fastsættes procedurer og betingelser for udstedelse af visa i forbindelse med transit gennem de internationale transitområder i medlemsstaternes lufthavne." De udstedte visa kan være ensartede visa, der giver indehaveren ret til at rejse rundt på medlemsstaternes samlede område, eller visa med begrænset territorial gyldighed, der kun giver indehaveren ret til at rejse rundt på en eller visse medlemsstats område, eller lufthavnstransitvisa, der giver indehaveren ret til transit via det internationale transitområde i en medlemsstats lufthavn.

5. DEN ENSARTEDE UDFORMNING AF VISUMMÆRKATEN

Ensartede visa, visa med begrænset territorial gyldighed og lufthavnstransitvisa udstedt af medlemsstaterne printes i det ensartede format for visummærkater som fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 om ensartet udformning af visa.

6. VISUMLEMPELSESAFTALER

Visumlempelseaftaler mellem Den Europæiske Union og visse tredjelande indeholder foranstaltninger med henblik på at lempe procedurene for udstedelse af visa til statsborgere fra bestemte tredjelande (f.eks. lavere visumgebyrer, udstedelse af visum til flere indrejser for særlige ansøgerkategorier, kortere behandlingstider) uden at ændre betingelserne for visumudstedelse (dvs. at ansøgeren stadig skal opfylde indrejsebetingelserne).

Der er i øjeblikket tolv visumlempelseaftaler i kraft⁵. De aftaler, der vedrører tredjelande, som ikke længere er omfattet af visumpligten i forbindelse med kortvarige ophold, er hovedsagelig overflødige. De medlemsstater, der opretholder kravet om visum til kortvarigt ophold for statsborgere fra disse lande, som har til hensigt at udøve lønnet beskæftigelse under deres ophold, skal anvende disse aftaler. De fælles udvalg, der fører tilsyn med disse visumlempelseaftaler, har udarbejdet specifikke retningslinjer for gennemførelsen af hver enkelt aftale. Visumlempelseaftalerne er bindende for alle EU-medlemsstaterne undtagen Danmark[, Det Forenede Kongerige] og Irland. Associerede Schengenlande er ikke omfattet af visumlempelseaftaler.

⁵ December 2019.

Danmark, Island, Liechtenstein, Norge og Schweiz har indgået bilaterale aftaler med en række af de berørte tredjelande.

<i>Tredjeland</i>	<i>EU-aftales ikraft- trædelse</i>	<i>Bilateral aftales ikraft- trædelse Danmark</i>	<i>Bilateral aftales ikraft- trædelse Norge</i>	<i>Bilateral aftales ikraft- trædelse Schweiz</i>	<i>Bilateral aftales ikraft- trædelse Island</i>	<i>Bilateral aftales ikraft- trædelse Liechten- stein</i>
Den Russiske Føderation	1.6.2007	1.10.2009	1.12.2008	1.2.2011	1.3.2010	1.4.2015
Ukraine⁶	1.1.2008	1.3.2009	1.9.2011	1.3.2019		
Ukraine^{idem} ændret	1.7.2013	1.1.2016				
Nord- makedonien⁷	1.1.2008		1.2.2009			
Serbien⁸	1.1.2008	1.5.2009	1.6.2010	1.7.2010		
Montenegro⁹	1.1.2008	1.8.2008	16.12.2009			
Bosnien- Hercegovina¹⁰	1.1.2008	1.4.2009	1.5.2009	1.7.2009		
Albanien¹¹	1.1.2008	1.12.2008	1.5.2009		1.1.2010	
Republikken Moldova¹²	1.1.2008	1.9.2011	1.12.2011	1.2.2011		

⁶ I henhold til forordning (EF) 2017/850 om ændring af forordning (EF) nr. 539/2001 er statsborgere fra Montenegro, der er indehavere af biometriske pas, fritaget for visumpligten (EUT L 133 af 22.5.2017, s. 1).

⁷ I henhold til forordning (EF) nr. 1244/2009 om ændring af forordning (EF) nr. 539/2001 er statsborgere fra Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, som er indehavere af biometriske pas, fritaget for visumpligten (EUT L 336 af 18.12.2009, s. 1).

⁸ I henhold til forordning (EF) nr. 1244/2009 om ændring af forordning (EF) nr. 539/2001 er serbiske statsborgere, som er indehavere af biometriske pas (med undtagelse af indehavere af serbiske pas, som er udstedt af det serbiske koordinationsdirektorat [på serbisk: *Koordinaciona uprava*]), fritaget for visumpligten (EUT L 336 af 18.12.2009, s. 1).

⁹ I henhold til forordning (EF) nr. 1244/2009 om ændring af forordning (EF) nr. 539/2001 er statsborgere fra Montenegro, der er indehavere af biometriske pas, fritaget for visumpligten (EUT L 336 af 18.12.2009, s. 1).

¹⁰ I henhold til forordning (EU) nr. 1091/2010 om ændring af forordning (EF) nr. 539/2001 er statsborgere fra Bosnien-Hercegovina, der er indehavere af biometriske pas, fritaget for visumpligten (EUT L 329 af 14.12.2010, s. 1). Visumlempelsesaftalen gælder fortsat for indehavere af ikkebiometriske pas.

¹¹ I henhold til forordning (EU) nr. 1091/2010 om ændring af forordning (EF) nr. 539/2001 er statsborgere fra Albanien der er indehavere af biometriske pas, fritaget for visumpligten (EUT L 329 af 14.12.2010, s. 1).

Republikken Moldova ændret^{idem}	1.7.2013					
Georgien¹³	1.3.2011		1.12.2015	1.1.2014		
Armenien	1.1.2014			1.8.2016		
Aserbajdsjan	1.9.2014		1.6.2015	1.4.2017		
Kap Verde	1.12.2014					

7. FAMILIEMEDLEMMER TIL EU-/EØS-BORGERE OG SCHWEIZISKE STATSBOGERE

I henhold til artikel 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde har enhver EU-borger ret til at færdes og opholde sig frit på EU-medlemsstaternes område med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i traktaten og i gennemførelsesbestemmelserne hertil. De respektive begrænsninger og betingelser er fastsat i direktiv 2004/38/EF om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på (EU-)medlemsstaternes område. Denne håndbog indeholder et særligt kapitel ([del III](#)) med de specifikke regler for visumansøgere, som er familiemedlemmer til EU/EØS-borgere, som er omfattet af direktivet, og familiemedlemmer til schweiziske statsborgere, som er omfattet af aftalen om fri bevægelighed for personer mellem EF og Schweiz.

8. ANDRE DOKUMENTER, DER TILLADER INDREJSE OG/ELLER OPHOLD PÅ MEDLEMSSTATERNES OMRÅDE, OG SOM IKKE ER OMFATTET AF VISUMKODEKSEN OG VISUMHÅNDBOGEN

– Nationale visa til længerevarende ophold

Procedurerne og betingelserne for udstedelse af nationale visa til længerevarende ophold (forventet ophold på over 90 dage) er omfattet af national lovgivning. Indehavere af et nationalt visum har imidlertid ret til at rejse rundt inden for medlemsstaternes område, jf. forordning (EU) nr. 265/2010 af 25. marts 2010 om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og forordning (EF) nr. 2016/399 (Schengengrænsekodeks).

– Opholdstilladelser

Procedurerne og betingelserne for udstedelse af opholdstilladelser er omfattet af national lovgivning. Ifølge princippet om ækvivalens mellem visa til kortvarigt ophold og opholdstilladelser har indehavere af en opholdstilladelse udstedt af en medlemsstat og

¹² I henhold til forordning (EU) nr. 259/2014 om ændring af forordning (EF) nr. 539/2001 er statsborgere fra Moldova, der er indehavere af biometriske pas, fritaget for visumpligten (EUT L 105 af 8.4.2014, s. 9).

¹³ I henhold til forordning (EF) nr. 2017/372 om ændring af forordning (EF) nr. 539/2001 er statsborgere fra Georgien, der er indehavere af biometriske pas, fritaget for visumpligten (EUT L 61 af 8.3.2017, s. 7).

indehavere af et gyldigt rejsedokument ret til at rejse rundt på medlemsstaternes område i op til 90 dage inden for en periode på 180 dage.

– Forenklet transitdokument (FTD) og forenklet jernbanetransitdokument (FRTD)

Den 1. juli 2003 trådte en særlig ordning for transit mellem Kaliningradregionen og det russiske hovedland i kraft. Der blev indført to typer dokumenter — et forenklet transitdokument (FTD) og et forenklet jernbanetransitdokument (FRTD) — til passage af medlemsstaternes område for at gøre det muligt og lettere for tredjelandsstatsborgere at rejse mellem to dele af deres eget land, der ikke grænser op til hinanden. På nuværende tidspunkt er det kun Litauen, der anvender denne ordning. FTD udstedes til flere direkte rejser ved hjælp af et hvilket som helst landtransportmiddel gennem Litauens område. Det udstedes af de litauiske myndigheder og er gyldigt i højst tre år. Rejser på basis af FTD må ikke overstige 24 timer.

FRTD udstedes til én ud- og hjemrejse med jernbane og er gyldigt i op til tre måneder. Rejser på basis af FRTD må ikke overstige seks timer.

FTD/FRTD har samme gyldighed som et visum og skal udstedes i en ensartet udformning af konsulære myndigheder i overensstemmelse med Rådets forordning (EF) nr. 693/2003 og Rådets forordning (EF) nr. 694/2003. FTD/FRTD kan ikke udstedes ved grænsen.

Med forbehold af de specifikke regler i forordning (EF) nr. 693/2003 finder bestemmelserne i Schengenreglerne vedrørende visa også anvendelse på FTD/FRTD (artikel 10 i forordning (EF) nr. 693/2003).

[Rådets forordning \(EF\) nr. 693/2003 om indførelse af et særligt forenklet transitdokument \(FTD\) og et forenklet jernbanetransitdokument \(FRTD\) og om ændring af de fælles konsulære instrukser og Den Fælles Håndbog.](#)

[Rådets forordning \(EF\) nr. 694/2003 om ensartet udformning af forenklede transitdokumenter \(FTD\) og forenklede jernbanetransitdokumenter \(FRTD\).](#)

DEL II: OPERATIONELLE INSTRUKSER FOR BEHANDLING AF VISUMANSØGNINGER ANSØGNINGER

1. BESTEMMELSE AF, HVILKEN MEDLEMSSTAT DER ER KOMPETENT, OG AF, HVILKET KONSULAT I DENNE MEDLEMSSTAT DER ER KOMPETENT

Bestemmelse af, hvilken medlemsstat der er kompetent, på grundlag af ansøgerens bestemmelsessted.

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 5

1.1 Ansøgning om et ensartet visum til en enkelt indrejse

1.1.1 Hvis bestemmelsesstedet er én medlemsstat, skal denne medlemsstats konsulat behandle ansøgningen.

1.1.2 Hvis bestemmelsesstedet omfatter mere end én medlemsstat, eller hvis der foretages flere særskilte besøg inden for to måneder, skal ansøgningen behandles af konsulatet i den medlemsstat, der udgør rejsens væsentligste bestemmelsessted. Det væsentligste bestemmelsessted er det sted, hvor ansøgeren har til hensigt at tilbringe længst tid, eller som udgør den planlagte rejses hovedformål.

Eksempel: En marokkansk statsborger ønsker at rejse til Frankrig i anledning af en familiebegivenhed (20 dage) og har endvidere arrangeret et møde med en forretningsforbindelse i Belgien (to dage). Han ankommer til og afrejser fra Amsterdam (Nederlandene).

Hovedformålet med rejsen er familiebegivenheden, og det franske konsulat skal derfor behandle ansøgningen.

Eksempel: En marokkansk statsborger ønsker at foretage en forretningsrejse til Belgien (6 dage) og beslutter ved samme lejlighed at besøge slægtninge i Frankrig (6 dage). Han ankommer til og afrejser fra Amsterdam (Nederlandene).

Varigheden af det forventede ophold i Belgien og i Frankrig er det samme, og derfor bør enten det franske eller det belgiske konsulat behandle ansøgningen. Da hvert land udgør et hovedbestemmelsessted, bliver den medlemsstat, hvori den første indrejse sker, ikke ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.

Eksempel: En indisk studerende med bopæl i London (Det Forenede Kongerige) ønsker at rejse til Danmark (15.-18. august (4 dage)) og Spanien (3.-12. september (10 dage)).

Det spanske konsulat bør behandle ansøgningen, og det visum, der udstedes, bør omfatte begge besøg.

1.1.3 Hvis det væsentligste bestemmelsessted ikke kan fastslås, skal konsulatet for den medlemsstat, hvis ydre grænser ansøgeren agter at passere først, behandle ansøgningen.

Eksempel: En hviderussisk statsborger rejser med bus på en turistrejse til Polen, Tyskland og Østrig. Hun vil tilbringe fire dage i Polen, fire dage i Tyskland og tre dage i Østrig.

Det polske konsulat skal behandle ansøgningen, da visumindehaveren passerer den ydre grænse ved indreisen i Polen.

Eksempel: En marokkansk statsborger ønsker at køre i bil til Det Forenede Kongerige via Spanien og Frankrig.

Det spanske konsulat skal behandle ansøgningen, da visumindehaveren passerer den ydre grænse ved indreisen i Spanien.

Eksempel: En tyrkisk statsborger ønsker at rejse fra Ankara (Tyrkiet) til London (Det Forenede Kongerige) med fly via Wien (Østrig) og Frankfurt (Tyskland), og efter opholdet i Det Forenede Kongerige ønsker han at vende tilbage til Tyrkiet ad en anden rute via Berlin (Tyskland) og Budapest (Ungarn).

Det østrigske konsulat skal behandle ansøgningen, da den pågældende person passerer den ydre grænse ved indreisen i Østrig.

1.2 Ansøgning om et ensartet visum til flere indrejser

Anbefalet bedste praksis for at fastslå, hvilken medlemsstat der skal behandle en ansøgning om ensartet visum til flere indrejser:

Generelt skal en ansøgning om visum til flere indrejser behandles af den medlemsstat, der udgør det sædvanlige væsentligste bestemmelsessted, dvs. den medlemsstat, der er det hyppigste bestemmelsessted, eller hvis der ikke er et sådant bestemmelsessted, den medlemsstat, der er bestemmelsessted for den første planlagte rejse.

Eksempel: En senegalesisk statsborger besøger regelmæssigt sin familie i Frankrig, men rejser også på forretningsrejse til andre medlemsstater en eller to gange om året. Bestemmelsesstedet for den første rejse er Schweiz.

Det franske konsulat skal behandle ansøgningen, da Frankrig vil være det hyppigste bestemmelsessted.

Eksempel: En aserbajdsjansk statsborger, der arbejder som lastbilchauffør for et aserbajdsjansk transportselskab, leverer regelmæssigt varer til kunder i Østrig og har derfor fået udstedt et visum til flere indrejser af Østrig. Det tidligere visum er udløbet, og han ansøger om et nyt visum på det østrigske konsulat, selv om selskabet nu kun leverer varer i Spanien.

Ansøgeren skal henvises til det spanske konsulat, selv om han er velkendt af det østrigske konsulat, da hans væsentligste bestemmelsessted fremover er Spanien.

Eksempel: En russisk statsborger ønsker at rejse med fly fra Moskva (Rusland) til Kroatien via Østrig med henblik på to ugers ferie, herunder en endags-stopover i Wien på både udrejsen og hjemrejsen.

Hovedformålet med rejsen er opholdet i Kroatien, der har kompetence til at udstede det nødvendige (nationale) visum. På grundlag af dette visum kan den pågældende ansøge om visum på det østrigske konsulat for at dække endagsturen til Wien og den anden indrejse i Østrig.

Anbefalet bedste praksis for søfolk i transit: Det er ikke altid muligt at afgøre, i hvilken medlemsstat søfolk vil indlede deres transit, fordi de rederier, der hyrer dem, ofte ikke på forhånd ved, på hvilket skib, der sejler til hvilken medlemsstat, en sømand skal påmønstre. Det anbefales derfor at anvende visumkodeksens artikel 5, stk. 2, litra b), fleksibelt i tilfælde af søfolk, der er kendt for deres integritet og pålidelighed (dvs. at de har anvendt tidligere udstedte visa korrekt): Konsulatet i hver af de medlemsstater, hvorfra transitten eventuelt kunne begynde, skal behandle ansøgningen.

1.3 Visumansøgning fra en person, der er i besiddelse af et gyldigt visum til kortvarigt ophold

I princippet kan en person ikke være i besiddelse af to gyldige visa til kortvarigt ophold, som dækker samme periode.

Hvis en ansøger er i besiddelse af et gyldigt visum, som ikke omfatter det næste planlagte ophold fuldstændigt, bør det på nuværende tidspunkt gyldige visum inddrages, men det næste visum bør først være gyldigt fra dagen efter udløbet af det på nuværende tidspunkt gyldige visum. Dette bør gælde, uanset om det første visum blev udstedt af en anden medlemsstat eller til andre rejseformål.

I ekstraordinære tilfælde kan et konsulat fravige ovennævnte princip i situationer som dem, der beskrives nedenfor:

Eksempel: En ansøger har et visum, der er gyldigt fra 1. april-30. april med tilladelse til et ophold på 15 dage. Indehaveren har foretaget en rejse i begyndelsen af april og har brug for at rejse igen den 25. april i 10 dage.

Scenarie 1: Ansøgeren har "brugt" alle 15 dage under den første rejse, eller det første visum var et visum til én indrejse. Det betyder, at det første visum ikke længere er gyldigt efter den første rejse, og konsulatet bør udstede et nyt visum, der er gyldigt fra 25. april.

Scenarie 2: Ansøgeren har kun "brugt" 12 dage på den første rejse, og der er stadig 3 dages ophold tilbage på den pågældendes visum til flere indrejser. For at den pågældende person kan rejse den 25. april, vil det ikke være tilstrækkeligt at udstede et visum, der er gyldigt fra den 1. maj som nævnt ovenfor (dvs. at det nye visum er gyldigt fra dagen efter det nuværende visums udløb). Det nuværende visum vil skulle inddrages, og der skal udstedes et nyt visum. Den medlemsstat, der behandler ansøgningen, kan inddrage et visum, der er udstedt af en anden medlemsstat, se [del V, punkt 3.4](#).

Eksempel: En rejsende, der er i besiddelse af et almindeligt pas, der er påført et gyldigt visum til flere indrejser, skal i erhvervsmæssigt øjemed rejse med sit diplomatpas eller tjenestepas.

Der kan udstedes et visum, som anbringes i det officielle pas, og hvis gyldighedsperiode er baseret på det eller de påtænkte erhvervsmæssige ophold.

Anbefalet bedste praksis vedrørende personer, der er i besiddelse af flere rejsedokumenter: Medlemsstaterne bør oplyse personer, der er i besiddelse af to (eller flere) gyldige visa i to (eller flere) forskellige rejsedokumenter, at 90-dagesreglen gælder pr. person og ikke pr. rejsedokument.

1.4 Ansøgning om et lufthavnstransitvisum

1.4.1 Hvis ansøgningen kun vedrører en enkelt lufthavnstransit, skal konsulatet for den medlemsstat, på hvis område den pågældende lufthavn er beliggende, behandle ansøgningen.

Eksempel: En nigeriansk statsborger rejser i transit via Frankfurt lufthavn (Tyskland) på vej til Brasilien.

Det tyske konsulat skal behandle ansøgningen.

1.4.2 Hvis ansøgningen vedrører flere lufthavnstransitter, skal konsulatet for den medlemsstat, på hvis område den første transitlufthavn er beliggende, behandle ansøgningen.

Eksempel: En pakistansk statsborger rejser i transit via Madrid lufthavn (Spanien) på vej til

Colombia og via Frankfurt lufthavn (Tyskland) på hjemrejsen.

Det spanske konsulat skal behandle ansøgningen.

Det er vigtigt at sondre mellem en vidererejse, hvor en tredjelandstatsborger ikke forlader en lufthavns internationale transitområde, og en vidererejse, hvor tredjelandstatsborgeren forlader en lufthavns internationale transitområde, se eksemplerne under [punkt 8.5.6](#) og [8.5.7](#).

1.5 Hvordan behandles en ansøgning fra en ansøger, der rejser til flere medlemsstater, herunder til en medlemsstat, der fritager ham for visumpligt

Eksempel: *En indehaver af et indisk diplomatpas rejser til Tyskland (fire dage), Danmark (to dage), Ungarn (en dag) og Østrig (en dag). Tyskland, Danmark og Ungarn fritager indehavere af indiske diplomatpas for visumpligten, mens Østrig kræver visum.*

Det østrigske konsulat skal behandle ansøgningen, da Østrig er den eneste medlemsstat, der kræver visum for den pågældende person, selv om Tyskland er det væsentligste bestemmelsessted.

Eksempel: *En indehaver af et pakistansk tjenestepas rejser til Danmark (syv dage), Polen (en dag), Østrig (to dage) og Italien (en dag). Østrig og Danmark fritager indehavere af pakistanske tjenestepas for visumpligten, mens Italien og Polen kræver visum.*

Det polske konsulat skal behandle ansøgningen, da Polen er den medlemsstat, den pågældende først indrejser i, og som kræver visum for den pågældende person, selv om Danmark er det væsentligste bestemmelsessted.

Eksempel: *En indehaver af et egyptisk tjenestepas rejser fra Egypten til Wien (Østrig) via München (Tyskland). Hun rejser fra Kairo til München med fly og videre fra München til Wien med tog. Østrig fritager indehavere af egyptiske tjenestepas for visumpligten.*

Det tyske konsulat skal behandle ansøgningen, da Tyskland er den medlemsstat, der kræver visum for den pågældende person.

Eksempel: *En indehaver af et kenyansk diplomatpas rejser til Tyskland (to dage) og Malta (tre dage) i embeds medfør med en mellemlanding i Italien (en dags ventetid på en flyforbindelse). Tyskland og Malta fritager indehavere af kenyanske diplomatpas for visumpligten, mens Italien kræver visum.*

Det italienske konsulat skal behandle ansøgningen, da Italien er den eneste bestemmelsesmedlemsstat, der kræver visum for den pågældende person, selv om opholdet i

Italien kun er en "mellemlanding".

1.6 Skal en medlemsstats konsulat acceptere en ansøgning om at rejse til en medlemsstat, som ikke er til stede eller repræsenteret i det tredjeland, hvor ansøgeren har bopæl?

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 5, stk. 4

Et af de grundlæggende principper i visumkodeksen er, at alle medlemsstaterne med henblik på visumudstedelse skal være til stede eller repræsenteret i alle tredjelands, hvis statsborgere er underlagt visumpligt. I den henseende fastslås det i artikel 5, stk. 4, at "*Medlemsstaterne samarbejder om at forhindre, at der hverken kan ske behandling af eller træffes afgørelse om en ansøgning, fordi den medlemsstat, der har kompetence i overensstemmelse med [artikel 5, stk. 1-3], ikke er til stede eller repræsenteret i det tredjeland, hvor ansøgeren indgiver ansøgningen. jf. [bestemmelserne om konsulaternes territoriale kompetence].*"

Det betyder ikke, at alle medlemsstaters konsulater i det tredjeland, hvor ansøgeren har bopæl, skal acceptere en ansøgning, hvis den kompetente medlemsstat (dvs. ansøgerens eneste eller væsentligste bestemmelsessted) ikke er til stede eller repræsenteret der, da det først og fremmest er kompetencereglerne, der finder anvendelse, se [punkt 1.1-1.5](#).

Artikel 5, stk. 4, forpligter medlemsstaterne til at samarbejde om at forhindre situationer, hvor medlemsstaterne ikke er til stede eller repræsenteret, og denne forpligtelse vedrører således midlerne og ikke resultatet. Medlemsstaterne er derfor ikke forpligtet til at acceptere visumansøgninger, som de ikke er kompetente til at behandle og træffe afgørelse om ifølge ovennævnte regler, hvis den kompetente medlemsstat ikke er til stede eller repræsenteret.

Da denne bestemmelse imidlertid indgår i artiklen vedrørende "*medlemsstat med kompetence til at behandle og træffe afgørelse om en ansøgning*", kan en medlemsstat, hvis den normalt kompetente medlemsstat ikke er til stede, acceptere at behandle og træffe afgørelse om sådanne ansøgninger i særlige individuelle situationer

- af begrundede hastende årsager og
- efter at have opnået samtykke fra den normalt kompetente medlemsstat.

1.7 Hvad sker der, hvis der er indgivet en ansøgning på et konsulat, der ikke har kompetence til at behandle den?

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 18, stk. 2

Hvis et konsulat fastslår, at det ikke har kompetence til at behandle en ansøgning, efter at den er indgivet, bør ansøgeren straks underrettes, og hele ansøgningen (ansøgningen og dokumentationen) skal returneres, og visumgebyret godtgøres. Ansøgeren skal have oplyst, hvor ansøgningen skal indgives. Hvis der eventuelt skal betales et servicegebyr, refunderes det ikke.

Hvis et konsulat først fastslår, at det ikke er kompetent, efter at ansøgningen er blevet erklæret antagelig, og de relevante oplysninger allerede er indlæst i VIS, skal alle oplysninger i VIS også slettes.

Hvis den nationale lovgivning kræver det (f.eks. en ombudsmandslov), kan en medlemsstat beholde en kopi af de fremlagte dokumenter og af meddelelsen til ansøgeren.

1.8 Kan et konsulat acceptere en ansøgning fra en ansøger, der ikke har bopæl inden for konsulatets jurisdiktion?

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 6

Generelt bør kun ansøgninger fra personer, der har lovligt ophold inden for det kompetente konsulats jurisdiktion, accepteres (jf. [punkt 1.1-1.5](#)).

En ansøgning fra en person, der opholder sig lovligt — men ikke har bopæl — inden for det konsulats jurisdiktion, hvor ansøgningen indgives, kan imidlertid accepteres, hvis ansøgeren kan begrunde, hvorfor ansøgningen ikke kunne indgives på et konsulat på bopælsstedet. Det er konsulatet, der skal vurdere, om ansøgerens begrundelse kan accepteres.

"Ikke-fastboende ansøger" er en ansøger, der har bopæl andetsteds, men opholder sig lovligt inden for det konsulats jurisdiktion, hvor den pågældende indgiver sin ansøgning.

"Lovligt ophold" betyder, at ansøgeren har ret til midlertidigt at opholde sig inden for jurisdiktionen i medfør af lovgivningen i det tredjeland, hvor den pågældende opholder sig enten med henblik på et kortvarigt ophold eller for en længere periode, samtidig med at den pågældende bevarer sin faste bopæl i et andet tredjeland.

Eksempel: *En boliviansk kunstner skal optræde i Portugal den 25.5., og fra den 20.2.-15.5. optræder hun i Canada og USA.*

Scenarie 1: I princippet bør personen ikke have ret til at ansøge om visum på et portugisisk konsulat i Canada eller USA, fordi hun ville have kunnet ansøge, mens hun stadig opholdt sig i sit bopælsland, i op til seks måneder før datoen for den påtænkte indrejse på medlemsstaternes område.

Scenarie 2: Situationen ville være anderledes, hvis kunstneren kunne bevise, at hun, inden hun skulle optræde i Canada og USA, kontinuerligt havde optrådt uden for sit hjemland indtil seks måneder før kontrakten i Portugal (f.eks. en turné i forskellige asiatiske lande fra november til februar). I en sådan situation bør et portugisisk konsulat i Canada eller USA tillade kunstneren at indgive ansøgningen. Det samme gælder, hvis hendes optræden i Portugal først blev tilføjet hendes turnéplan, mens hun optrådte i Canada eller USA.

Eksempel: *En kinesisk professor er rejst til London for at undervise på et universitets sommerkurser. Under opholdet bliver hendes far, som bor i Frankrig, alvorligt syg, og for at kunne rejse til Frankrig ansøger den kinesiske kvinde om visum på det franske konsulat i*

London.

Det franske konsulat i London skal behandle ansøgningen, da det ville være urimeligt at forlange, at den pågældende person skulle rejse til sit bopælsland for at ansøge om visum.

Eksempel: *En marokkansk statsborger, som tilbringer sin ferie i Montreal (Canada), ønsker at ansøge om visum for at rejse til Tyskland på det tyske konsulat i Montreal. Hun hævder, at ventetiden for at få en aftale og indgive ansøgning ved det tyske konsulat i Rabat (Marokko) er for lang.*

Det tyske konsulat i Montreal skal ikke acceptere at behandle ansøgningen, da begrundelsen er uberettiget.

Eksempel: *En godkendt kommerciel formidler indgiver ansøgninger for en gruppe russiske turister på det spanske generalkonsulat i Moskva. Alle ønsker at rejse sammen til Spanien i to uger. De fleste har bopæl inden for det spanske konsulats jurisdiktion i Moskva, mens andre har bopæl inden for det spanske konsulats jurisdiktion i Sankt Petersborg.*

Det spanske konsulat i Moskva skal behandle ansøgningerne.

Eksempel: *En russisk statsborger fra Novorossiysk (Rusland) er rejst til Moskva (Rusland) til en handelsmesse. Her møder han en græsk forretningsforbindelse, som straks inviterer ham til Athen (Grækenland) for at indgå en kontrakt om et fremtidigt samarbejde. Den russiske statsborger ønsker at søge om visum på det græske konsulat i Moskva, da den omtrentlige rejse-/vejafstand mellem Moskva og Novorossiysk er 1 500 km.*

Det græske konsulat i Moskva skal behandle ansøgningen, da det ville være urimeligt at forlange, at den pågældende person skulle rejse til sin bopælsby for at ansøge om visum.

Eksempel: *En indisk studerende, der voksede op i Bangkok (Thailand), studerer på et universitet i USA. Efter at hun har afsluttet første semester på et kinesisk universitet (planlagt i hendes læseplaner), er hun tilbage i Bangkok og ønsker at rejse med sin familie til Paris i en uge. Efter at hun er vendt tilbage til Bangkok, rejser hun tilbage til USA og fortsætter sine studier.*

Det franske konsulat i Bangkok bør behandle ansøgningen, da det vil være for meget at kræve, at personen skal rejse tilbage til USA for at ansøge om et visum, undtagen hvis hun har forladt sin nuværende bopæl i USA for at tage til Kina mindre end seks måneder forud for rejsen til Paris, og der er klar dokumentation for, at planerne om at rejse til Paris allerede

eksisterede på det tidspunkt.

1.10 Kan en medlemsstats konsulat, som er beliggende på en anden medlemsstats område, behandle visumansøgninger?

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 7*

Generelt er en ansøger, som opholder sig lovligt på en medlemsstats område, indehaver af et dokument, der giver vedkommende ret til at færdes frit (et ensartet visum, en opholdstilladelse, et nationalt visum til længerevarende ophold). Der kan imidlertid opstå situationer, hvor en person med lovligt ophold ikke er indehaver af et dokument, der giver vedkommende ret til at rejse til en anden medlemsstat. I den situation vil de almindelige kompetenceregler, jf. punkt 1.1–1.5, være gældende.

Eksempel: *Indehaveren af et indonesisk diplomatpas, der er fritaget for visumplikten ifølge Østrigs regler, er rejst til Østrig for at deltage i en konference. Under opholdet bliver han af de indonesiske myndigheder indtrængende opfordret til at rejse til Estland for at deltage i et meget vigtigt politisk møde. Estland fritager ikke indehavere af indonesiske diplomatpas for visumplikten.*

Det estiske konsulat i Wien bør behandle ansøgningen, da det ville være urimeligt at forlange, at den pågældende person skulle rejse til sit bopælsland for at ansøge om visum.

2. INDGIVELSE AF EN ANSØGNING

2.1 Hvornår kan der indgives en ansøgning?

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 9, stk. 1 og 5*

Det må ikke kræves, at ansøgere skal møde (personligt) frem på mere end ét sted for at indgive en ansøgning.

En ansøgning om visum skal i princippet indgives senest 15 kalenderdage før det planlagte besøg og kan indgives op til seks måneder inden starten på det planlagte ophold. Det er ansøgerens ansvar at træffe de nødvendige forholdsregler for at overholde fristerne, hvis der findes et tidsbestillingssystem. Ansøgerne skal imidlertid informeres om de forskellige tidsfrister, jf. *håndbog om organisation af visumafdelingerne og det lokale Schengensamarbejde, del I, punkt 4*.

Søfolk kan under udførelsen af deres hverv indgive en ansøgning ni måneder inden starten på de planlagte besøg.

Konsulaterne bør i individuelle begrundede hastetilfælde acceptere ansøgninger, der er indgives senere end 15 kalenderdage inden starten på det planlagte besøg.

I andre tilfælde kan en ansøgning, der indgives mindre end 15 kalenderdage før den forventede afrejse, accepteres, men ansøgeren skal informeres om, at behandlingstiden kan være på op til 15 kalenderdage. Hvis ansøgeren alligevel vil indgive sin ansøgning, skal han

informerer om, at den endelige afgørelse eventuelt vil blive truffet efter den forventede afrejsedato.

Eksempel: En tyrkisk statsborger beslutter i sidste øjeblik at bestille en skiferie til Østrig med afgang to dage senere, og først en dag før afrejsen går det op ham, at han skal have visum for at rejse til Østrig.

Det østrigske konsulat kan afvise at behandle ansøgningen.

En indehaver af et visum til flere indrejser kan søge om et nyt visum, før det nuværende visum, som personen er i besiddelse af, udløber. Gyldigheden af det nye visum skal være fortløbende i forhold til det nuværende visum, da en person ikke kan have to gyldige visa inden for samme periode. Se også punkt 8.3.

2.2 Tidsbestillingssystem

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 9, stk. 2 og 3*

2.2.1 Skal ansøgere bestille tid for at indgive en ansøgning?

Det kan kræves, at ansøgere bestiller tid til indgivelse af en ansøgning – enten via et internt system eller et tidsbestillingssystem, der styres af en ekstern tjenesteyder.

I begrundede hastetilfælde skal der gives tid straks eller gives direkte adgang til indlevering af ansøgningen.

Hastetilfælde er situationer, hvor forhold, som ansøgeren ikke kunne forudse, har gjort det umuligt for ansøgeren at søge tidligere.

Eksempler på begrundede hastetilfælde:

En tæt slægtning (med bopæl i en medlemsstat) til en visumansøger er kommet til skade i en bilulykke og har brug for visumansøgerens hjælp.

[Hvad angår de proceduremæssige garantier i forbindelse med familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere](#), se [del III](#).

2.2.2 Hvad er maksimumfristen for at få en tid?

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 9, stk. 2*

Der skal som hovedregel gives en tid inden for en frist på højst to uger. Konsulaterne og de eksterne tjenesteydere bør samarbejde om at sikre (om nødvendigt ved at ansætte flere medarbejdere), at denne frist opretholdes selv i højsæsonen. Der skal træffes foranstaltninger for at sikre, at medlemsstaternes konsulaters kapacitet til at behandle visumansøgninger er

tilpasset for at undgå, at fristerne for at få en aftale systematisk er for lange (jf. *håndbog om organisation af visumafdelingerne og det lokale Schengensamarbejde, del I, punkt 1.2*).

2.2.3 Kan der indføres "hasteprocedurer" for indgivelse af ansøgninger?

Et konsulat kan beslutte at indføre en hasteprocedure for indgivelse af ansøgninger fra bestemte kategorier af ansøgere.

[Hvad angår de proceduremæssige garantier i forbindelse med familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere, se del III.](#)

2.3 Indlevering af ansøgningen

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 10 og 13, artikel 21, stk. 8, artikel 42, 43 og 45

2.3.1 Skal en ansøger møde personligt op for at indgive en ansøgning?

Generelt kræves det, at alle ansøgere møder personligt frem med henblik på optagelse af fingeraftryk (se [kapitel 4](#)), enten på et konsulat eller hos en ekstern tjenesteyder eller en honorær konsul, der er bemyndiget til at modtage visumansøgninger på vegne af en medlemsstat.

Hvis en ansøger møder personligt frem med henblik på optagelse af fingeraftryk, kan kravet om, at der skal tages et foto, opfyldes ved, at der ved den lejlighed tages et foto på stedet.

Det må ikke systematisk kræves af ansøgere, at de skal udfylde formularer, tjeklister eller spørgeskemaer ud over ansøgningsskemaet. Dette berører ikke de situationer, hvor der gennemføres en samtale under behandlingen af ansøgningen (se punkt 2.3.3), hvor det kræves, at ansøgeren møder personligt frem.

[Hvad angår de proceduremæssige garantier i forbindelse med familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere, se del III.](#)

2.3.2 Hvilken procedure skal der følges, når der indgives ansøgning gennem tredjepart?

Godkendte kommercielle formidlere og erhvervmæssige, kulturelle, sportslige eller uddannelsesmæssige sammenslutninger eller institutioner kan få tilladelse til at indgive ansøgninger på individuelle personers vegne enten direkte på et konsulat eller til en ekstern tjenesteyder eller en honorær konsul. Hvert ansøgningsskema skal være underskrevet af ansøgeren, og de kommercielle formidlere kan ikke optage fingeraftryk, se [kapitel 4](#). På samme måde kan en velkendt person få tilladelse til at lade en tredjepart indgive sin ansøgning.

Medlemsstaterne beslutter individuelt, hvorvidt kommercielle formidlere skal godkendes (jf. *håndbog om organisation af visumafdelingerne og det lokale Schengensamarbejde, del I, punkt 3*).

Erhvervsmæssige, kulturelle, sportslige eller uddannelsesmæssige sammenslutninger eller institutioner skal indhente forudgående samtykke fra den berørte medlemsstat, inden de kan indgive ansøgninger på vegne af individuelle ansøgere, f.eks. sportshold.

Anbefalet bedste praksis: Medlemsstaterne kan også give en behørigt bemyndiget tredjepart tilladelse til at indgive en ansøgning på vegne af bestemte (kategorier af) ansøgere, hvis fingeraftryk allerede er optaget, se kapitel 4.

Eksempel: En velkendt malisk forretningskvinde, hvis fingeraftryk allerede er registreret i VIS, ønsker at ansøge om et nyt visum. Hun udarbejder en underskrevet fuldmagt til sin assistent, som indgiver ansøgningen til den eksterne tjenesteyder.

Eksempel: En gruppe på 23 iranske fodboldspillere på det iranske fodboldlandshold rejser til Portugal for at træne.

Der skal indgives et officielt dokument udstedt af det iranske fodboldforbund, der indeholder en liste over spillerne (navn og pasnummer). Det udstedte dokument skal være behørigt stemplet og underskrevet, skal indeholde underskriverens navn og stilling og angive formålet med og datoerne for det planlagte besøg.

2.3.3 Samtale med ansøgeren

Uanset hvor og hvordan ansøgningen er indgivet (dvs. på et konsulat eller via en ekstern tjenesteyder), og uanset om ansøgningen er indgivet af ansøgeren personligt, elektronisk eller af en tredjepart, kan det konsulære personale gennemføre en samtale under behandlingen af ansøgningen (se [punkt 6.12](#)).

3. GRUNDLÆGGENDE ELEMENTER VED ANSØGNING OM VISUM

Følgende betingelser skal være opfyldt, for at en ansøgning kan antages (se punkt 3.5):

- Der skal være indgivet et udfyldt og manuelt eller elektronisk underskrevet ansøgningskema (i papir eller elektronisk format), et gyldigt rejsedokument og et foto.
- Visumgebyret skal være betalt.
- Der skal eventuelt indsamles biometriske data.

3.1 Rejsedokument

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 12

3.1.1 Hvor længe skal rejsedokumenter mindst være gyldige for at kunne accepteres?

Et rejsedokument skal mindst være gyldigt i tre måneder efter datoen for den forventede udrejse fra medlemsstaternes område, hvis der ansøges om et visum til en enkelt indrejse.

Hvis der ansøges om et visum til flere indrejser, skal rejsedokumentet mindst være gyldigt tre måneder efter datoen for den sidste forventede udrejse.

Eksempel: *En indonesisk forsker, som har været involveret i forskningsprojekter i Nederlandene og Tyskland, begynder at arbejde med forskningsprojekter i Ungarn og skal rejse dertil omkring hver tredje måned mellem januar 2021 og januar 2025. Han søger den 1. november 2020 om et visum til flere indrejser og fremlægger et rejsedokument, som er gyldigt indtil den 15. marts 2023. Selv om den pågældende person kan betragtes som "en rejsende i god tro" – efter at han har brugt sit tidligere ensartede visum korrekt – og kunne indrømmes et visum til flere indrejser for hele perioden, kan han kun få et visum til flere indrejser, der er gyldigt indtil den 15.12.2022.*

I begrundede hastetilfælde kan et rejsedokument med en kortere gyldighedsperiode end nævnt ovenfor accepteres. Begrundede hastetilfælde er situationer (behov for at rejse), som ansøgeren ikke kunne have forudset, så han derfor ikke i tide kunne have erhvervet et rejsedokument med den krævede gyldighed.

Eksempel på et begrundet hastetilfælde, der kunne give mulighed for at se bort fra reglen om rejsedokumentets gyldighed: *En filippinsk statsborger skal omgående rejse til Spanien, hvor en slægtning er kommet ud for en alvorlig ulykke. Hans rejsedokument er kun gyldigt i én måned efter datoen for den forventede hjemrejse.*

Det spanske konsulat bør acceptere rejsedokumentet med henblik på indgivelse af en ansøgning.

3.1.2 Hvor mange blanke sider skal et rejsedokument indeholde?

Rejsedokumentet skal indeholde tilstrækkelige – mindst to – blanke sider (en til påføring af visummærkatene/visummærkatene, og en til grænsemyndighedernes påføring af stempel).

Principielt skal en person rejse med et gyldigt visum påført et gyldigt rejsedokument. Når alle blanke sider i Schengenvisumindehaverens rejsedokument er anvendt til påføring af visa eller ind- og udrejsestempler, kan den pågældende dog rejse på grundlag af et "fuldt", men ugyldigt rejsedokument med et gyldigt visum og et nyt rejsedokument.

For at undgå eventuelt at få problemer, bl.a. når der foretages kontrol ved grænsen, kan den pågældende ansøge om enten et nyt visum, der dækker den resterende del af det tidsrum, hvori det eksisterende visum er gyldigt, eller et nyt visum til flere indrejser.

Anbefalet bedste praksis i forbindelse med personer, der er indehavere af et gyldigt visum i et rejsedokument, der ikke har tilstrækkelig mange blanke sider til ind- og udrejsestempler: Hvis en tredjelandstatsborger, der er indehaver af et stadig gyldigt visum i et "fuldt", men ugyldiggjort rejsedokument, ansøger om et nyt visum, der dækker den resterende del af det tidsrum, hvori det eksisterende visum er gyldigt, og som skal påføres det nye rejsedokument, skal det gyldige visum ophæves, og der skal hurtigst muligt og gratis udstedes et nyt visum, der er gyldigt i det resterende tidsrum, hvor det første visum var gyldigt.

3.1.3 Sådan behandles rejsedokumenter, der er udstedt mere end 10 år forud for visumansøgningen

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 12, litra c, og artikel 19, stk. 4*

Rejsedokumenter, der er udstedt mere end 10 år tidligere end visumansøgningen, skal principielt ikke accepteres, og visumansøgninger baseret på sådanne rejsedokumenter skal ikke anses for antagelige. Der kan dog af humanitære årsager eller af hensyn til nationale interesser gøres undtagelser.

Hvis ansøgningen i sidste ende godkendes, skal der udstedes et visum med begrænset territorial gyldighed, der kun gør det muligt for indehaveren at rejse til den udstedende medlemsstat.

[Hvad angår de proceduremæssige garantier i forbindelse med familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere, se del III.](#)

3.1.4 Hvordan skal et rejsedokument, der ikke er anerkendt af en eller flere medlemsstater, behandles?

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 25, stk. 3 og 4, og artikel 29, stk. 5*

Det bør kontrolleres, om rejsedokumentet er anerkendt af den medlemsstat, der modtager visumansøgningen, og af andre medlemsstater. Rejsedokumenter, der ikke er anerkendt af alle medlemsstater, kan accepteres, men der gælder særlige regler, afhængigt af hvilken type

visum der skal udstedes. Hvilke rejsedokumenter medlemsstaterne godkender eller ikke godkender, fremgår af oversigten over rejsedokumenter, som giver ret til at passere de ydre grænser, og som kan forsynes med et visum, del I, II, III og V ([bilag10](#)).

Hvis en eller flere medlemsstater ikke godkender et rejsedokument, skal der udstedes et visum, hvis territoriale gyldighed ikke dækker den/disse medlemsstat(er), se [punkt 8.5.3](#).

Hvis den medlemsstat, der modtager visumansøgningen, ikke godkender ansøgerens rejsedokument, kan der udstedes et visum, men det skal påføres [det særskilte ark til påføring af visum](#), se [punkt 8.5.3](#) og [punkt 10.2.1](#), og dets gyldighed skal begrænses til den udstedende medlemsstats område. Hvis en repræsenterende medlemsstat ikke anerkender det rejsedokument, der indgives sammen med ansøgningen om et planlagt ophold i den repræsenterede medlemsstat, skal den repræsenterende medlemsstat påføre rejsedokumentet et visum med begrænset territorial gyldighed i Schengenstaterne minus den repræsenterende medlemsstat.

Hvis et rejsedokument ikke godkendes af en medlemsstat, kan ansøgningen erklæres for uantagelig (se [punkt 3.6](#)).

3.1.5 Hvordan skal forfalskede rejsedokumenter behandles?

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 19, stk. 4

Hvis en ansøger fremlægger et forfalsket rejsedokument, og dette opdages ved indgivelsen af ansøgningen, skal ansøgningen anses for antagelig, og der skal gives afslag på udstedelse af et visum.

Hvis en ansøger fremlægger et forfalsket rejsedokument, og dette opdages, når konsulatet forsøger at fastslå, om ansøgningen er antagelig eller ej, skal ansøgningen erklæres antagelig, og der skal gives afslag på udstedelse af et visum.

I begge tilfælde bør rejsedokumentet behandles i henhold til anbefalet bedste praksis, jf. [punkt 6.4](#).

3.1.6 Kopier af sider i rejsedokumentet

Hvis det konsulat, der behandler ansøgningen, finder det relevant at opbevare en kopi af persondatasiden i rejsedokumentet, kan ansøgerne blive bedt om at indgive en sådan. Ansøgerne bør dog ikke systematisk anmodes om at fremlægge kopier af andre sider af deres nuværende eller udløbne rejsedokument. Hvis konsulatet finder det relevant at opbevare kopier af sider i rejsedokumentet, kan der tages sådanne kopier eller foretages sådanne scanninger, mens ansøgningen behandles, hvilket også vil sikre en bedre kvalitet af oplysningerne. Medlemsstaterne kan kræve, at den eksterne tjenesteyder systematisk tager kopier og indgiver dem som en del af ansøgningsdossieret til konsulatet.

3.2 Ansøgningsskema

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 11 og bilag I, VIS-forordningen, artikel 37, stk. 1 og 2

Det [ensartede ansøgningsskema \(bilag 9\)](#) skal bruges til ansøgning om visa til ophold i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage. Det ensartede ansøgningsskema kan ikke ændres, og der kan ikke indsættes ekstra felter (eller sider), men det kan udskrives på flere sider for at gøre det mere brugervenligt. Indholdet af en elektronisk version af ansøgningsskemaet skal nøje svare til indholdet af det ensartede trykte ansøgningsskema, selv hvis layoutet er anderledes.

Familiemedlemmer til EU-borgere og schweiziske statsborgere (ægtefælle, børn eller slægtninge i opstigende linje) skal ikke udfylde de felter, der er mærket med *, når de udøver deres ret til fri bevægelighed, se [del III](#), men udfylde felt 17 og 18.

Det må ikke systematisk kræves af ansøgere eller visse kategorier af ansøgere, at de skal udfylde formularer, tjeklister eller spørgeskemaer ud over det ensartede ansøgningsskema.

Alle ansøgere skal indgive et udfyldt og underskrevet ansøgningsskema. Hvis flere personer (mindreårige eller en ægtefælle) er dækket af det samme rejsedokument, skal de berørte personer hver især udfylde og underskrive et ansøgningsskema. Hvis ansøgeren er mindreårig, skal ansøgningsskemaet underskrives af de(n) person(er), der har forældremyndigheden eller optræder som værge(r).

Medlemsstaterne bør sikre, at visumansøgere og sponsorer (registrerede) får de relevante oplysninger i henhold til databeskyttelsesforordningen (GDPR)¹⁴.

Anbefalet bedste praksis: Generel forordning om databeskyttelse — de oplysninger, der skal gives til visumansøgere vedrørende de personoplysninger, der indgives ved ansøgning om visum

"Oplysninger om behandlingen af dine personoplysninger:

For at din visumansøgning kan behandles, er det obligatorisk at indsamle dine personoplysninger via dette ansøgningsskema, at tage et foto af dig og eventuelt optage dine fingeraftryk. Hvis disse oplysninger ikke fremlægges, kan det medføre, at ansøgningen ikke kan antages til behandling.

De myndigheder, der er ansvarlige for behandlingen af oplysningerne i [navnet på den pågældende medlemsstat] er: [navn, postadresse og websted for de myndigheder, der har ansvaret for at behandle oplysningerne].

Kontaktoplysninger for databeskyttelsesrådgiveren: [databeskyttelsesrådgiverens postadresse

¹⁴ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

og e-mailadresse].

Retsgrundlaget for indsamling og behandling af dine personoplysninger er fastsat i forordning (EF) nr. 767/2008 (VIS-forordningen), forordning (EF) nr. 810/2009 (visumkodeksen) og Rådets afgørelse 2008/633/RIA.

Oplysningerne vil blive delt med de relevante myndigheder i følgende medlemsstater [anfør alle relevante medlemsstater] og blive behandlet af disse myndigheder med henblik på at træffe afgørelse om din visumansøgning.

Sådanne oplysninger samt oplysninger om afgørelsen om din ansøgning eller en afgørelse om at annullere, inddrage eller forlænge et visum vil blive indlæst og lagret i visuminformationssystemet (VIS) i højst fem år, hvor de vil være tilgængelige for de visumudstedende myndigheder og de myndigheder, der udfører visumkontrol ved de ydre grænser og i medlemsstaterne, og for medlemsstaternes indvandrings- og asylmyndigheder med henblik på at kontrollere, om betingelserne for lovlig indrejse, lovligt ophold og lovlig bopæl på medlemsstaternes område er opfyldt, identificere personer, der ikke eller ikke længere opfylder disse betingelser, behandle en asylansøgning og afgøre, hvem der har ansvaret for en sådan behandling. Under visse omstændigheder vil oplysningerne desuden blive stillet til rådighed for udpegede myndigheder i medlemsstaterne og for Europol med henblik på forebyggelse, opdagelse og efterforskning af terrorhandlinger og andre alvorlige strafbare handlinger.

Dine personoplysninger kan også videregives til tredjelande eller internationale organisationer med henblik på at bevise tredjelandsstatsborgeres identitet, bl.a. med henblik på tilbagesendelse. En sådan videregivelse kan kun finde sted på visse betingelser¹⁵. Du kan kontakte den myndighed, der er ansvarlig for behandlingen af oplysningerne (se kontaktoplysningerne ovenfor), for at få yderligere oplysninger om disse betingelser, og om, hvordan de er opfyldt i dit specifikke tilfælde.

I henhold til den generelle forordning om databeskyttelse¹⁶ og VIS-forordningen¹⁷ har du ret til at få adgang til dine personoplysninger, herunder en kopi af dem, samt at få at vide, hvilken medlemsstat der har overført oplysningerne til VIS. I henhold til den generelle forordning om databeskyttelse og VIS-forordningen har du ret til at få adgang til dine personoplysninger, herunder en kopi af dem, samt at få at vide, hvilken medlemsstat der har overført oplysningerne til VIS.

Du kan rette din anmodning om indsigt, berigtigelse, begrænsning eller sletning direkte til den myndighed, der er ansvarlig for behandlingen af oplysningerne (se kontaktoplysningerne ovenfor). Der findes yderligere oplysninger om, hvordan du kan udøve disse rettigheder, herunder de dertil knyttede retsmidler i henhold den pågældende stats nationale lovgivning, på

¹⁵ Artikel 31 i forordning (EF) nr. 767/2008 (VIS-forordningen).

¹⁶ Artikel 15-19 i forordning (EU) 2016/679 (generel forordning om databeskyttelse).

¹⁷ Artikel 38 i forordning (EF) nr. 767/2008 (VIS-forordningen).

dennes websted. Disse oplysninger kan også gives på anmodning.

Du kan også rette henvendelse til en hvilken som helst anden medlemsstat. Listen over de kompetente myndigheder og deres kontaktoplysninger findes på: [*websted med en liste over og kontaktoplysninger for medlemsstaternes visummyndigheder*¹⁸].

Du har også til enhver tid ret til at indgive en klage til den nationale databeskyttelsesmyndighed i den medlemsstat, hvor den påståede overtrædelse har fundet sted, eller i en hvilken som helst anden medlemsstat, hvis du mener, at dine oplysninger er blevet behandlet på ulovlig vis. Databeskyttelsesmyndigheden i [navnet på den pågældende medlemsstat] er: [*databeskyttelsesmyndighedens navn, postadresse og websted*].

Der henvises til den kompetente visummyndighed med henblik på oplysninger om behandling af andre personoplysninger, der kan være nødvendige for behandlingen af din ansøgning."

3.2.1 På hvilke sprog skal ansøgningsskemaet foreligge?

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 11, stk. 3*

Ansøgningsskemaet skal mindst foreligge på

- a) det eller de officielle sprog i den medlemsstat, hvortil der anmodes om visum, eller i den repræsenterende medlemsstat og
- b) værtslandets officielle sprog (indarbejdet i ansøgningsskemaet).

Ud over de ovenfor nævnte sprog kan ansøgningsskemaet foreligge på et andet af Den Europæiske Unions officielle sprog, f.eks. engelsk.

Hvis værtslandets officielle sprog ikke er indarbejdet i ansøgningsskemaet, stilles en oversættelse på dette eller disse sprog særskilt til rådighed for ansøgerne.

3.2.2 På hvilket sprog skal ansøgningsskemaet udfyldes?

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 11, stk. 6*

Medlemsstaterne beslutter, hvilket/hvilke sprog der skal anvendes til at udfylde ansøgningsskemaet, og informerer ansøgerne herom.

Anbefalet bedste praksis, hvad angår oplysninger om, hvordan ansøgningsskemaet skal udfyldes: Det anbefales at udarbejde eksempler på udfyldte ansøgningsskemaer (også i elektronisk format), som skal være bredt tilgængelige, for derved at lette denne del af ansøgningsprocessen for ansøgere og sikre, at alle relevante felter er udfyldt (f.eks. er det vigtigt at anføre, om der ansøges om et visum til en enkelt indrejse eller til flere indrejser). Hvis det er nødvendigt, kan den udfyldte "prøveansøgning" tilpasses lokale forhold (f.eks. felt 11 om nationalt ID-nummer: hvis det ikke er relevant, bør det nævnes på "prøveansøgningen").

¹⁸

F.eks.

https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/what-we-do/policies/borders-and-visas/visa-policy/how_to_apply/docs/links_to_ms_websites_en.pdf

3.2.3 Hvilke konsekvenser har erklæringen på ansøgningskemaet, som ansøgeren skal underskrive?

Det er vigtigt at kontrollere, at ansøgeren eller dennes retlige repræsentant har underskrevet ansøgningskemaet som bevis for, at ansøgeren er bekendt med indholdet og samtykker. For mindreåriges vedkommende skal den/de person(er), der har forældremyndigheden eller optræder som værge, underskrive.

3.3 Foto

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 10, stk. 3, litra c)

Konsulaterne kan kun kræve og indsamle ét foto af ansøgeren.

3.3.1 Hvilke tekniske standarder skal fotoet opfylde?

Det foto, ansøgere skal fremlægge, skal opfylde standarderne i specifikationerne for fotos ([bilag 11](#)).

Fotos, der ikke overholder disse standarder, kan ikke accepteres.

Hvis ansøgeren møder personligt frem med henblik på optagelse af fingeraftryk, kan kravet om, at der skal tages et foto, opfyldes ved, at der ved den lejlighed tages et foto på stedet.

3.4 Visumgebyr

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 16

3.4.1 Skal alle ansøgere betale samme visumgebyr?

Generelt skal individuelle ansøgere betale et gebyr på 80 EUR, uanset hvilken type visum der søges om, og uanset hvor ansøgningen indgives (direkte på et konsulat af ansøgeren selv eller af en kommerciel formidler, en kulturel sammenslutning eller anden type sammenslutning, via en ekstern tjenesteyder eller ved de ydre grænser). Der findes imidlertid generelle fritagelser for eller nedsættelser af dette gebyr enten i medfør af visumkodeksen eller visumlempelsesaftalerne eller de særlige regler for familiemedlemmer til EU-borgere og schweiziske statsborgere, se [del III](#). Det visumgebyr, der er fastsat i visumlempelsesaftaler, finder også anvendelse, når statsborgere i de pågældende tredjelande ansøger om et visum ved de ydre grænser.

Medlemsstaterne kan fravige eller nedsætte gebyret i individuelle tilfælde og for visse andre kategorier af ansøgere.

Bortset fra de tilfælde, der er omfattet af visse visumlempelsesaftaler, er det ikke muligt at anvende eller acceptere et ekstragebyr for "hurtig behandling", hvis der anmodes om en fremskyndet behandling af en ansøgning.

3.4.2 Obligatorisk gebyrfritagelse eller gebyrnedsettelse gældende for alle ansøgere eller visse kategorier af ansøgere:

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 16, stk. 2 og 4

Visumgebyr	Almindelige regler	Visumlempelsesaftaler
0 EUR	Børn 0-6 år (dvs. børn, der er 6 år minus 1 dag) 1)	Se den relevante aftale og gennemførelsesretningslinjerne
	Familiemedlemmer til EU-borgere, der er omfattet af direktiv 2004/38/EF og schweiziske statsborgere (se del III)	
	Skoleelever, studerende, universitetsuddannede under videreuddannelse og ledsagende lærere, der tager ophold i studie- eller uddannelsesøjemed	
	Forskere fra tredjelande, der rejser med henblik på videnskabelig forskning 2)	
	Repræsentanter for nonprofitorganisationer i alderen op til 25 år, der deltager i seminarer, konferencer, sportsarrangementer, kulturelle eller uddannelsesmæssige begivenheder tilrettelagt af nonprofitorganisationer 3)	
40 EUR	Børn på 6-12 år (indtil 12 år minus 1 dag) 1)	
70 (eller 35) EUR		Se den relevante aftale og gennemførelsesretningslinjerne

1) Beregningen skal tage udgangspunkt i datoen for indgivelse af ansøgningen.

- 2) Videnskabelig forskning som defineret i artikel 3, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/801¹⁹, hvor forskere rejser med det formål at udføre videnskabelig forskning eller deltage i et videnskabeligt seminar eller en videnskabelig konference, [bilag 12](#).
- 3) I denne forbindelse forstås ved "nonprofitorganisation" en organisation, der er registreret officielt som en nonprofitorganisation.

3.4.3 Frivillig fritagelse for visumgebyr gældende for bestemte kategorier af ansøgere og i individuelle tilfælde

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 16, stk. 5

3.4.3.1 Medlemsstaterne kan beslutte at fritage følgende personkategorier for visumgebyr

Definerede personkategorier 0 EUR	Mindreårige mellem 6-18 år, dvs. børn, der er 18 år minus 1 dag 1)
	Indehavere af diplomatpas og tjenstepas
	Unge i alderen op til 25 år, der deltager i seminarer, konferencer, sportsarrangementer, kulturelle eller uddannelsesmæssige begivenheder tilrettelagt af nonprofitorganisationer 2)

- 1) Beregningen skal tage udgangspunkt i datoen for indgivelse af ansøgningen.
- 2) I denne forbindelse forstås ved "nonprofitorganisation" en organisation, der er registreret officielt som en nonprofitorganisation.

Medlemsstaterne bør sikre, at de eksterne tjenesteydere er korrekt informeret om gebyrfritagelse, således at de giver offentligheden korrekte oplysninger og undgår at være nødt til senere at refundere gebyrer.

3.4.3.2 Fritagelse for eller nedsættelse af visumgebyret i individuelle tilfælde

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 16, stk. 6

I individuelle tilfælde kan medlemsstaterne beslutte at undlade at opkræve visumgebyr, eller det kan nedsættes, når dette har til formål at fremme kulturelle eller sportslige interesser samt interesser på området udenrigspolitik, udviklingspolitik og andre områder af vital offentlig interesse eller af humanitære årsager eller på grund af internationale forpligtelser.

3.4.4 Beregning af et visumgebyr, der ikke opkræves i euro

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 16, stk. 7

Visumgebyret opkræves i euro, i den lokale valuta i tredjelandet eller i den valuta, der normalt anvendes i det tredjeland, hvor ansøgningen indgives.

¹⁹ EUT L 132 af 21.5.2016, s. 21.

Opkræves visumgebyret i en anden valuta end euro, fastsættes størrelsen af det visumgebyr, der opkræves i den pågældende valuta, efter den referencekurs for euro, som Den Europæiske Centralbank har fastsat, og som revideres med jævne mellemrum. Det beløb, der opkræves, kan rundes op, og konsulaterne sikrer inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde, at de opkræver lige store gebyrer.

Anbefalet bedste praksis for revision af referencekursen:

Hvor hyppigt den referencekurs, der anvendes af et konsulats regnskabsafdeling, skal revideres, og hvor hyppigt visumgebyret eventuelt skal justeres, afhænger af, hvor stabile de lokale valutakurser er i forhold til euroen, og euroens referencekurs skal kontrolleres mindst en gang om måneden, eventuelt hyppigere. Medlemsstaterne skal fastsætte en fælles procedure inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde.

Hvis euroens referencekurs som fastsat af Den Europæiske Centralbank ikke foreligger for en lokal valuta, kan medlemsstaterne bruge den vekselkurs, de anvender i deres interne budgetanliggender, til at beregne visumgebyret i den lokale valuta.

3.4.5 Hvornår og hvordan skal visumgebyret betales?

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 19, stk. 1

Betaling af visumgebyret er et af de kriterier, der skal opfyldes for at gøre en ansøgning antagelig, og visumgebyret skal derfor betales, når ansøgningen indgives.

Ansøgere skal kunne betale visumgebyret ved brug af mindst ét bredt tilgængeligt betalingsmiddel på hvert sted, uden at der påløber yderligere obligatoriske transaktionsgebyrer eller bankgebyrer.

3.4.5.1 Udstedelse af kvittering

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 16, stk. 8

Hvis visumgebyret betales samtidig med indgivelsen af ansøgningen, skal ansøgeren have en kvittering. Hvis visumgebyret betales via en bank, er bankens kvittering tilstrækkelig.

Hvis ansøgninger indgives af en kommerciel formidler på vegne af en gruppe, kan der udstedes en kollektiv kvittering.

3.4.6 Kan visumgebyret refunderes?

Uanset den endelige afgørelse om en visumansøgning kan visumgebyret generelt ikke refunderes. Hvis konsulatet imidlertid konstaterer, at det ikke er kompetent til at behandle ansøgningen, efter at visumgebyret er betalt, eller hvis det viser sig, at ansøgningen er uantagelig, skal gebyret tilbagebetales.

Anbefalet bedste praksis med hensyn til tilbagebetaling af visumgebyret: *Visumgebyret bør tilbagebetales i den valuta, det blev betalt i, og i tilfælde af, at det ikke blev betalt i kontanter, ved brug af det betalingsmiddel, ansøgeren anvendte.*

3.5 Er ansøgningen antagelig?

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 10 og 19

Hvorvidt en ansøgning er antagelig eller ej, kan kun kontrolleres af det kompetente konsulat, uanset hvor ansøgningen indgives. Hvis det viser sig, at en ansøgning er uantagelig, skal proceduren i [punkt 3.6](#) følges.

At en ansøgning er antagelig betyder, at de formelle antagelighedskriterier er opfyldt, og behandlingen af den kan begynde. At en ansøgning er uantagelig, udgør ikke en grund til afslag i henhold til visumkodeksens artikel 32, men betyder, at betingelserne for at behandle ansøgningen ikke er opfyldt.

3.5.1 Hvornår er en ansøgning antagelig?

Når fristen for indgivelse af en ansøgning er overholdt (se [punkt 2.1](#)), og de grundlæggende kriterier for en ansøgnings antagelighed er opfyldt (udfyldt og underskrevet ansøgningskema, gyldigt rejsedokument, et foto), og visumgebyret er betalt, og de biometriske data om nødvendigt er indsamlet, anses ansøgningen for antagelig, og behandlingen af den kan begynde (se punkt 6.1).

3.5.2 Hvordan behandles en antagelig ansøgning?

Hvis en ansøgning er antagelig, oprettes der, straks efter at konsulatet har modtaget den, et ansøgningsdossier i VIS, og den behandles yderligere. Når der oprettes et ansøgningsdossier i VIS, er det yderst vigtigt at være opmærksom på datakvaliteten.

3.6 Hvordan behandles en uantagelig ansøgning?

Hvis en ansøgning er uantagelig, skal ansøgningskemaet og alle fremlagte dokumenter sendes tilbage til ansøgeren, de indsamlede biometriske data skal tilintetgøres, visumgebyret skal tilbagebetales, ansøgningen skal ikke behandles yderligere, og der skal ikke oprettes et ansøgningsdossier i VIS. Hvis ansøgningsoplysningerne allerede er indlæst i det nationale IT-system, skal de slettes derfra.

Hvis den nationale lovgivning kræver det (f.eks. en ombudsmandslov), kan en medlemsstat beholde en kopi af de fremlagte dokumenter og af meddelelsen til ansøgeren.

3.7 Kan en uantagelig ansøgning behandles i visse tilfælde?

En ansøgning, der ikke opfylder kriterierne for antagelighed, kan undtagelsesvis betragtes som antagelig af humanitære årsager eller af hensyn til nationale interesser eller på grund af internationale forpligtelser.

Eksempel på en humanitær årsag, der gør det muligt at se bort fra reglerne om antagelighed:
En filippinsk statsborger skal omgående rejse til Spanien, hvor en slægtning er kommet ud for en alvorlig ulykke. Hans rejsedokument er kun gyldigt i én måned efter datoen for den planlagte hjemrejse.

Eksempler på nationale interesser, der gør det muligt at se bort fra reglerne om antagelighed:

Direktøren for et af de største turistselskaber i Bolivia har et møde i Madrid med repræsentanter for Ministeriet for Industri, Handel og Turisme, men hendes pas er kun gyldigt en måned efter datoen for den forventede hjemrejse.

En nigeriansk forretningsmand skal straks rejse til Nederlandene af forretningsgrunde: Der skal forhandles om en kontrakt mellem et nigeriansk multinationalt selskab og et nederlandsk multinationalt selskab, hvori den nederlandske regering har en majoritetsinteresse. Hans rejsedokument er kun gyldigt i én måned efter datoen for den planlagte hjemrejse.

4. BIOMETRISKE IDENTIFIKATORER

Det er obligatorisk at indsamle og registrere ansøgernes biometriske identifikatorer i visuminformationssystemet (VIS).

4.1 Hvilke biometriske identifikatorer skal indsamles?

Følgende biometriske identifikatorer skal indsamles:

- et digitalt foto, se [bilag 11](#)
- alle ti fingeraftryk fra vedkommende, som skal optages fladt og indsamles digitalt.

Fingeraftryk skal indsamles som fastsat i Kommissionens beslutning 2009/756/EF om specifikationer for opløsningen for og brugen af fingeraftryk til biometrisk identifikation og verifikation i VIS. Hvis de optagne fingeraftryk ikke lever op til de gældende tekniske kvalitetsstandarder, skal fingeraftrykkene optages igen efter rengøring af fingre og udstyr. Det skal sikres, at der er indført hensigtsmæssige procedurer for at sikre beskyttelse af ansøgerens værdighed, hvis der opstår vanskeligheder med at registrere de biometriske data.

4.2 Hvornår i ansøgningsproceduren skal der indsamles biometriske identifikatorer?

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 10, stk. 3, litra d), og artikel 13

Der skal indsamles biometriske identifikatorer, når ansøgningen indgives, uanset hvordan indsamlingen af ansøgninger er tilrettelagt.

Førstegangsansøgere skal fotograferes eller have scannet deres foto, og deres fingeraftryk skal indsamles, når ansøgningen indgives. Konsulaterne og de eksterne tjenesteydere bør ikke gå på kompromis med kvaliteten af fingeraftrykkene eller fotoet med henblik på at fremskynde indgivelsen af ansøgningen.

Hvis det i et begrænset tidsrum er fysisk umuligt at optage fingeraftryk af alle ti fingre eller af nogen fingre, skal ansøgeren betragtes som førstegangsansøger med henblik på den næste visumansøgning, og alle fingeraftryk skal indsamles.

Alle ansøgere skal have scannet eller taget et foto, hver gang der indgives en ansøgning.

Personer, hvis fingeraftryk er blevet indsamlet inden for de foregående 59 måneder, skal ikke igen have indsamlet deres fingeraftryk, uanset hvordan indgivelsen af ansøgningen tilrettelægges. Fingeraftryk, som allerede er lagret i VIS, skal kopieres. Ansøgere skal angive på ansøgningskemaet (felt 28), hvornår de sidst fik taget fingeraftryk.

Den eksterne tjenesteyder (som ikke har adgang til VIS) bør have instrukser om, at de skal kunne regne med ansøgerens erklæring i felt 28 på ansøgningskemaet. Hvis ansøgeren ikke har udfyldt feltet og ikke kan huske, hvornår vedkommende sidst fik taget fingeraftryk, kan den eksterne tjenesteyder anbefale, at der indsamles fingeraftryk igen, og informere ansøgeren om, at hvis der ikke er registreret fingeraftryk, vil den pågældende blive anmodet om at møde op hos den eksterne tjenesteyder eller på konsulatet igen.

Hvis konsulatet bemærker, at der er problemer med datakvaliteten et bestemt sted, bør den eksterne tjenesteyder informere ansøgere, hvis fingeraftryk er blevet indsamlet, om, 1) at de ikke er forpligtet til at få taget fingeraftryk igen, og 2) at, hvis fingeraftrykkene af tekniske årsager ikke kan kopieres, kan de pågældende blive anmodet om at møde op hos den eksterne tjenesteyder eller på konsulatet igen. For at forhindre det kan ansøgere blive tilbudt at få taget deres fingeraftryk igen.

Medlemsstaterne bør være opmærksomme på, at hvis der uploades nye sæt fingeraftryk af den samme person i VIS alt for ofte, øges risikoen for, at de biometriske data er af lavere kvalitet (det er velkendt, at kvaliteten med tiden påvirkes negativt), hvilket vil mindske den biometriske matchnings nøjagtighed.

Hvis et konsulat ved oprettelsen af et ansøgningsdossier i VIS konstaterer, at ansøgerens fingeraftryk ikke er lagret i VIS, skal ansøgeren indkaldes med henblik på at få indsamlet sine fingeraftryk.

Eksempel: *En person ansøger om visum for første gang den 9.2.20XX. Den 25.6.20XX+4 (52 måneder efter den første ansøgning) ansøger han om et nyt visum: hans fingeraftryk kopieres fra den tidligere ansøgning. Den 15.9.20XX+5 (67 måneder efter den første ansøgning) ansøger han igen om et nyt visum: hans fingeraftryk skal indsamles.*

Hvis der er begrundet tvivl om ansøgerens identitet, kan han anmodes om at få taget fingeraftryk inden for perioden på 59 måneder:

Eksempel: *En ansøger hævder at have fået indsamlet sine fingeraftryk inden for de seneste 59 måneder, men det foto, han fremlægger, er meget forskelligt fra fotoet i rejsedokumentet. I den situation kan det kræves, at ansøgeren får sine fingeraftryk indsamlet igen.*

Ansøgere kan også anmode om at få deres fingeraftryk indsamlet, hvis de ikke kan huske, om deres fingeraftryk er blevet indsamlet inden for de seneste 59 måneder.

4.3 Hvilke ansøgere er fritaget for kravet om at afgive fingeraftryk?

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 13, stk. 7*

Følgende personkategorier er fritaget for kravet om at afgive fingeraftryk:

- børn under 12 år (dvs. børn, som er under 12 år minus 1 dag)
- personer, for hvem det er fysisk umuligt at optage fingeraftryk
 - Hvis det er fysisk umuligt i et begrænset tidsrum, skal ansøgeren forklare, hvorfor det er umuligt, og der kan kræves lægeattest med begrundelse.

- Hvis det er muligt at indsamle fingeraftryk af færre end ti fingre, skal det maksimale antal fingeraftryk optages.
- stats- og regeringschefer og medlemmer af den nationale regering med ledsagende ægtefæller samt medlemmer af deres officielle delegation, når de er indbudt af medlemsstaters regeringer eller af internationale organisationer i officielt øjemed
- regenter og andre højtstående medlemmer af en kongefamilie, når de er indbudt af medlemsstaters regeringer eller af internationale organisationer i officielt øjemed.

5. DOKUMENTATION OG REJSESYGEFORSIKRING

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 14 og bilag II

Formålet med dokumentationen er at sætte de relevante myndigheder i stand til at vurdere, om en ansøger opfylder indrejsebetingelserne, og at vurdere den mulige risiko for ulovlig indvandring og/eller sikkerhedsrisici.

På grundlag af indholdet i dette kapitel skal medlemsstaternes konsulater på en hvilken som helst lokalitet udarbejde en harmoniseret liste over dokumentation, således at der tages hensyn til lokale forhold. De harmoniserede lister skal godkendes af Kommissionen efter høring af visumudvalget i overensstemmelse med den procedure, der er beskrevet i *håndbog vedrørende organisation af visumafdelinger og det lokale Schengensamarbejde, del II, punkt 4.4*. Gennemførelsesafgørelser om harmoniserede lister over dokumentation er retligt bindende for medlemsstaterne.

Dokumentationens omfang og art skal tilpasses efter:

- formålet med den planlagte rejse
- længden af og bestemmelsesstedet for den planlagte rejse
- de lokale forhold.

Hvad angår de specifikke regler, der finder anvendelse på dokumentation for rejsens formål for de kategorier af personer, der er omfattet af visumlempelsesaftaler, henvises til de respektive retningslinjer.

[Hvad angår de proceduremæssige garantier i forbindelse med familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere, se del III.](#)

5.1 Støttedokumenter

5.1.1 Skal der kræves originale dokumenter, elektronisk scannede dokumenter eller fotokopier?

I princippet bør en ansøger fremlægge de originale dokumenter, der udgør dokumentationen i forbindelse med en specifik ansøgning, og som konsulatet vil beholde (f.eks. en erklæring fra ansøgerens arbejdsgiver om, at den pågældende er i beskæftigelse, bevis for underhold og/eller logi) Ansøgere kan blive bedt om at fremlægge en kopi af et originalt dokument, som konsulatet ikke vil beholde, f.eks. en vielsesattest eller en fødselsattest. Originaldokumentet skal dog fremlægges, når ansøgningen indgives, og returneres til ansøgeren.

Falske eller svigagtige dokumenter skal beholdes som bevis i tilfælde af en klage over afgørelsen og/eller med henblik på eventuelle yderligere foranstaltninger (f.eks. analyse af dokumentet eller fremlæggelse af dokumentet for værtslandets myndigheder).

5.1.2 Skal dokumentationen oversættes?

Som udgangspunkt bør konsulaternes kapacitet og organisation sikre behandlingen af dokumentation på de officielle hovedsprog i værtslandet. Oversættelse af dokumentation medfører yderligere omkostninger for ansøgerne, og det bør derfor ikke systematisk kræves, at alle dokumenter oversættes, kun i individuelle og ekstraordinære tilfælde. Der bør ikke kræves oversættelse af "almindelige" dokumenter fra civilregistret i værtslandet, da de konsulære medarbejdere forventes at være fortrolige med dem, f.eks. "Hukou" (husstandsregistrering), der anvendes i Kina.

Medlemsstaterne bør derfor oplyse ansøgerne om, hvilke dokumenter der skal oversættes og til hvilket sprog (f.eks. de gængse og almindeligt anerkendte kommunikationssprog på et givet sted, f.eks. engelsk eller fransk). Medlemsstaterne bør inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde forsøge at harmonisere praksis med hensyn til oversættelse af dokumentation.

5.1.3 Skal dokumentationen autentificeres eller legaliseres?

Der bør kun i individuelle og ekstraordinære tilfælde kræves autentificering eller legalisering af dokumentation. Hvis der på et givet sted imidlertid er tendens til at indgive et stort antal falske eller forfalskede dokumenter af samme type (f.eks. bankudtog eller ansættelseskontrakter), kan der systematisk kræves autentificering eller legalisering, forudsat at denne praksis følges af alle konsulater på det givne sted.

5.2 Hvilke dokumenter skal fremlægges som støtte for ansøgningen om et ensartet visum?

Dokumentationen skal indeholde bevis for følgende:

- formålet med den planlagte rejse
- bevis for logi eller bevis for tilstrækkelige midler til at dække ansøgerens indlogering
- at ansøgeren er i besiddelse af de fornødne subsistensmidler, såvel i den forventede opholdsperiode som til hjemrejsen til oprindelseslandet eller bopælslandet eller til transit til et tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse, eller at den pågældende er i stand til at skaffe sig disse midler på lovlig vis, jf. Schengengrænsekodexens artikel 6, stk. 1, litra c), og artikel 6, stk. 3
- dokumentation, der giver mulighed for at vurdere, om ansøgeren har til hensigt at forlade medlemsstaternes område inden udløbet af det visum, der ansøges om.

[Bilag 14](#) indeholder en ikkeudtømmende liste over dokumentation, som konsulatet kan kræve af ansøgeren.

Dokumentationen skal vurderes i forbindelse med den enkelte ansøgning, og et dokument kan gøre et andet overflødigt.

Eksempler: Den påtænkte indlogering afhænger generelt af rejsens formål: privat indlogering med henblik på privat- eller familiebesøg, hoteller med henblik på turisme osv.

Et løfte om underhold kan påvirke størrelsen af de subsistensmidler, der kræves.

Et rejsebureau kan tilvejebringe ét enkelt dokument, der tjener som bevis for den forventede rejses formål, bevis for indlogering og bevis for tilstrækkelige subsistensmidler, hvis rejseudgifterne er betalt på forhånd.

5.2.1 En ikkeudtømmende liste over den dokumentation, som konsulatet kan kræve, vedrørende rejsens formål og indlogering og til vurdering af, om ansøgeren har til hensigt at forlade medlemsstaternes område

A. DOKUMENTATION FOR REJSENS FORMÅL	
1) For forretningsrejser eller rejser i erhvervsmæssigt øjemed:	
	<i>Supplerende bemærkninger og eksempler</i>
a) En indbydelse fra en virksomhed eller en myndighed til at deltage i møder, konferencer eller arrangementer af kommerciel, industriel eller arbejdsrelateret art.	<p>Invitationerne skal helst være personlige, men generelle invitationer kan accepteres.</p> <p>Visumkodeksen udgør ikke et retsgrundlag for udarbejdelsen af nationale formularer til brug ved invitationer.</p> <p>De harmoniserede lister over dokumentation bør dog indeholde nærmere oplysninger om indholdet af sådanne invitationer for at sikre en harmoniseret praksis.</p> <p>Hvis en ansøger fremlægger en national formular som bevis for underhold eller privat logi som en del af dokumentationen vedrørende subsistensmidler (se afsnit 5.2.2 nedenfor), kræves der desuden normalt ikke en særskilt invitation, undtagen hvis sponsoren ikke er den samme som den virksomhed eller myndighed, der har sendt invitationen.</p>
b) Andre dokumenter, der viser, at der er tale om forretningsforbindelser eller arbejdsrelaterede kontakter.	<i>Eksempler:</i> kontrakter, betaling af fakturaer, liste over ordrer.
c) Eventuelt indgangsbilletter til messer og kongresser.	

d) Dokumenter, der beviser virksomhedens forretningsaktivitet.	<i>Eksempler:</i> årligt virksomhedsregister, uddrag af handelsregistret, årsberetning.
e) Dokumenter, der beviser ansøgenes beskæftigelse (status) i virksomheden.	<i>Eksempler:</i> kontrakter, bevis for indbetaling af socialsikringsbidrag.
Specifikke kategorier af personer	
f) Lastbilchauffører	<p>En skriftlig anmodning fra det nationale forbund af transportvirksomheder i værtslandet, som foretager international transport ad landevej, med angivelse af turenes formål, varighed og hyppighed.</p> <p>En skriftlig anmodning fra en partnervirksomhed med sæde i medlemsstaten.</p> <p>Kørekort til internationale transporter.</p>
g) Søfolk	<p>Sømandens søfartsbog, hvis det er relevant. Langt de fleste søfolk, navnlig dem, der arbejder om bord på krydstogtskibe, har dog ingen søfartsbog.</p> <p>Ledsagebrev fra rekrutteringsvirksomheder med angivelse af sømandens navn og stilling.</p> <p>Skibets navn, dets ankomsttidspunkt i havn og det tidspunkt, hvor sømanden påmønstrede.</p>
h) Personer, der arbejder med henblik på at udføre aflønnede aktiviteter.	Ansøgeren skal om nødvendigt fremlægge en arbejdstilladelse eller et lignende dokument som fastsat i medlemsstatens nationale lovgivning, når den pågældende skal udføre lønnede aktiviteter.
2) For rejser i forbindelse med studier eller anden form for uddannelse:	
a) Bevis for tilmelding ved en uddannelsesinstitution med henblik på faglig eller teoretisk uddannelse som led i en grunduddannelse eller en videregående uddannelse.	
b) Studiekort eller attester for uddannelseskurser, der skal deltages i.	Et studiekort, der beviser ansøgerens status i bopælslandet, udgør ikke tilstrækkelig

	<p>dokumentation.</p> <p>Et studiekort kan kun accepteres som dokumentation, hvis det er udstedt af det værtsuniversitet eller den værtslærestalt eller -skole, hvor studierne finder sted.</p>
3) For turistrejser eller rejser med henblik på at besøge familie eller venner:	
I givet fald en invitation fra værten.	<p>Invitationer bør være personlige.</p> <p>Visumkodeksen udgør ikke et retsgrundlag for udarbejdelsen af nationale formularer til brug ved invitationer.</p> <p>De harmoniserede lister over dokumentation bør dog indeholde nærmere oplysninger om indholdet af sådanne invitationer for at sikre en harmoniseret praksis.</p> <p>Hvis ansøgeren fremlægger en national formular som bevis for underhold eller privat logi som en del af dokumentationen vedrørende subsistensmidler (se afsnit 5.2.2 nedenfor), bør der desuden normalt ikke kræves en særskilt invitation, undtagen hvis sponsoren ikke er den samme som den inviterende vært.</p> <p>Hvis myndighederne i den medlemsstat, der behandler ansøgningen, ikke har kontrolleret oplysningerne vedrørende værten, skal ansøgeren fremlægge:</p> <p>en kopi af værtens ID-kort eller af persondatasiden i værtens pas, en opholdstilladelse, en bopælsattest (skøde, lejekontrakt m.m., bevis for indkomst).</p>
et dokument fra det foretagende, der tilbyder indlogering, eller andre relevante dokumenter med oplysning om den påtænkte indlogering.	<p>Det skal bemærkes, at en hotelreservation udgør et svagt middel til at bevise rejsens formål, i betragtning af hvor let sådanne reservationer kan annulleres gratis.</p> <p>Andre relevante dokumenter kan være:</p> <p>et dokument, der beviser, at der findes en lejekontrakt, eller</p>

	et skøde i ansøgerens navn på fast ejendom beliggende i bestemmelsesmedlemsstaten.
Bekræftet reservation af en organiseret rejse eller en anden egnet form for dokumentation for den påtænkte rejseplan. I tilfælde af (lufthavns)transit: visum eller anden indrejsetilladelse for det tredjeland, som rejsen går til. Billetter til den videre rejse.	Ud over dokumenter vedrørende rejseruten skal der fremlægges dokumenter vedrørende transportmidler: bevis for foranstaltninger, der er truffet med henblik på den videre rejse eller kørekort, bilforsikring (hvis der rejses med en privat bil).
4) For rejser med henblik på politiske, videnskabelige, kulturelle, sportslige eller religiøse arrangementer eller med anden begrundelse:	
a) "Aktive" deltagere (f.eks. foredragsholdere, idrætsudøvere, udøvende kunstnere)	
- Invitation, tilmeldinger eller programmer, der (om muligt) angiver navnet på værtsorganisationen og opholdets varighed, eller andre relevante dokumenter, der oplyser om formålet med rejsen.	I dokumentationen bør det anføres, hvor lang tid arrangementet varer. I tilfælde af en invitation fra en nonprofitorganisation til et arrangement: Repræsentanter for nonprofitorganisationen: skal fremlægge et officielt dokument, hvori det anføres, at organisationen er registreret som sådan, og at ansøgeren repræsenterer den. Hvis det er relevant, skal det inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde fastslås, hvilken myndighed der er kompetent til at foretage en sådan registrering. Invitationerne skal helst være personlige, men generelle invitationer kan accepteres. Visumkodeksen udgør ikke et retsgrundlag for udarbejdelsen af nationale formularer til brug ved invitationer. De harmoniserede lister over dokumentation bør dog indeholde nærmere oplysninger om indholdet af sådanne invitationer for at sikre en harmoniseret praksis.
b) "Passive" deltagere (f.eks. tilhørere og tilhængere)	

<p>- Indgangsbilletter</p>	<p>I tilfælde af en invitation fra en nonprofitorganisation til et arrangement:</p> <p>Deltagerne i de begivenheder, som nonprofitorganisationen arrangerer, skal fremlægge et officielt dokument, hvori det er anført, at organisationen er registreret som sådan.</p> <p>Hvis det er relevant, skal det inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde fastslås, hvilken myndighed der er kompetent til at foretage en sådan registrering.</p> <p>Invitationerne skal helst være personlige, men generelle invitationer kan accepteres.</p> <p>Visumkodeksen udgør ikke et retsgrundlag for udarbejdelsen af nationale formularer til brug ved invitationer.</p> <p>De harmoniserede lister over dokumentation bør dog indeholde nærmere oplysninger om indholdet af sådanne invitationer for at sikre en harmoniseret praksis.</p>
<p>5) For rejser for medlemmer af officielle delegationer, der efter en officiel indbydelse stilet til regeringen i det pågældende tredjeland deltager i møder, konsultationer, forhandlinger eller udvekslingsprogrammer samt arrangementer afholdt af mellemstatslige organisationer på en medlemsstats område:</p>	
<p>Et brev udfærdiget af en myndighed i det pågældende tredjeland, der bekræfter, at ansøgeren er medlem af dens officielle delegation på rejse til en medlemsstat med det formål at deltage i de angivne arrangementer, ledsaget af en kopi af den officielle indbydelse.</p>	<p>Personer med diplomatpas tjenestepas, officielt pas eller særligt pas: Disse pas er specielt udstedt til rejser i embeds medfør. Det skal derfor være den udstedende myndighed (eller den kompetente administration), der ansøger om visum. Desuden skal der fremlægges en verbalnote fra det udstedende lands udenrigsministerium (eller hvis ansøgningen indgives i et andet land end ansøgerens oprindelsesland, fra tredjelandets diplomatiske repræsentation).</p> <p>Det omfatter arrangementer, der afholdes af en EU-institution.</p>
<p>6) For rejser af lægelige årsager:</p>	
<p>- Attest fra en læge (udpeget af konsulatet) og/eller et hospital/en klinik:</p>	

<ul style="list-style-type: none">- Et officielt dokument fra den modtagende behandlingsinstitution, hvori den bekræfter, at den kan udføre den særlige lægebehandling, og at patienten følgelig vil blive modtaget.- Bevis for tilstrækkelige økonomiske midler til at betale for lægebehandlingen og tilknyttede udgifter.- Bevis for forudbetaling af behandlingen.- Eventuel anden korrespondance mellem den henvisende læge og det hospital, der modtager patienten.	
--	--

B. DOKUMENTATION, DER GIVER MULIGHED FOR AT VURDERE ANSØGERENS HENSIGT OM AT FORLADE MEDLEMSSTATERNES OMRÅDE INDEN VISUMMETS UDLØB

Vurderingen af, om en ansøger har til hensigt at forlade medlemsstaternes område inden visummets udløb, afhænger i høj grad af den pågældendes socioøkonomiske situation i oprindelseslandet: stabiliteten i ansættelsesforholdet, den økonomiske situation og familiemæssige tilknytning. Ved hjælp af denne vurdering er det muligt at fastslå, hvor stor risiko der er for, at ansøgeren ulovligt forbliver på medlemsstaternes område.

	Supplerende bemærkninger og eksempler
1) Retur- eller rundrejsebillet eller reservation heraf.	Der bør ikke kræves en betalt returbillet ved indgivelse af en ansøgning om visum, men det kan i ekstraordinære tilfælde kræves, når visummet er udstedt. Det er ofte ikke muligt at reservere en billet. I så tilfælde bør konsulatet forvisse sig om, at ansøgeren har tilstrækkelige økonomiske midler til at købe billetterne.
2) Bevis for finansielle midler i bopælslandet.	Eksistensen af "de finansielle midler" kan bevises ved hjælp af nyere kontoudtog, der viser bevægelser i midlerne over et vist tidsrum (mindst de seneste tre måneder).
3) Bevis for beskæftigelse.	"Beskæftigelsen" kan bevises ved hjælp af en ansættelseskontrakt, bevis for beskæftigelse, eller oplysninger om erhvervmæssig status, kontoudtog og bevis for indbetaling af socialsikringsbidrag.
4) Bevis for ejerskab af fast ejendom.	"Ejerskabet af fast ejendom" kan bevises ved hjælp af et skøde.
5) Bevis for, at ansøgeren er integreret i bopælslandet: familiemæssig tilknytning, erhvervmæssig status.	"Den familiemæssige tilknytning" kan bevises ved hjælp af en vielsesattest eller et dokument vedrørende forældre og/eller børn og deres bopæl.

C. DOKUMENTATION FOR ANSØGERENS FAMILIEMÆSSIGE SITUATION	
	<i>Supplerende bemærkninger og eksempler</i>
<p>1) Mindreårige: Samtykke fra indehaveren af forældremyndigheden eller værgeren (når en mindreårig rejser uden dem).</p>	<p>Der bør kræves bevis for samtykke for ansøgere under 18 år uanset myndighedsalderen i bopælslandet og dermed uanset den forskelsbehandling, der måtte være mellem kønnene, hvad angår myndighedsalder. Brevet med samtykke skal indeholde kontaktoplysninger for de personer, der har givet samtykke.</p> <p>Der bør kræves et sådant samtykke for hver planlagte rejse.</p> <p>Konsulatet bør acceptere et samtykke afgivet på den i loven fastsatte måde i det land, hvor den mindreårige har ophold.</p> <p>Se også punkt 6.15.</p> <p>En forælder kan rejse med en mindreårig uden den anden forælders samtykke eller mod den anden forælders ønske, hvis den forælder, der rejser sammen med barnet, har eneforældremyndigheden over barnet (fastslået i henhold til lovgivningen eller af en domstol eller den relevante kompetente myndighed i henhold til den nationale lovgivning i det land, hvor den mindreårige har ophold), eller hvis en domstol har tilladt en sådan rejse.</p>
<p>Andre relevante dokumenter.</p> <p>Nyligt bekræftet udtræk fra register over forældremyndighed.</p> <p>Nyligt bekræftet kopi af bopælsattest og/eller bekræftet kopi af fødselsattest.</p> <p>Retsafgørelse om forældremyndighed eller samkvemsret, hvis det er relevant.</p> <p>Kopi af skilsmisdom, hvis det er relevant.</p>	

2) Bevis for familiemæssig tilknytning til værten/den inviterende person.	
---	--

5.2.2 Bevis for subsistensmidler

Ansøgere skal fremlægge dokumentation for, at de har tilstrækkelige subsistensmidler til hele det forventede ophold eller til at kunne rejse tilbage til oprindelses- eller bopælslandet eller til transit til et tredjeland, hvor de er sikret indrejse, eller at de er i stand til at skaffe sig disse midler på lovlig vis. Ansøgere bør også fremlægge dokumentation for indlogering eller dokumentation for tilstrækkelige midler til dækning af udgifterne til indlogering under det forventede ophold.

Dokumentationen kan bestå af:

- a) nyere kontoudtog, der viser bevægelser over et vist tidsrum (mindst de seneste tre måneder)
- b) kreditkort og et kreditkortudtog
- c) rejsechecks
- d) lønsedler
- e) bevis for beskæftigelse
- f) bevis for underhold eller privat logi (national formular, jf. visumkodeksens artikel 14, stk. 4, som anvendt af medlemsstaterne) eller
- g) forudbetalt hotelreservation.

Hvis det er relevant, bør beregningen af, om ansøgeren har tilstrækkelige subsistensmidler, ske på grundlag af de vejledende beløb, medlemsstaterne har fastsat, se [bilag 18](#).

Der bør tages hensyn til:

- om ansøgeren får gratis logi
- om udgifterne til opholdet dækkes fuldt ud eller delvis af en pålidelig sponsor.

Der gøres opmærksom på, at der i visse lande kan opnås kontantlån udelukkende for at kunne fremlægge, hvad der svarer til de krævede subsistensmidler, for konsulatet, og at pengene returneres, når visumansøgningen er indgivet. Kontanter bør i princippet ikke accepteres som bevis for tilstrækkelige subsistensmidler.

5.2.3 Behandling af ansøgere i god tro

En ansøger i god tro er en enkeltperson, hvis integritet og pålidelighed (navnlig lovlig brug af tidligere visa) konsulatet kender, og om hvem der ikke hersker tvivl om, at vedkommende opfylder indrejsebetingelserne på det tidspunkt, hvor den pågældende passerer medlemsstaternes ydre grænse. Konsulaterne kan fravige kravet om, at der skal fremlægges

dokumenter, hvad angår rejsens formål, indlogering og subsistensmidler i tilfælde af ansøgere i god tro. Status som ansøger i god tro skal fastsættes på individuelt grundlag.

Konsulaterne kan i forbindelse med pålidelige internationale virksomheder dog acceptere, at specifikke arbejdstagere i et givet tredjeland nyder godt af status som ansøgere i god tro. Der skal kræves særlig dokumentation for at bevise denne status, og den pågældende virksomhed kan udpege en kontaktperson, der kan bekræfte, at den fremlagte dokumentation er autentisk.

En høj indtægt eller store aktiver, beskæftigelse i en bestemt virksomhed eller medlemskab af en bestemt organisation giver ikke automatisk status som ansøger i god tro.

5.2.4 Særlig dokumentation, når der ansøges om lufthavnstransitvisum

Følgende dokumentation skal fremlægges, når der indgives en ansøgning om lufthavnstransitvisum:

- Bevis for en plausibel/logisk forventet rejserute.

Eksempel: *En ansøger anfører, at han eller hun ønsker at rejse fra Conakry (Guinea) til Casablanca (Marokko) via Paris (Frankrig), selv om der findes direkte fly.*

Ansøgeren skal opfordres til at forklare årsagerne til denne rejserute.

- Bevis for, at den pågældende har til hensigt at fortsætte den videre rejse: billet til den videre rejse, visum til det næste og/eller det endelige bestemmelsessted.
- Det skal på grundlag af en vurdering af den pågældendes socioøkonomiske situation i oprindelseslandet kontrolleres, at ansøgeren ikke har til hensigt at indrejse på medlemsstaternes område.

5.3 Rejsesygeforsikring

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 15

Når der ansøges om et ensartet visum til en eller to indrejser, skal ansøgeren fremlægge bevis, der dækker de(n) forventede rejse(r) ved indgivelsen af ansøgningen. Hvis der ansøges om visum til flere indrejser, skal ansøgeren fremlægge bevis for, at den pågældende har en rejsesygeforsikring, der dækker det første forventede ophold. Konsulatet har ansvaret for at kontrollere, at den fremlagte forsikring er i overensstemmelse med visumkodeksens bestemmelser.

Forsikringen skal tegnes hos et selskab med sæde i ansøgerens bopælsland eller i en medlemsstat, men hvis dette ikke er muligt, kan forsikringen tegnes et andet sted. Tredjeparter, dvs. en person, der inviterer en anden, kan tegne en forsikring på ansøgerens vegne.

5.3.1 Hvem er fritaget for at fremlægge bevis for en rejsesygeforsikring?

Indehavere af diplomatpas skal ikke fremlægge bevis for en rejsesygeforsikring.

Familiemedlemmer til EU-borgere, der er omfattet af direktiv 2004/38/EF (se [del III](#)), er fritaget for kravet om at fremlægge en rejsesygeforsikring. Denne undtagelse er i overensstemmelse med undtagelsen for denne kategori personer, hvad angår udfyldelse af felt 32 på ansøgningskemaet.

Forsikringskravet kan anses for at være opfyldt, hvis det fastslås, at der i betragtning af ansøgerens erhverv formodes at findes en passende sygeforsikring. Fritagelsen for at skulle fremlægge dokumentation for en rejsesygeforsikring kan vedrøre særlige erhvervsgrupper, f.eks. søfolk, der allerede er dækket af en rejsesygeforsikring som følge af deres erhvervsaktiviteter.

Personer, der ansøger om et lufthavnstransitvisum, skal ikke fremlægge bevis for en rejsesygeforsikring, da indehavere af sådanne visa ikke må indrejse på medlemsstaternes område.

5.3.2 Hvad er en tilstrækkelig rejsesygeforsikring?

Forsikringen skal være gyldig på alle medlemsstaters område og dække hele varigheden af ansøgerens forventede ophold inden for visummets gyldighedsperiode, dvs. at forsikringen kun skal dække længden af det reelle ophold og ikke visummets gyldighedsperiode.

Mindstedækningen skal være på 30 000 EUR.

Som en del af det lokale Schengensamarbejde bør der udveksles oplysninger om forsikringselskaber, der tilbyder en tilstrækkelig rejsesygeforsikring, herunder kontrol af dækningstypen, se *håndbogen vedrørende organisation af visumafdelinger og det lokale Schengensamarbejde, del II, punkt 2.3*.

6. BEHANDLING AF VISUMANSØGNINGEN

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 21

6.1 Grundlæggende principper

Når konsulatet har fastslået, at det er kompetent til at behandle visumansøgningen (se kapitel 2), og at visumansøgningen kan antages (se [punkt 3.5](#)), skal der foretages en søgning i VIS, og der skal oprettes et ansøgningsdossier i VIS, og visumansøgningen skal behandles for at:

- undersøge, om ansøgeren opfylder indrejsebetingelserne
- vurdere risikoen for ulovlig indvandring, og om ansøgeren agter at forlade medlemsstaternes område før udløbet af det visum, der ansøges om, og
- vurdere, om ansøgeren udgør en risiko for medlemsstaternes sikkerhed eller folkesundhed.

Hvor indgående undersøgelser der skal foretages, afhænger af den risiko, ansøgeren udgør i forhold til den pågældendes nationalitet, lokale forhold og den pågældendes profil og personlige historie. Konsulaterne bør tage hensyn til den enkelte ansøgers "visumhistorik", som omfatter korrekt anvendelse af visa udstedt af andre medlemsstater uanset formålet med tidligere rejser, hvis dette er angivet på visummærkatet.

Turistrejser, der foretages med et gyldigt visum til flere indrejser, der er ansøgt om med henblik på forretningsrejser, kan ikke betragtes som misbrug, og det anses heller ikke for misbrug, at den pågældende rejser til andre medlemsstater end den udstedende medlemsstat, hvis visummet først blev brugt i overensstemmelse med hensigten, og den væsentligste destination var som anført på ansøgningstidspunktet.

I tilfælde af mistanke om misbrug bør konsulaterne undersøge alle relevante omstændigheder grundigt og anmode ansøgeren om en forklaring. Ind-/udrejsestemplet med angivelse af indrejse- eller udrejsemedlemsstaten udgør således ikke pålidelig dokumentation for, hvilken medlemsstat der var den væsentligste destination, navnlig hvis ansøgeren er rejst med fly.

Eksempel: *En algerisk ansøger får visum til at rejse til Malta (han er engelsklærer i Algier og skal på et opfriskningskursus i Malta). Han fremlægger en flyreservation — Algier-Rom-Malta. Han anvender visummet korrekt, bortset fra at ind- og udrejsestemplerne er fra Barcelona. Næste gang, han ansøger om visum, gives der afslag, fordi konsulatet konkluderer, at ansøgeren ikke rejste til Malta på den foregående rejse, men hele tiden havde til hensigt at rejse til Spanien.*

Der er tale om en for tidlig afgørelse, eftersom en kontrol af flyruterne og -planerne viser, at Algier-Barcelona-Malta også er en mulighed for at rejse fra Algier til Malta, hvis der ingen direkte fly er, og at denne rejserute ikke tager længere tid end Algier-Rom-Malta. Hvis der er tvivl om brugen af det tidligere visum, bør konsulatet have en samtale med ansøgeren, men det er ikke rimeligt at give afslag på et visum alene på grundlag af indrejse-/udrejsestempler.

Hvis et visum til flere indrejser med lang gyldighed overhovedet ikke er blevet brugt i løbet af den oprindeligt planlagte rejseperiode (som anført på tidspunktet for ansøgningen ved hjælp af de planlagte ankomst- og afrejsedatoer for den første/næste rejse) og derefter — hen imod slutningen af dets gyldighedsperiode — til en kort rejse til en anden medlemsstat end den, der oprindeligt blev angivet som hoveddestination, kan dette ikke anses for misbrug, medmindre der er klare tegn på svigagtig adfærd fra visumindehaverens side (f.eks. visumshopping).

Eksempel: *En velkendt russisk rejsende i god tro, som regelmæssigt rejser til Slovakiet, får et visum til flere indrejser af et års gyldighed og anvender det ikke de første 10 måneder. Derefter rejser personen med fly til Norge i 5 dage. Ved indgivelsen af næste ansøgning konkluderer konsulatet, at der har været tale om misbrug, og giver afslag på visum uden at foretage yderligere undersøgelser eller indkalde ansøgeren til samtale.*

Hvis der er tvivl om brugen af det tidligere visum, bør konsulatet tage en samtale med ansøgeren, men det er ikke rimeligt at give afslag på et visum, alene fordi det tidligere visum ikke blev brugt.

Et tidligere afslag på en visumansøgning skal ikke automatisk medføre afslag på en ny ansøgning, og hver ansøgning skal vurderes særskilt og på grundlag af alle disponible oplysninger.

Hvad angår de særlige regler for ansøgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere, henvises til [del III](#).

Særlige aspekter ved vurderingen af følgende tilfælde beskrives nedenfor:

- lufthavnstransitvisum (se [punkt 6.14](#))
- mindreårige (se [punkt 6.15](#)).

6.2 Oprettelse af et ansøgningsdossier og søgning i VIS

Når der oprettes et ansøgningsdossier, skal konsulatet søge i VIS for at kontrollere visumansøgerens "historik", som kan være registreret.

Hvor pålidelig en søgning i VIS er, afhænger af kvaliteten af de personoplysninger, der er indlæst. Hvis der indlæses ukorrekte eller ufuldstændige personoplysninger, kan det medføre, at det ikke er muligt at identificere en person i VIS korrekt, og at det ikke lykkes at knytte ansøgningen til tidligere ansøgninger. Søgningen i VIS bør ikke foretages som en nøjagtig søgning, men som en "fuzzy"-søgning, som gør det muligt at identificere en person selv i tilfælde af mindre forskelle, f.eks. translitterationen eller stavningen af navnet.

Konsulatet bør desuden være opmærksomt på, at det forhold, at en visumansøger ikke er registreret i VIS, ikke nødvendigvis betyder, at den pågældende aldrig har ansøgt om visum, men kun, at VIS endnu ikke var operationel i en given region, da den tidligere ansøgning blev

indgivet, eller at den tidligere ansøgning blev indgivet mere end fem år tidligere, hvilket betyder, at dossieret ikke længere er lagret i VIS.

Hvis der findes en fil vedrørende ansøgeren i VIS, skal konsulatet undersøge resultaterne af søgningen i VIS for at undgå falsk identifikation som følge af f.eks. identiske navne og tage hensyn til de lagrede oplysninger. For at undgå falsk identifikation anbefales det, at søgninger i VIS foretages ved brug af en kombination af flere alfanumeriske typer af data eller, hvis det er muligt, biometriske data i kombination med alfanumeriske data.

Anbefalet bedste praksis: Hvis der er registreret et tidligere afslag i VIS, skal konsulatet, hvis det er hensigtsmæssigt, kontakte den medlemsstat, der traf denne afgørelse, og altid via VIS Mail for at høre mere om den konkrete sag og de specifikke omstændigheder.

6.3 Dokumenters og erklæringers ægthed og troværdighed

Ved behandlingen af ansøgningen skal konsulatet tage hensyn til ægtheden og pålideligheden af de fremlagte dokumenter og ansøgerens mundtlige erklæringer under samtalen (hvis der gennemføres en sådan) eller dennes skriftlige erklæringer. Hvor troværdige dokumenterne er, afhænger af de lokale forhold og kan derfor variere fra land til land og fra dokument til dokument. Inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde skal konsulaterne udveksle oplysninger og fastsætte en harmoniseret praksis.

Når ansøgerens mundtlige eller skriftlige erklæringer ikke er sammenhængende eller forekommer mistænkelige, skal de straks dobbelttjekkes.

Eksempler:

- *Nogle dokumenter er officielt harmoniseret eller ligner af tradition hinanden. Konsulaterne skal være opmærksomme på dokumenter, der ikke følger det sædvanlige mønster eller har mærkelige eller forældede kendetegn.*
- *Hvis der i et givet værtsland ofte udarbejdes ansættelseskontrakter til venner og familie for at gøre det lettere at få visum, selv om de berørte personer reelt ikke er beskæftiget, men alle arbejdstagere samtidig er registreret et officielt sted, vil det være god praksis at kræve en registreringsattest som dokumentation, hvis der findes en sådan.*
- *Der kan findes oplysninger online, der bekræfter dokumenters gyldighed eller ugyldighed: Konsulaterne bør udveksle sådanne oplysninger og systematisk tjekke dem (når risikoen er høj), hvis der indgives mistænkelige dokumenter, eller tilfældigt tjekke (hvis risikoen er lav), at de reelt eksisterer.*
- *Den krævede dokumentation kan generelt og uanset ansøgerens personlige situation være svær at indhente på et givet sted, hvilket ofte får visumansøgerne til at indgive falsk dokumentation, selv om de ikke har til hensigt at indvandre ulovligt. Under disse omstændigheder kan konsulaterne, afhængigt af om der foretages udvekslinger inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde, overveje, om det er nødvendigt at kræve et bestemt dokument.*

6.4 Rejsedokument

Konsulatet skal fastslå, om rejsedokumentet er gyldigt, når det afgør, om ansøgningen er antagelig eller ej (se [punkt 3.5.1](#)), og i denne fase skal det kontrollere, at det fremlagte rejsedokument ikke er falsk eller forfalsket.

Inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde bør konsulaterne udveksle oplysninger om brugen af falske eller forfalskede rejsedokumenter.

Anbefalet bedste praksis for at kontrollere, om et rejsedokument er falsk eller forfalsket:

- sammenligning med et ægte dokument
- kontrol af hele rejsedokumentet for at udelukke muligheden for, at det er falsk eller forfalsket (nummerering, trykning og hæftning af sider, anbragte stempler, medtagelse af andre personer end indehaveren), og alle ændringer, der er foretaget i dokumentet, navnlig på persondatasiden, skal præciseres af den rejsende
- brug af udstyr såsom UV-lamper, lupper, søgelamper og mikroskoper og om nødvendigt mere avanceret udstyr som f.eks. videospektralanalysatorer
- hvis det nødvendige udstyr er til rådighed, og der forelægges et chip-pas, skal det kontrolleres, at chipsignaturen er ægte.

Da det kan være både tidskrævende og besværligt at kontrollere, om et rejsedokument er falsk eller forfalsket, anbefales det, at dokumentspecialister høres, og at der sikres ajourført viden via uddannelse.

Det er god praksis at anvende fælles dokument sikkerhedsekspert i højrisikolande, og/eller at en medlemsstat afhængigt af kapaciteten stiller sådanne eksperter til rådighed for de øvrige.

Anbefalet bedste praksis i tilfælde af, at det opdages, at et rejsedokument er falsk eller forfalsket:

Sådanne dokumenter bør aldrig returneres til indehaveren, og overtrædelsen skal helst indberettes, og dokumentet sendes til myndighederne i det udstedende tredjeland. Hvis straffen for denne overtrædelse i det pågældende tredjeland er uforholdsmæssig hård, bør konsulatet dog ikke indberette sagen til myndighederne i det pågældende tredjeland.

6.5 Formålet med det forventede ophold

Konsulatet bør kontrollere formålet med og lovligheden af det forventede ophold samt ansøgerens begrundelse for formålet med det forventede ophold og lovligheden heraf. Et stort antal invitationer fra den samme vært kunne tyde på, at rejsens formål er ulovlig indvandring og/eller beskæftigelse.

Konsulatet skal navnlig kontrollere, om det anførte formål er sammenhængende og troværdigt, og om dokumentationen svarer til det anførte formål:

Eksempler på manglende sammenhæng mellem det anførte formål med opholdet og de faktiske oplysninger, der er fremlagt:

- En ansøger anfører, at han rejser til et industriområde og vil opholde sig på et billigt hotel med henblik på turisme.
- En ansøger anfører, at han skal deltage i et erhvervsmæssigt arrangement på datoer, der ikke svarer til de faktiske datoer for arrangementet.
- En ansøger anfører, at formålet med rejsen er at besøge en ven, men det viser sig, at den pågældende person ikke er hjemme i det pågældende tidsrum.
- En smykkehandler anfører, at han er blevet inviteret til at deltage i en lægekongference.
- En tredjelandstatsborger anfører, at formålet med rejsen er at deltage i en kongres. Han fremviser en invitation, men ingen dokumentation, der viser, at han arbejder inden for et fag eller har kvalifikationer, der vedrører emnet på kongressen.
- En ansøger hævder, at formålet med den planlagte rejse er kortfristet beskæftigelse, men de fremlagte dokumenter viser, at det planlagte ophold vil overstige 90 dage inden for en periode på 180 dage.

- om formålet med rejsen er begrundet: En visumansøgning med henblik på lægebehandling, selv om der findes lokal behandling, kan dække over, at den pågældende har til hensigt at misbruge den sociale velfærd i medlemsstaten.

Det er dog ikke altid tilfældet: Det kan være, at ansøgeren ønsker at få lægebehandling det sted, hvor andre familiemedlemmer har bopæl, eller ønsker at blive behandlet af en læge, der tidligere har behandlet ham, eller søge lægehjælp et sted, hvor denne anses for at være af bedre kvalitet end i den pågældendes bopælsland.

Konsulatet skal i hvert enkelt tilfælde kontrollere, at personen har økonomisk kapacitet til at betale lægeregningerne, at behandlingen allerede er betalt, eller at ansøgeren har en omfattende privat forsikring, der vil dække udgifterne uanset behandlingens art.

- om formålet med rejsen følger mønstret for ulovlig beskæftigelse eller indvandring: Det kan være mistænkeligt, at individuelle ansøgere fra samme region altid reserverer værelse på samme hotel
- om formålet går imod alle medlemsstaters eller en specifik medlemsstats nationale interesser på grund af sikkerheden, den offentlige orden eller dens relationer udadtil.

Konsulaterne skal være opmærksomme på, at en rejse kan have flere forskellige formål i samme medlemsstat eller i flere medlemsstater, f.eks.:

- forretningsmøde fulgt af en turistweekend
- aflønnet aktivitet kombineret med et privatbesøg hos venner

- uddannelse fulgt af en religiøs pilgrimsfærd.

6.6 Betingelserne for det forventede ophold

Ansøgerens begrundelse for betingelserne for det forventede ophold skal kontrolleres:

- indlogering under opholdet eller besiddelse af tilstrækkelige midler til at dække indlogeringen
- tilstrækkelige subsistensmidler til både hele det forventede ophold og til at rejse tilbage til ansøgerens oprindelses- eller bopælsland eller til transit til et tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse, eller den pågældende skal være i stand til at skaffe sig disse midler på lovlig vis Ved vurderingen af subsistensmidlerne skal der tages hensyn til de vejledende beløb, som hver enkelt medlemsstat fastsætter.

6.6.1 Kontrol af, at ansøgeren har tilstrækkelige midler til at forlade medlemsstaternes område

Følgende bør kontrolleres:

- Hvis der ikke fremlægges en transportbillet, skal det kontrolleres, om ansøgeren har tilstrækkelige finansielle midler til at købe en transportbillet.
- Hvis ansøgeren ønsker at forlade medlemsstaternes område ved brug af private transportmidler, kan konsulatet anmode om bevis for, at vedkommende råder over sådanne private midler (registreringsattest, forsikring) og et kørekort eller pilotcertifikat. Konsulatet kan desuden anmode om at få forelagt dokumenter vedrørende de pågældende transportmidlers stand.
- Hvis ansøgeren har fremlagt en billet til vidererejse, skal det kontrolleres, om han er i besiddelse af et visum eller et andet dokument, der tillader indrejse i det forventede bestemmelsesland.

6.6.2 Vurdering af, hvad der udgør tilstrækkelige subsistensmidler til opholdet

Konsulatet skal vurdere både størrelsen af, hvad der udgør tilstrækkelige finansielle midler til opholdet, og hvor pålideligt det er, at de anførte finansielle midler reelt eksisterer. Afhængigt af de lokale forhold bør det altid vurderes, hvor pålideligt det er, at de subsistensmidler, der fremlægges, reelt eksisterer.

Konsulatet bør groft regnet vurdere, hvor stort et beløb der er nødvendigt på grundlag af:

- det forventede opholds varighed
- formålet med den planlagte rejse
- leveomkostningernes størrelse som meddelt af medlemsstaterne i overensstemmelse med bilag 18. Konsulatet skal som tilstrækkelige finansielle midler acceptere beløb, der ligger under dette skøn, hvis ansøgeren modtager økonomisk støtte eller frie tjenesteydelser (eller en prisreduktion) i det tidsrum, hvor den pågældende opholder sig på medlemsstaternes område
- bevis for underhold og/eller privat indlogering

- en pålidelig og troværdig attest, der bekræfter, at en person med lovligt ophold på medlemsstaternes område vil yde finansiel støtte
- kvittering for forudbetaling fra et pålideligt rejsebureau.

Hvis ansøgeren fremlægger en arbejdstilladelse udstedt af en medlemsstat, kan den pågældende fritages for at fremlægge yderligere bevis for sine økonomiske midler, da det formodes, at den pågældendes løn kan dække udgifterne til et kortvarigt ophold.

Konsulatet bør kræve, at ansøgerens økonomiske midler ligger over dette skøn, når formålet med rejsen er:

- luksusturisme
- lægebehandling for at dække udgifterne til en sådan behandling beregnet på grundlag af et realistisk skøn foretaget af behandlingsinstitutionen i værtslandet, medmindre disse udgifter dækkes af en pålidelig enhed
- uddannelse for at dække udgifterne til uddannelsesgebyrer, medmindre de dækkes af en pålidelig sponsor, eller der fremlægges bevis for, at udgifterne er blevet forudbetalt.

Hvis ansøgeren dækker rejseudgifterne selv, skal han fremlægge bevis for, at han personligt har de krævede midler, f.eks. ved hjælp af lønsedler og kontoudtog. Konsulaterne skal i tvivlstilfælde kontrollere, hvor pålidelige og stabile de beløb, der er krediteret i kontoudtogene, er.

Hvis ansøgeren får gratis logi, kan skønnet over, hvor mange økonomiske midler, der er nødvendige, reduceres tilsvarende, hvis løftet om fri logi er pålideligt.

I tilfælde af en invitation, der omfatter alt, eller som indebærer, at en privat virksomhed, en hvilken som helst retlig enhed eller en privatperson fuldt eller delvis sponsorerer opholdet, skal konsulatet tilpasse størrelsen af de midler, der kræves, og kontrollere, hvor pålidelige løfterne er afhængigt af forholdets art (erhvervsmæssigt, privat osv.).

6.7 Sikkerhedsrisiko og risiko for folkesundheden

Konsulatet skal kontrollere, om ansøgeren er en person, der er indberettet i Schengeninformationssystemet (SIS) med henblik på at nægte den pågældende indrejse, og at ansøgeren ikke anses for at udgøre en trussel mod medlemsstaternes offentlige orden, interne sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser, navnlig når der ikke er foretaget indberetning til medlemsstaternes nationale databaser med henblik på at nægte indrejse af samme årsager, og tage hensyn til resultatet af denne kontrol/søgning.

For at kontrollere sikkerhedsrisikoen skal konsulatet:

- søge i SIS for at kontrollere, om der er indgivet indberetning om visumansøgeren; hvis det er tilfældet, skal det analysere resultaterne af SIS-søgningen for at undgå falsk identifikation som følge af identiske navne
- eventuelt iværksætte en forudgående høring af andre medlemsstater
- søge i den nationale database i overensstemmelse med national lovgivning.

Der skal ikke foretages en søgning i SIS og en forudgående høring af andre medlemsstater, når ansøgeren ansøger om et lufthavnstransitvisum.

Hvad angår trusler mod folkesundheden, kan potentielt epidemiske sygdomme som defineret i Verdenssundhedsorganisationens (WHO) internationale sundhedsregulativ og andre infektionssygdomme eller smitsomme parasitære sygdomme, for så vidt som medlemsstaterne har truffet beskyttelsesforanstaltninger mod dem for deres egne statsborgere, anses for at udgøre en sådan trussel. Under sådanne omstændigheder skal konsulaterne modtage instrukser fra deres centrale myndigheder. "Risikoen for folkesundheden" vurderes via det fællesskabsnet, der blev oprettet ved afgørelse nr. 1082/2013/EF²⁰ og systemet for tidlig varsling og reaktion og ECDC (Det Europæiske Center for Forebyggelse af og Kontrol med Sygdomme), der blev oprettet ved [forordning \(EF\) nr. 851/2004 om oprettelse af et europæisk center for forebyggelse af og kontrol med sygdomme](#). (Se også: ecdc.europa.eu).

Der bør kun stilles yderligere krav med henblik på at dæmme op for risiciene for folkesundheden (f.eks. fremlæggelse af en vaccinationsattest) til ansøgere, hvis alle konsulater på et givet sted følger samme praksis.

6.8 Brug af VIS Mail

Retsgrundlag: Artikel 16 i forordning (EF) nr. 767/2008

VIS Mail er udviklet som et kommunikationsnet for videregivelse af oplysninger med henblik på det konsulære samarbejde, videregivelse af dokumentation, berigtigelse af oplysninger og sletning af oplysninger før tid.

Systemet skal anvendes til høringer og fremsendelse af oplysninger mellem medlemsstaterne.

Da alle de medlemsstater, der anvender VIS Mail, også er VIS-brugere, skal der anføres et VIS-ansøgningsnummer som et obligatorisk element i forbindelse med alle meddelelser for at henvise til den relevante ansøger. For hver forespørgsel, der sendes via VIS Mail, skal konsulatet således sende en meddelelse med et VIS-ansøgningsnummer som en obligatorisk del af meddelelsen, hvoraf det fremgår, til hvilken medlemsstat meddelelsen er rettet. De(n) modtagende medlemsstat(er) skal sende svaret via VIS Mail med angivelse af samme VIS-ansøgningsnummer til den medlemsstat, der sendte forespørgslen.

VIS Mail skal anvendes til:

- høringer på grundlag af visumkodeksens artikel 22 (forudgående høring)
- meddelelse om udstedelse af et visum med begrænset territorial gyldighed (visumkodeksens artikel 25, stk. 4)
- efterfølgende meddelelse om udstedelse af visa (visumkodeksens artikel 31, stk. 4).

VIS Mail skal anvendes til at fremsende følgende typer oplysninger:

²⁰ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1082/2013/EU af 22. oktober 2013 om alvorlige grænseoverskridende sundhedstrusler og om ophævelse af beslutning nr. 2119/98/EF EUT L 293 af 5.11.2013, s. 1.

- meddelelser vedrørende det konsulære samarbejde, jf. VIS-forordningens artikel 16, stk. 3, såsom kopier af rejsedokumenter og andre dokumenter til støtte for ansøgningen
- anmodninger om dokumentation, jf. VIS-forordningens artikel 16, stk. 3
- meddelelser om urigtige oplysninger, jf. VIS-forordningens artikel 38, stk. 3
- meddelelse om, at en ansøger har opnået statsborgerskab i en medlemsstat, jf. VIS-forordningens artikel 25, stk. 2.

Hvem der er modtager af forretningsmeddelelser (anmodninger eller oplysninger) afgøres enten:

- *automatisk* af den nationale sendende VIS Mail-applikation ved brug af de relevante oplysninger i VIS-ansøgningsdossieret (som omfatter den nationale VIS-myndighed, der er ansvarlig for ansøgningen) eller
- *manuelt* af slutbrugeren.

Midlertidige retningslinjer for negative svar ved forudgående høring

Indtil VIS Mail er ajourført, således at den afspejler opdelingen af den forudgående høring i tre underkategorier (trussel mod den offentlige orden/den interne sikkerhed, trussel mod folkesundheden, trussel mod de internationale forbindelser), bør den medlemsstat, der høres, informere om den nøjagtige årsag til det negative svar ved brug af følgende midler. De centrale myndigheder bør — sideløbende med VIS Mail 2-meddelelsen om "afslag", der almindeligvis anvendes ved forudgående høringer — sende en VIS Mail 1-meddelelse (NSCConsultarCooperationInformation), som skal indeholde koden for den præcise årsag i feltet "Message Text". Det bør i princippet være de centrale myndigheder i den hørte medlemsstat, som behandler anmodningen om forudgående høring, der sender denne meddelelse til myndigheden (konsulatet) i den medlemsstat, der foranstalter høringen, og som oprettede ansøgningsdossieret i VIS. Der skal anvendes følgende koder:

"Årsag til afslag 7 (sikkerhed)"

"Årsag til afslag 8 (sundhed)"

"Årsag til afslag 9 (internationale forbindelser)".

Hvem der er modtager af meddelelser på grundlag af visumkodeksens artikel 8, 22 og 31 ("*Repræsentationsordninger*", "*Forudgående høring af andre medlemsstaters centrale myndigheder*" og "*Information af andre medlemsstaters centrale myndigheder*") afgøres automatisk i overensstemmelse med listen over ansøgerens nationalitet og de særlige kategorier, hver medlemsstat har fastsat. Den nationale myndighed i medlemsstaterne, der har ansvaret for applikationen, er også ansvarlig for dens funktion.

For yderligere oplysninger om, hvordan VIS Mail fungerer, henvises til VIS Mail-specifikationerne – bilaget til *Kommissionens gennemførelsesafgørelse C(2015) 5561 final om*

de tekniske specifikationer for VIS Mail-kommunikationsmekanismen i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008 og om ophævelse af Kommissionens beslutning 2009/377/EF og Kommissionens gennemførelsesafgørelse C(2012) 1301 – som indeholder en omfattende serie af nærmere oplysninger.

6.9 Rejsesygeforsikring

Konsulatet har ansvaret for at kontrollere, om den rejsesygeforsikring, som ansøgeren fremlægger, er passende, dvs. dækningens omfang under det forventede ophold i tilfælde af en ansøgning om et visum til en eller to indrejser eller til det første forventede ophold i tilfælde af en ansøgning om visum til flere indrejser, inden den endelige afgørelse om ansøgningen træffes.

Hvis det formodes, at det ved hjælp af andre midler, f.eks. som følge af ansøgerens erhvervssituation, er påvist, at sygeforsikringen er passende, skal det kontrolleres, hvor pålidelig dækningen er.

Visse kreditkortselskaber medtager rejseforsikring som en af fordelene ved kreditkort. Hvis dækningen er i overensstemmelse med kriterierne i visumkodeksen, kan sådanne kreditkort accepteres som gyldig forsikring.

Hvis varigheden af det forventede ophold overskrider gyldigheden af rejsesygeforsikringen, skal konsulatet enten begrænse varigheden af det accepterede ophold til det tidsrum, der er omfattet af rejsesygeforsikringen, eller opfordre ansøgeren til at tegne en rejsesygeforsikring, der dækker hele varigheden af det forventede ophold. Det skal ikke kræves, at rejsesygeforsikringen skal dække hele den periode, hvori visummet til en indrejse er gyldigt, dvs. kun den reelle opholdsperiode skal være omfattet og ikke den supplerende frist på 15 dage.

Hvis den fremlagte forsikring ikke betragtes som passende, skal det ikke automatisk føre til afslag på visumansøgningen, men ansøgeren skal have lov til at fremlægge bevis for, at den pågældende har en passende forsikring, inden den endelige afgørelse vedrørende ansøgningen kan træffes.

6.10 Kontrol af varigheden af tidligere og forventede ophold

Konsulatet skal kontrollere længden af såvel tidligere som forventede ophold for at sikre sig, at ansøgeren ikke har overskredet/ikke vil overskride den maksimale længde af det tilladte ophold på medlemsstaternes område, uanset om der eventuelt er givet tilladelse til ophold i form af et nationalt visum til længerevarende ophold eller en opholdstilladelse, dvs. kun ophold, der er omfattet af et ensartet visum eller et visum med begrænset territorial gyldighed, skal medregnes. Det er imidlertid visumindehaveren, der har ansvaret for at overholde reglen om 90 dage inden for en periode på 180 dage.

Eksempler på kortvarige ophold før, under eller efter et længere ophold:

Til en person, der har opholdt sig i Spanien i seks måneder på grundlag af et nationalt visum

til langvarigt ophold eller en opholdstilladelse, kan der udstedes et ensartet visum eller et visum med begrænset territorial gyldighed, som er gyldigt umiddelbart efter udløbet af visummet til længerevarende ophold eller opholdstilladelsen, uden at personen er nødt til at forlade Schengenområdet.

Til en visumansøger, der stadig opholder sig i Spanien på grundlag af et spansk nationalt visum til længerevarende ophold, kan der udstedes et ensartet visum (eller et visum med begrænset territorial gyldighed), mens det spanske nationale visum til længerevarende ophold stadig er gyldigt, med henblik på et kortvarigt ophold i en anden medlemsstat under ansøgerens ophold i Spanien.

Til en visumansøger, der har et spansk nationalt visum til længerevarende ophold, men som endnu ikke er rejst til Spanien, kan der udstedes et ensartet visum (eller et visum med begrænset territorial gyldighed), der skal dække alle kortvarige ophold i en hvilken som helst anden medlemsstat forud for opholdet i Spanien.

Indrejsedagen vil blive fastsat som den første dag med ophold på medlemsstaternes område, og udrejsedagen vil blive fastsat som den sidste dag med ophold på medlemsstaternes område.

Der tages udgangspunkt i en "glidende" periode på 180 dage, hvor der ses tilbage på hver opholdsdag inden for den seneste periode på 180 dage for at kontrollere, om kravet om højst 90 dage inden for en periode på 180 dage fortsat er opfyldt. Det betyder, at et fravær i en uafbrudt periode på 90 dage giver mulighed for et nyt ophold på højst 90 dage.

Eksisterende ind- og udrejsestempler i de indgivne rejsedokumenter skal kontrolleres ved, at datoerne for ind- og udrejse sammenlignes for derved at få fastslået, at den pågældende person ikke allerede har overskredet den maksimale varighed af det tilladte ophold på medlemsstaternes område, dvs. 90 dage inden for en periode på 180 dage. Der skal lægges særlig vægt på at opdage mulige ændringer af de stempler, der er påført rejsedokumentet, med henblik på at skjule varigheden af det tidligere (for lange) ophold på medlemsstaternes område.

Eksempler på beregning af opholdets varighed:

1) En person med et visum til flere indrejser med et års gyldighed (18. april 2020-17. april 2021) indrejser for første gang den 19. april 2020 og bliver i 3 dage. Hun indrejser igen den 18. juni 2020 og bliver i 86 dage. Hvordan ser situationen ud på de specifikke datoer? Hvornår vil vedkommende kunne indrejse igen?

Pr. 11. september 2020: I løbet af de forudgående 180 dage (16. marts 2020-11. september 2020) har personen opholdt sig på medlemsstaternes område i 3 dage (19. april 2020-21. april 2020) plus 86 dage (18. juni 2020-11. september 2020) = 89 dage = ingen overskridelse. Vedkommende kan stadig blive 1 dag.

Pr. 16. oktober 2020: Personen kan indrejse med henblik på et ophold på 4 dage (den 16. oktober 2020 bliver opholdet den 19. april 2020 irrelevant (uden for perioden på 180 dage). Den 17. oktober 2020 bliver opholdet den 20. april 2020 irrelevant (uden for perioden på 180 dage) osv.).

Pr. 15. december 2020: Personen kan indrejse med henblik på et ophold på 90 dage (den 15. december 2020 bliver opholdet den 18. juni 2020 irrelevant (uden for perioden på 180 dage). Den 16. december 2020 bliver opholdet den 19. juni 2020 irrelevant osv.).

2) En tredjelandstatsborger har fået et visum til flere indrejser, der er gyldigt i 2 år (11. august 2020-10. august 2022), som giver tilladelse til ophold på 90 dage inden for hver periode på 180 dage. Visumindehaveren indrejser den 14. august 2020 og udrejser den 30. august 2020 (17 dage). Den 15. december 2020 indrejser den pågældende igen og udrejser først den 22. juni 2021. Hvordan ser situationen ud på de specifikke datoer? Hvornår burde den pågældende være udrejst?

Pr. 1. februar 2021: I løbet af de forudgående 180 dage (6. august 2020-1. februar 2021) har personen opholdt sig på medlemsstaternes område i 17 dage (14. august 2020-30. august 2020) plus 49 dage (15. december 2020-1. februar 2021) = 66 dage = ingen overskridelse.

Pr. 25. februar 2021: I løbet af de forudgående 180 dage (30. august 2020-25. februar 2021) har personen opholdt sig på medlemsstaternes område i 1 dag (30. august 2020) plus 73 dage (15. december 2020-25. februar 2021) = 74 dage = ingen overskridelse.

Pr. 14. marts 2021: I løbet af de forudgående 180 dage (16. september 2020-14. marts 2021) har personen opholdt sig på medlemsstaternes område i 90 dage (15. december 2020-14. marts 2021) ⇒ 14. marts 2021 = sidste dag af det tilladte ophold.

3) En tredjelandstatsborger har fået et visum til flere indrejser, der er gyldigt i 1 år (1. januar 2020-31. december 2020), som giver tilladelse til ophold på 90 dage inden for hver periode på 180 dage. Visumindehaveren indrejser den 1. januar 2020 og udrejser den 10. januar 2020 (10 dage), derefter indrejser den pågældende den 1. marts 2020 og udrejser den 30. marts 2020 (30 dage), og endelig indrejser den pågældende den 1. maj 2020 og udrejser den 9. juni 2020 (40 dage). Hvordan ser situationen ud på de specifikke datoer? I hvor lang tid har personen lov til at indrejse igen (sammenhængende ophold)?

Pr. 20. juni 2020: Den pågældende må indrejse i højst 20 fortløbende dage (10 dage resterende dage af de tilladte 90 dage (20. juni-29. juni) plus yderligere 10 dage, da opholdet den 1. januar 2020 bliver irrelevant den 30. juni 2020, og opholdet den 2. februar 2020 bliver irrelevant den 1. juli 2020 osv. (uden for perioden på 180 dage).

Pr. 7. august 2020: Den pågældende kan stadig indrejse i højst 20 fortløbende dage som forklaret ovenfor, fordi opholdet på 30 dage, som startede den 1. marts 2020, først vil begynde at blive irrelevant den 28. august (eftersom den tilsvarende referenceperiode på 180 dage begynder at løbe fra den 2. marts 2020). Den 26. august skal den pågældende derfor forlade

Schengenområdet, da personen den dag vil være nået op på 90 dage inden for referenceperioden på 180 dage (som løber fra den 28. februar).

Pr. 8. august 2020: Den pågældende må indrejse i højst 50 fortløbende dage (10 dage resterende dage af de tilladte 90 dage plus yderligere 10 dage, da det ophold, der startede den 1. januar 2020, bliver irrelevant den 30. juni 2020, plus 30 dage, da det ophold, der startede den 1. marts 2020, begynder at blive irrelevant den 28. august 2020 (ud af referenceperioden på 180 dage, som i dette tilfælde løber fra den 2. marts 2020).

Pr. 8. september 2020: Den pågældende kan indrejse i højst 90 fortløbende dage. 90 dage uden for Schengenområdet (10. juni 2020-7. september 2020) fører altid til ret til et nyt ophold på op til 90 dage.

Anbefalet bedste praksis i forbindelse med beregningen af tidligere og forventede ophold:

Medlemsstaterne bør anvende kalkulatoren til beregning af opholdets varighed: http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/borders-and-visas/border-crossing/index_en.htm.

6.11 Supplerende dokumenter

Listen over den krævede dokumentation bør stilles til rådighed for offentligheden. Man kan derefter gå ud fra, at en ansøger, der indgiver en ufuldstændig ansøgning, enten ikke tager sin ansøgning alvorlig eller ikke er i stand til at fremlægge de krævede dokumenter, og konsulatet skal i princippet træffe sin afgørelse på grundlag af ansøgningen, således som den indgives, uanset om den er fuldstændig eller ej.

Et konsulat kan dog i begrundede tilfælde under behandlingen af en ansøgning anmode om supplerende dokumenter, som ikke er nævnt i den harmoniserede liste over den krævede dokumentation, som er offentliggjort lokalt.

Eksempler:

- En ansættelseskontrakt indgivet af en ansøger vil udløbe kort tid efter. Konsulatet anmoder ansøgeren om oplysninger om den pågældendes fremtidige beskæftigelse/økonomiske situation.
- Underskriften på en ansøgning fra en mindreårig er mistænkelig, og derfor kontrollerer konsulatet underskriverens identitet ved at sammenligne underskriften på andre officielle dokumenter.
- I tilfælde af en slægtningss dødsfald i en medlemsstat: en dødsattest.
- I tilfælde af bryllup i en medlemsstat: en ægteskabserklæring.

6.12 Hvornår skal en ansøger indkaldes til samtale?

Konsulatet kan i begrundede tilfælde beslutte at gennemføre en samtale med ansøgeren under behandlingen af ansøgningen.

Når behandlingen af visumansøgningen på grundlag af de foreliggende oplysninger og dokumenter ikke gør det muligt at træffe en endelig afgørelse om enten at udstede et visum eller at give afslag, skal konsulatet kontakte ansøgeren pr. telefon eller indkalde den pågældende til en personlig samtale på konsulatet. Samtalen kan også gennemføres ved brug af andre kommunikationsmidler (f.eks. videoopkald), men der skal træffes passende sikkerhedsforanstaltninger for at forhindre identitetsmisbrug. For at undgå at pålægge ansøgere en uforholdsmæssig stor byrde, navnlig hvis de bor i betydelig afstand fra konsulatet, kan der foretages videoopkald fra de eksterne tjenesteyderes eller den honorære konsuls lokaler. Samtalerne skal dog altid gennemføres af konsulære medarbejdere.

Konsulatet beslutter på grundlag af en vurdering af bl.a. den generelle migrationsrisiko et givet sted, om der er behov for en samtale. En samtale — det være sig via et telefonopkald eller ved personligt fremmøde — er en god måde at indhente yderligere oplysninger fra ansøgeren på og at kontrollere pålideligheden af oplysningerne i forbindelse med ansøgningen, navnlig på steder, hvor antallet af falske/forfalskede dokumenter er højt. Muligheden for at gennemføre en samtale må ikke udelukkes alene med henblik på at mindske behandlingstiden, da de oplysninger, der indsamles via en samtale, kan danne grundlag for afgørelser i mere vanskelige sager.

Det bør undgås, at der systematisk gennemføres samtaler med bestemte kategorier af ansøgere, efter at de har indgivet en ansøgning til en ekstern tjenesteyder.

Anbefalet bedste praksis i sager, hvor der er behov for systematisk grundig kontrol af ansøgningerne fra bestemte kategorier af ansøgere (f.eks. førstegangsrejsende): en konsulær medarbejder kan være til stede hos den eksterne tjenesteyder for at gennemføre sådanne samtaler, når der indgives ansøgninger.

6.13 Vurdering af risikoen for ulovlig indvandring og af, om ansøgeren agter at forlade medlemsstaternes område før udløbet af det visum, der ansøges om

Konsulatet skal vurdere:

- risikoen for, at ansøgeren ulovligt indvandrer på medlemsstaternes område (dvs. at ansøgeren bruger turisme, forretninger, uddannelseskurser eller familiebesøg som påskud for permanent at slå sig ulovligt ned på medlemsstaternes område), og
- om ansøgeren har til hensigt at forlade medlemsstaternes område før udløbet af det visum, der ansøges om.

Som en del af det lokale Schengensamarbejde skal konsulaterne kortlægge, hvilke "ansøgerprofiler" der udgør en særlig risiko afhængigt af lokale forhold, og tage hensyn til den generelle situation i bopælslandet (f.eks. politisk ustabile områder, stor arbejdsløshed og omfattende fattigdom). "Profilerne" kan baseres på, hvor stabil ansøgerens socioøkonomiske situation er, men hver enkelt ansøgning skal vurderes særskilt uafhængigt af de eventuelle "profiler", der er blevet udarbejdet.

Hvis der bruges lokale advarselslister med oplysninger om specifikke personer, skal de kontrolleres hos de nationale databeskyttelsesmyndigheder.

Hvor stabil den enkeltes situation er, afhænger af en række faktorer:

- familieband eller andre personlige band i bopælslandet
- familieband eller andre personlige band i medlemsstaterne
- civilstand
- beskæftigelsessituation (lønniveau, hvis den pågældende er arbejdstager)
- hvor regelmæssige indtægter ansøgeren eller dennes ægtefælle, børn eller andre personer, over for hvem der består forsørgerpligt, har (arbejdstager, selvstændig, pension, indtægter fra investeringer osv.)
- indtægtsniveau
- social status i bopælslandet (f.eks. valgt til et offentligt embede, repræsentant for en ikkestatslig organisation, erhverv med høj social status, advokat, læge, universitetsprofessor)
- ejendomsbesiddelser.

Faktorerne kan variere afhængigt af ansøgerens bopælsland.

Eksempel: En tredjelandstatsborger, der er visumpligtig, og som lovligt opholder sig i et andet tredjeland, hvis statsborgere er fritaget for visumpligten (en indisk statsborger, der opholder sig i Canada, eller en kinesisk statsborger, der opholder sig i USA), udgør normalt en meget begrænset risiko for ulovlig indvandring til medlemsstaterne.

Den socioøkonomiske situation kan også variere: en arbejdsløs visumansøger kan have en meget stabil økonomisk situation, og en velbetalt ansøger kan overveje ulovlig indvandring af personlige årsager. Alle elementer skal tages i betragtning for at sikre en objektiv vurdering. I mange tilfælde viser disse aspekter sig først efter samtalen med ansøgeren.

Andre aspekter, der skal kontrolleres:

- tidligere ulovlige ophold i medlemsstaterne
- tidligere misbrug af social velfærd i medlemsstaterne
- en række på hinanden følgende forskellige visumansøgninger (visa til kortvarigt ophold eller til længerevarende ophold), der indgives med henblik på forskellige formål, der ikke har noget med hinanden at gøre
- hvor troværdig en person, der inviterer en anden, er, når invitationen fremlægges.

6.14 Ansøgning om et lufthavnstransitvisum

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 21, stk. 6

Indehavere af et lufthavnstransitvisum har ikke lov til at indrejse på medlemsstaternes område. Konsulaterne bør derfor ikke kontrollere, om en person, der ansøger om denne type

visum, opfylder indrejsebetingelserne (det betyder, at der ikke skal foretages en søgning i SIS eller i givet fald en forudgående høring af andre medlemsstater), men de skal kontrollere:

- rejsedokumentet (se punkt 6.4)
- om et lufthavnstransitvisum er hensigtsmæssigt i forbindelse med den planlagte rejserute, da ansøgeren kan have brug for at indrejse på medlemsstaternes område (se punkt 1.4 og 1.5), og
- rejseruten og tilladelsen til at indrejse i det endelige bestemmelsesland og vurdere risikoen for ulovlig indvandring, mens den pågældende er i transit (se punkt 5.2.4).
- den pågældende tredjelandstatsborgers afrejse- og bestemmelsessted, og om den forventede rejserute og lufthavnstransitten danner et sammenhængende mønster: Det forekommer mistænkeligt, hvis der foretages en lang og/eller kostbar omvej for at være i transit gennem en af medlemsstaternes lufthavne, selv om der i nogle tilfælde kan være en logisk forklaring på det
- beviset for den videre rejse til det endelige bestemmelsessted.

6.15 Mindreårige

Anbefalet bedste praksis i forbindelse med behandlingen af ansøgninger, der indgives på vegne af mindreårige:

Hvis ansøgeren er en mindreårig (under 18 år), skal konsulatet kontrollere, at:

- den person, der ansøger om visum på den mindreåriges vegne, er en forælder eller en værge
- den person, der har forældremyndigheden, eller værgen har givet sit samtykke, hvis den mindreårige skal rejse alene eller med kun én forælder uanset myndighedsalderen i bopælslandet.
Konsulaterne skal være opmærksomme på, at i visse tredjelande har den ene af forældrene lov til at handle på sine børns vegne uden skriftligt samtykke fra den anden forælder.
- den mindreårige ikke er fjernet ulovligt fra den person, der lovligt har forældremyndigheden over den pågældende: I tilfælde af mistanke om, at den mindreårige er blevet fjernet ulovligt, skal konsulatet foretage alle nødvendige undersøgelser for at forhindre bortførelse eller ulovlig fjernelse af den mindreårige.
- der ikke er grund til mistanke om børnehandel eller misbrug af barnet
- formålet med rejsen ikke er ulovlig indvandring på medlemsstaternes område.

6.16 Faserne i beslutningsprocessen

Anbefalet bedste praksis: Resultaterne af undersøgelser, baggrundskontrol og samtaler skal grundigt dokumenteres, således at det er let at finde årsagerne til afgørelsen. Disse registre skal ideelt set lagres i et nationalt IT-system og ikke kun i det arkiverede papirdossier.

6.17 Tilbagerapporteringsprocedurer ("tilbagerejsekontrol")

Der findes ingen EU-regler om tilbagerapporteringsprocedurer, dvs. anmodninger til specifikke kategorier af rejsende om at rapportere tilbage til konsulatet, når de rejser tilbage fra et ophold, hvortil der blev udstedt et visum. Brugen af denne praksis bør imidlertid være begrænset og velbegrundet, og den bør ikke tjene til at dæmme op for migrationsrisikoen i tilfælde af tvivl. Konsulaterne bør udveksle oplysninger om deres praksis med hensyn til "kontrol med tilbagesendelse" inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde med henblik på at undgå store forskelle i praksis.

Konsulaterne skal afholde sig fra at påføre stempler på visumindehaveres pas vedrørende krav om tilbagerapportering for derved at undgå at skabe fremtidige komplikationer for indehaveren af rejsedokumentet.

7. AFGØRELSE OM EN VISUMANSØGNING

7.1 Frister for at træffe afgørelse om en ansøgning

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 23

Afgørelser om visumansøgninger skal på grundlag af de fremlagte dokumenter og oplysninger træffes hurtigst muligt, uden at det går ud over den grundige vurdering af, om ansøgeren opfylder indrejsebetingelserne, eller om der er risiko for, at den pågældende indvandrer ulovligt.

At sikre en rimelig og relativ kort behandlingstid kan ske ved bredt at offentliggøre detaljerede oplysninger om kravene til ansøgere, således at alle relevante dokumenter og oplysninger indgives sammen med den oprindelige ansøgning.

Det kan dog tage op til 15 kalenderdage at træffe afgørelse, efter at ansøgningen er blevet anset for antagelig (se [punkt 3.5](#)). Denne frist omfatter fristen for eventuel forudgående høring af andre medlemsstater (se [punkt 6.7](#)) eller af egne centrale myndigheder.

Under behandlingen af visumansøgningen bør konsulatet ikke systematisk lade fristen udløbe, men tage hensyn til, om ansøgeren af behørigt begrundede årsager anfører, at det haster (humanitære årsager), og i så tilfælde bør afgørelsen træffes omgående. Der bør sondres mellem hastetilfælde og sen indgivelse af ansøgningen som følge af forsømmelighed.

I individuelle tilfælde, hvor det er nødvendigt at kontrollere ansøgningen yderligere, kan fristen forlænges til højst 45 kalenderdage, efter at ansøgningen er blevet anset for antagelig.

Eksempler på tilfælde, hvor det er nødvendigt med en yderligere undersøgelse:

En visumansøger anfører "familiebesøg" som formålet med sin rejse til Slovakiet, hvor han ønsker at besøge en tante. Konsulatet er i tvivl om familierelationen mellem de to og anmoder om yderligere bevis herfor.

En tredjelandsstatsborger er blevet inviteret til en medlemsstat i to måneder for at deltage i specifikke undersøgelser/specifik forskning på et universitetslaboratorium og fremlægger en ægte invitation fra universitetet. Under behandlingen af ansøgningen opstår der tvivl om det nøjagtige formål med undersøgelse/forskningen (risiko for spredning af kemiske våben), og konsulatet ønsker at kontrollere invitationen og baggrunden for den yderligere.

En tredjelandsstatsborger hævder, at han er familiemedlem til en fransk statsborger, der bor i Frankrig (han er dermed ikke omfattet af direktiv 2004/38/EF) og fremlægger en vielsesattest fra et sted, hvor det er let at opnå sådanne falske "skræddersyede" attester. Det er derfor nødvendigt at indhente yderligere oplysninger fra de lokale myndigheder.

I følgende tilfælde kan det være nødvendigt at foretage en yderligere undersøgelse:

- *Hvis det er nødvendigt, at myndighederne i ansøgerens bopæls- eller oprindelsesland kontrollerer ansøgerens civilstandsattester, hvis ansøgningen ikke indgives i det land, der har udstedt civilstandsattesterne.*

– Hvis det er nødvendigt at indhente yderligere oplysninger fra en sponsor i medlemsstaten om hans eller hendes baggrund og forbindelsen til ansøgeren.

7.2 Fra hvornår løber fristerne for at træffe afgørelse om en ansøgning?

Da det kun er det kompetente konsulat, der kan afgøre, om en ansøgning er antagelig, begynder fristerne først at løbe, når kriterierne for antagelighed er opfyldt, og ikke når ansøgeren indgiver sin ansøgning, uanset hvordan ansøgningen er indgivet (om der findes en ordning med, at der skal træffes aftale først eller ej, om ansøgningerne samles af en ekstern tjenesteyder eller honorær konsul eller ej).

Hvad angår de særlige regler for ansøgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere, henvises til [del III](#).

Hvad angår de specifikke regler, der finder anvendelse på de kategorier af personer, der er omfattet af aftaler om lempelse af visumreglerne, henvises der til de respektive retningslinjer.

7.3 Oplysninger, der skal indlæses i VIS, når der træffes afgørelse om at udstede et visum

Når der er truffet afgørelse om at udstede et visum, skal det kompetente konsulat tilføje oplysninger til det allerede eksisterende visumansøgningsdossier, hvad angår det pågældende visums status, udstedelsesmyndighed, nummeret på visummærkatene osv., jf. VIS-forordningens artikel 10.

8. TYPEN VISUM, DER SKAL UDSTEDES

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 24, 25 og 26*

Grundlæggende forhold, der skal tages hensyn til, når der træffes afgørelse om at udstede et visum:

- **Gyldighedsperiode:** Den periode, hvori visumindehaveren kan anvende det udstedte visum til indrejse på og udrejse fra medlemsstaternes område, samtidig med at den pågældende overholder varigheden af det tilladte ophold. Et visum til kortvarigt ophold kan højst være gyldigt i fem år.
- **Varigheden af det tilladte ophold:** Det faktiske antal dage, hvori visumindehaveren kan opholde sig på medlemsstaternes område i det tidsrum, hvor visummet er gyldigt. Varigheden af det tilladte ophold kan være fra 1 dag til 90 dage.
- **Antal indrejser:** Henviser til antallet af besøg i det tidsrum, visummet er gyldigt, samtidig med at varigheden af det tilladte ophold respekteres:

Eksempler:

- Én indrejse: Et visum er gyldigt fra 1. januar-30. marts og giver tilladelse til én indrejse. I det tidsrum har indehaveren lov til at rejse til medlemsstaternes område én gang. Når den pågældende har forladt medlemsstaternes område, har vedkommende ikke ret til igen at indrejse, også selv om det samlede antal dage, opholdet må vare, ikke er opbrugt.
- To indrejser: Et visum er gyldigt fra 1. januar-30. juni og giver tilladelse til to indrejser. I det tidsrum har indehaveren lov til at opholde sig på medlemsstaternes område i 90 dage i alt fordelt på to særskilte rejser.
- Flere indrejser: Et visum er gyldigt fra 1. januar-31. december og giver tilladelse til flere indrejser. I det tidsrum har indehaveren lov til at opholde sig i op til 90 dage for hver periode på 180 dage. Opholdet kan fordeles på flere særskilte rejser, hvis visumindehaveren ønsker det.
- **Territorial gyldighed:** Et visums territoriale gyldighed kan variere:
 - Et ensartet visum giver indehaveren ret til at rejse på hele medlemsstaternes område.
 - Et visum med begrænset territorial gyldighed giver indehaveren lov til kun at rejse i de(n) medlemsstat(er), hvor visummet er gyldigt.
 - Et lufthavnstransitvisum giver kun indehaveren ret til transit gennem det internationale transitområde i lufthavne på medlemsstaternes område, men ikke til at indrejse på deres område.

8.1 Visum, der giver indehaveren lov til at indrejse på medlemsstaternes område

Ensartet visum

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 24*

Visummets territoriale gyldighed: Et ensartet visum giver indehaveren ret til at rejse på hele medlemsstaternes område.

8.2 Gyldighedsperiode

Et visums gyldighedsperiode kan højst være på 5 år. Medlemsstaternes centrale myndigheder bør ikke fastsætte interne regler for den maksimale øvre grænse på under 5 år.

Det udstedte visums gyldighed kan dog ikke overskride gyldigheden af rejsedokumentet, som skal være gyldigt i tre måneder efter det forventede afrejsetidspunkt fra medlemsstaternes område. Det udstedte visums gyldighed bør således heller ikke gå ud over denne dato (dvs. tre måneder før rejsedokumentets udløb (se [punkt 3.1.1](#)).

De specifikke regler for gyldighedsperioden for visa til flere indrejser, der udstedes til personer, der ansøger gentagne gange, forklares i afsnit 8.4.3.

8.2.1 Supplerende frist

Der bør medtages en supplerende frist på 15 dage i gyldighedsperioden for visa til en eller to indrejser og visa til flere indrejser med en gyldighed på under 90 dage, således at visumindehaveren har et vist råderum.

Eksempel: En egyptisk statsborger rejser til Italien for at deltage i et bryllup, der finder sted den 25.6., og ønsker efter brylluppet at tilbringe yderligere tid med henblik på turisme. Hun fremlægger en flyreservation, hvoraf det fremgår, at hun påtænker at ankomme den 22.6. og udrejse den 6.7., og hotelreservations med henblik på turisme, der dækker tidsrummet den 27.6.-5.7.

Det udstedte visums gyldighedsperiode skal være fra den 22.6.-21.7. (30 dage): ankomstdato + opholdets varighed + 15 dages supplerende frist.

Eksempel: En kinesisk statsborger ønsker at rejse til Svalbard (Spitzbergen) i en uge. Hun fremlægger en flyreservation, hvoraf det fremgår, at hun ankommer til Oslo lufthavn (Norge), er i transit og afrejser til Longyearbyen via Tromsø, hvor der vil blive foretaget grænsekontrol. Da ansøgeren skal rejse den samme vej tilbage til Kina, ansøger hun om et visum til to indrejser.

Denne ansøger bør have et visum, der giver mulighed for to indrejser og en supplerende frist: ankomstdato + opholdets varighed + 15 dages supplerende frist.

Medlemsstaterne kan beslutte ikke at indrømme en sådan frist af hensyn til den offentlige orden eller på grund af medlemsstaternes internationale forbindelser.

Der skal ikke gives en supplerende frist, når der udstedes et visum til flere indrejser (med en gyldighed på mellem 6 måneder og 5 år), da denne type visum allerede giver indehaveren fleksibilitet.

8.3 Opholdets varighed

Det tilladte opholds varighed i forbindelse med visa til en eller to indrejser bør i princippet svare til formålet med det planlagte ophold, samtidig med at de generelle regler for opholdets varighed overholdes. Det gælder dog ikke for visa til flere indrejser med lang gyldighed til personer, der rejser hyppigt eller regelmæssigt.

Anbefalet bedste praksis: Konsulaterne bør overveje at indrømme en opholdsperiode, der er et par dage længere end det planlagte ophold for at give visumindehaveren mulighed for at forlænge opholdet i Schengenområdet en lille smule i tilfælde af uforudsete omstændigheder (f.eks. flyaflysning eller pludselig opstået sygdom) og for at undgå, at visummet skal forlænges.

Tidligere ophold på en medlemsstats område på grundlag af et nationalt visum til længerevarende ophold eller en opholdstilladelse har ingen indflydelse på ophold, hvortil der er givet tilladelse ved hjælp af et ensartet visum eller et visum med begrænset territorial gyldighed.

Eksempel: En boliviansk statsborger har tilbragt seks måneder i Spanien for at studere på et universitet (januar-juni 2009) på grundlag af et nationalt visum til længerevarende ophold og er rejst tilbage til Bolivia. I begyndelsen af august beslutter han at rejse til Tyskland med henblik på et seks ugers intensivt sprogkursus.

I denne situation kan der udstedes et ensartet visum, der tillader ophold på op til 90 dage.

Indehavere af et gyldigt visum til flere indrejser kan få udstedt et nyt visum til flere indrejser med lang gyldighed, forudsat at det nye visum begynder at løbe fra det tidspunkt, hvor det tidligere udløb, og det eksisterende gyldige visum skal ikke inddrages. Det er visumindehaveren, der har ansvaret for at overholde reglen om 90 dage inden for en periode på 180 dage.

Eksempel: En marokkansk advokat, som repræsenterer en NGO på ligestillingsområdet og ofte deltager i møder i forskellige medlemsstater, er indehaver af et visum til flere indrejser, som udløber den 31.5. Hun ansøger om et nyt visum den 15.4.

Hvis der udstedes et nyt visum, skal det være gyldigt fra den 1.6., og i så tilfælde vil visumindehaveren kunne indrejse på medlemsstaternes område på grundlag af det første visum, hvis gyldighed udløber under opholdet, og udrejse på grundlag af det nye visum.

Visummet udløber, når antallet af udrejser er lig med antallet af tilladte indrejser, uanset om det samlede antal dage, opholdet må vare, ikke er opbrugt.

Eksempel: Indehaveren af et visum til en enkelt indrejse, der tillader et ophold på 10 dage, og som er gyldigt i 25 dage, udrejser efter et ophold på 6 dage (dvs. visummet er gyldigt fra 1. januar-26 januar; den reelle varighed af opholdet: 5.-10. januar).

Selv om alle dage af det tilladte ophold ikke blev udnyttet, og datoerne for visummets

samlede gyldighed ikke er overskredet, er dette visum ikke længere gyldigt.

8.4 Antal indrejser

Et ensartet visum kan udstedes til en, to eller flere indrejser. Ansøgeren skal på ansøgningskemaet anføre, hvor mange indrejser han ønsker at foretage, og det konsulat, der behandler ansøgningen, bestemmer, hvor mange indrejser den pågældende får tilladelse til.

Når der udstedes et visum til flere indrejser, skal rejsedokumentets gyldighed respekteres (se punkt 8.1.1 ovenfor).

8.4.1 En indrejse:

Hvis formålet med ansøgerens rejse er én bestemt begivenhed defineret i tid, skal der i princippet kun gives tilladelse til én indrejse. Der skal dog tages behørigt hensyn til "kaskadereglerne", se punkt 8.4.3.1.

***Eksempel:** En indonesisk statsborger ønsker at rejse til Grækenland for at følge verdensmesterskaberne i basketball, der varer to uger.*

Til denne person skal der udstedes et visum med tilladelse til én indrejse.

8.4.2 To indrejser

Hvis formålet med ansøgerens rejse er én bestemt begivenhed defineret i tid, men han under dette besøg ønsker at besøge f.eks. Det Forenede Kongerige eller Irland, skal han have udstedt et visum til to indrejser.

***Eksempel:** En etiopisk statsborger rejser til Belgien for at følge et kursus af én månedes varighed på et universitet. Under det én måned lange ophold ønsker han at tilbringe en weekend med venner i Dublin.*

Til denne person skal der udstedes et visum med tilladelse til to indrejser.

***Eksempel:** En kosovosk statsborger rejser med bus fra Pristina til London og tilbage til Kosovo.*

Til denne person skal der udstedes et visum med tilladelse til to indrejser.

***Eksempel:** En russisk statsborger rejser fra Moskva (Rusland) til Zagreb (Kroatien) med fly via Wien (Østrig), hvor han vil tilbringe en dag på både ud- og hjemturen i forbindelse med en stopover.*

Den pågældende bør have udstedt et visum, der giver lov til to indrejser, og som er gyldigt for den videre rejse fra Wien til Zagreb og tilbage.

8.4.3. Flere indrejser

Når der udstedes et visum til flere indrejser med en gyldighed på mellem 180 dag (6 måneder) og 5 år, er varigheden af det tilladte ophold altid 90 dage (for hver periode på 180 dage). Der bør udstedes visa til flere indrejser med lang gyldighed til personer, der rejser hyppigt eller regelmæssigt uanset rejsens formål.

Ved vurderingen af visumansøgerens "rejsehistorik" skal der tages hensyn til tidligere visa udstedt af alle medlemsstater og ikke kun de visa, der er udstedt af den medlemsstat, der behandler ansøgningen.

Der bør ikke udstedes visa, der giver mulighed for flere indrejser med en gyldighed på under seks måneder, hvis ansøgerens rejsemønster i løbet af den (korte) gyldighedsperiode ikke vil være dækket af et visum til en eller to indrejser. Hvis ansøgeren i sådanne tilfælde anses for at være en rejsende i god tro, bør konsulatet også overveje, om det kan udstede et visum til flere indrejser, som er gyldigt i 6 måneder, og som giver tilladelse til et ophold på 90 dage.

8.4.3.1 Kaskadesystemet

Under følgende omstændigheder skal der udstedes et visum til flere indrejser ("kaskadesystemet"):

- En ansøger har fået udstedt og lovligt anvendt tre ensartede* visa inden for de seneste to år (regnet fra datoen for indgivelsen af den fjerde ansøgning). Under forudsætning af at rejsedokumentets gyldighed tillader det, skal der udstedes et visum til flere indrejser med en gyldighed på et år.
- En ansøger har opnået og lovligt anvendt et tidligere ensartet* visum til flere indrejser med en gyldighed på et år inden for de seneste to år (regnet fra datoen for indgivelsen af den nuværende ansøgning). Under forudsætning af at rejsedokumentets gyldighed tillader det, skal der udstedes et visum til flere indrejser med en gyldighed på to år.
- En ansøger har opnået og lovligt anvendt et tidligere ensartet* visum til flere indrejser med en gyldighed på to år inden for de seneste tre år (regnet fra datoen for indgivelsen af den nuværende ansøgning). Under forudsætning af at rejsedokumentets gyldighed tillader det, skal der udstedes et visum til flere indrejser med en gyldighed på fem år.

* Der skal også tages hensyn til visa med begrænset territorial gyldighed, der er udstedt i henhold til visumkodeksens artikel 25, stk. 3, udelukkende fordi rejsedokumentet ikke anerkendes af alle medlemsstater, se [punkt 8.5.3](#). Der skal ikke tages hensyn til lufthavnstransitvisa eller visa med begrænset territorial gyldighed, som er udstedt i henhold til artikel 25, stk. 1.

Betingelserne for udstedelse af et visum til flere indrejser med lang gyldighed er ikke kumulative. F.eks. skal der udstedes et visum til flere indrejser med en gyldighed på to år til en ansøger, der har opnået og lovligt anvendt et visum til flere indrejser med en gyldighed på

et år inden for de seneste to år, selv om den pågældende ikke har haft tre visa i en tidligere toårsperiode.

På grundlag af indholdet af dette kapitel skal medlemsstaternes konsulater på et hvilket som helst sted forberede gennemførelsen af disse generelle regler for at tage hensyn til de lokale forhold og tilbyde mere (eller mindre) generøse "kaskader" for alle eller bestemte kategorier af ansøgere. Den lokale gennemførelse skal godkendes af Kommissionen efter høring af visumudvalget i overensstemmelse med den procedure, der er beskrevet i *håndbog vedrørende organisation af visumafdelinger og det lokale Schengensamarbejde, del II, [punkt 1.1]*. Gennemførelsesafgørelser om oprettelse af lokale "kaskader" med henblik på udstedelse af visa til flere indrejser er retligt bindende for medlemsstaterne.

I individuelle tilfælde kan gyldighedsperioden afkortes, hvis der er rimelig tvivl om, at indrejsebetingelserne vil være opfyldt i hele perioden.

En sådan tvivl bør være knyttet til objektive kriterier, der gør det sandsynligt, at ansøgeren vil ophøre med at opfylde indrejsebetingelserne på et givet tidspunkt i fremtiden på grund af en forudsigelig ændring af den pågældendes personlige/økonomiske forhold.

Eksempler:

- *tidsbegrænset arbejdskontrakt i forbindelse med et stort bygge- og anlægsprojekt, der vil udløbe efter tre år*
- *en tredjelandstatsborger med en tidsbegrænset opholdstilladelse i bopælslandet, som vil udløbe efter fire år.*

8.4.3.2 Andre kategorier af personer, der rejser hyppigt eller regelmæssigt

Der bør også udstedes visa til flere indrejser med lang gyldighed til personer, der rejser hyppigt eller regelmæssigt, og som uanset rejsens formål måske ikke er omfattet af ovennævnte "kaskade"-system. Det kan navnlig dreje sig om personer, der har bevist deres integritet og pålidelighed ved at anvende tidligere ensartede visa eller visa med begrænset territorial gyldighed lovligt (udstedt i henhold til visumkodeksens artikel 25, stk. 3, se punkt 8.5.3), som er udstedt af en hvilken som helst medlemsstat.

Der bør dog tages særligt hensyn til personer, der rejser med henblik på at udøve deres erhverv, f.eks.:

- forretningsfolk
- søfolk: For denne særlige kategori af personer: uforudsigelige ændringer (som følge af f.eks. vejrforholdene) af sejlplanen for det skib, som sømanden skal påmønstre eller afmønstre.

Søfolk, der har dokumenteret deres integritet og pålidelighed, navnlig lovlig brug af tidligere ensartede visa eller visa med begrænset territorial gyldighed, og som er i besiddelse af en tilsvarende ansættelseskontrakt, udgør derfor generelt en kategori, til hvem der kan udstedes visa til flere indrejser med længere gyldighed. Hvad angår

gyldighedsperioden, og under hensyntagen til at søfolks arbejdskontrakter gennemsnitligt varer 8 måneder, og at de ofte har flere på hinanden følgende kontrakter, bør et visum til flere indrejser være gyldigt i mindst et år, hvis sømanden allerede har bevist sin integritet og sin pålidelighed ved at anvende tidligere visa korrekt.

Eksempel: En indonesisk sømand, der har arbejdet inden for erhvervet i flere år, og som har bevist sin integritet og pålidelighed ved at anvende tidligere visa korrekt, ansøger om et visum på det italienske konsulat med henblik på at påbegynde en otte måneders kontrakt om bord på et skib, der sejler fra Genova. Ved kontraktens udløb vil sømanden kort vende tilbage til Indonesien, inden han påbegynder en ny kontrakt på et andet skib, som han vil påmønstre i Piræus. Der bør udstedes et visum til flere indrejser med lang (mindst et års) gyldighed.

Eksempel: En sømand fra Indien, der er førstegangsansøger, rejser til Sverige for at påmønstre et skib og gennemføre en 10 måneders kontrakt.

For at sømanden kan afmønstre skibet i en medlemsstats havn og nå frem til en lufthavn for at rejse tilbage til Indien efter kontraktens udløb, bør der udstedes et visum med tilstrækkelig lang varighed, således at sømanden kan afmønstre ved kontraktens udløb.

- embedsmænd, der har regelmæssig officiel kontakt med medlemsstaterne og EU-institutionerne
- repræsentanter for organisationer i civilsamfundet, som rejser med henblik på uddannelse, seminarer og konferencer
- forskere, der rejser til medlemsstaterne med henblik på at udføre videnskabelig forskning
- idrætsfolk, der følger regelmæssig træning eller deltager i konkurrencer i en eller flere medlemsstater
- kunstnere, der optræder i medlemsstaterne, uden at det påvirker det eventuelle behov for også at få en arbejdstilladelse med henblik herpå
- medlemmer af liberale erhverv
- professionelle lastbils- og buschauffører, der arbejder inden for international transport

Der bør også udstedes visa til flere indrejser med lang gyldighed til personer, der rejser hyppigt eller regelmæssigt, og som uanset rejsens formål måske ikke er omfattet af ovennævnte "kaskade"-system. Det kan navnlig dreje sig om personer, der har bevist deres integritet og pålidelighed ved at anvende tidligere ensartede visa eller visa med begrænset territorial gyldighed lovligt (udstedt i henhold til visumkodeksens artikel 25, stk. 3, se punkt

8.5.3), som er udstedt af en hvilken som helst medlemsstat. Der bør tages særligt hensyn til følgende kategorier af rejsende:

- personer, der rejser med henblik på turisme
- personer med fast ejendom på en medlemsstats område
- familiemedlemmer til EU-borgere og schweiziske statsborgere og familiemedlemmer til tredjelandsstatsborgere med lovligt ophold i medlemsstaterne.

Hvad angår de specifikke regler, der finder anvendelse på de kategorier af personer, der er omfattet af aftaler om lempelse af visumreglerne, henvises der til de respektive retningslinjer.

8.5 Visa med begrænset territorial gyldighed

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 25

8.5.1 Udstedelse af et visum med begrænset territorial gyldighed til personer, der ikke opfylder indrejsebetingelserne

Hvis en ansøger ikke opfylder indrejsebetingelserne, eller hvis en medlemsstat under den forudgående høring har indvendinger mod, at der udstedes et visum, skal der gives afslag på ansøgningen. Når det alligevel betragtes som nødvendigt af humanitære årsager, af hensyn til nationale interesser eller på grund af internationale forpligtelser at udstede et visum, kan der undtagelsesvis udstedes et visum med begrænset territorial gyldighed.

Eksempel: FN's generalsekretær har arrangeret et møde i Genève i Schweiz mellem et statsoverhoved, der er omfattet af et visumforbud, og oppositionslederen i det berørte tredjeland for at finde en forhandlet løsning på den politiske situation i tredjelandet. Det schweiziske konsulat beslutter at udstede visum af hensyn til nationale interesser.

Hvis det skønnes nødvendigt at udstede et nyt visum inden for samme periode på 180 dage til en ansøger, som i løbet af perioden på 180 dage allerede har opholdt sig 90 dage på medlemsstaternes område på grundlag af et ensartet visum, kan der udstedes et visum med begrænset territorial gyldighed, der giver tilladelse til et yderligere ophold i løbet af perioden på 180 dage.

Eksempel: En pakistansk statsborger har opholdt sig i Estland fra 15. marts-15. juni, hvor den pågældende har iværksat et forskningsprojekt. Den pågældende er derefter rejst tilbage til Pakistan. Umiddelbart efter tilbagerejsen indser den estiske projektleder, at det er nødvendigt, at den pakistanske videnskabsmand kommer tilbage, da projektet ellers vil være tabt på gulvet.

I dette tilfælde kan der udstedes et visum med begrænset territorial gyldighed, der tillader et ophold på op til 90 dage i Estland.

8.5.2 Udstedelse af et visum med begrænset territorial gyldighed uden gennemførelse af den krævede forudgående høring

Generelt bør der ikke træffes endelig afgørelse om en visumansøgning, uden at der er foretaget en forudgående høring af en eller flere andre medlemsstater, når det er relevant. Når en medlemsstat finder det nødvendigt af humanitære årsager, af hensyn til nationale interesser eller på grund af internationale forpligtelser at udstede et visum, og hvis det af hastende årsager anses for nødvendigt, uden at der foretages den krævede forudgående høring, skal det pågældende visum kun have begrænset territorial gyldighed.

Eksempel: *En vietnamesisk embedsmand (for hvem der kræves en forudgående høring) har behov for hurtigt at rejse til Frankrig for at erstatte en kollega, der skulle have deltaget i politiske forhandlinger på højt niveau med repræsentanter for den franske regering.*

Da der ikke er tid til at foretage en forudgående høring af en anden medlemsstat, udsteder det franske konsulat et visum med begrænset territorial gyldighed.

Den territoriale gyldighed af de visa, der er omhandlet i punkt 8.5.1 og 8.5.2, skal generelt begrænses til den udstedende medlemsstats område (eller eventuelt den repræsenterede medlemsstats område), og der skal kun gives tilladelse til én indrejse.

Undtagelsesvis kan gyldigheden af sådanne visa udvides til flere medlemsstater end den udstedende, forudsat at disse medlemsstater samtykker. Dette samtykke kan opnås lokalt eller centralt.

Eksempel: *En egyptisk statsborger (for hvem der kræves en forudgående høring) har fået udstedt et visum med territorial gyldighed for at kunne deltage i hastende forretningsmøder i Wien (Østrig), og visummet er blevet udstedt uden forudgående høring.*

Hvis der ikke er direkte fly til Wien på dagen for rejsen, og indehaveren af visummet derfor er nødt til at flyve til München (Tyskland), bør visummets territoriale gyldighed begrænses til Tyskland og Østrig. Det er dog nødvendigt, at Tyskland giver sit samtykke hertil.

Anbefalet bedste praksis: Når en medlemsstat overvejer at udstede et visum med territorial gyldighed til en person, der ikke opfylder indrejsebetingelserne, og er nødt til at indhente samtykke fra en eller flere andre medlemsstater til at udvide gyldigheden af visummet til deres område, anbefales det at videresende anmodningen ved brug af formularen i [bilag 29](#).

Generelt bør der ikke udstedes et visum til en tredjelandstatsborger, hvis ansøgning skal være genstand for en forudgående høring. I nogle tilfælde kan det imidlertid besluttes at udstede et visum med begrænset territorial gyldighed ved grænsen, f.eks. til en sømand, der er blevet rekrutteret med kort varsel, og hvis nationalitet kræver en forudgående høring.

Hvis sømanden vil indrejse i Schengenområdet i en anden medlemsstat end den, hvor det skib, han skal påmønstre, ligger, er det nødvendigt med den anden medlemsstats samtykke at udvide den territoriale gyldighed af visummet med begrænset territorial gyldighed, så det omfatter begge medlemsstater.

Eksempel: I München lufthavn møder en egyptisk sømand, der kommer fra Kairo, op ved indrejsekontrollen. Sømanden blev rekrutteret med kort varsel for at erstatte et andet vigtigt besætningsmedlem på skibet. Sømanden skal påmønstre et skib i Marseille. På grund af de bedre flyforbindelser har rederiet booket et fly fra Kairo via München til Marseille. Det skib, som sømanden skal påmønstre, transporterer komponenter af høj kvalitet til luftfartøjer, der fremstilles i Toulouse, og som skal behandles yderligere af en virksomhed i Tyskland. De franske myndigheder har givet de tyske myndigheder i Frankfurt lufthavn meddelelse om sømandens ankomst ved brug af formularen i de operationelle instrukser for udstedelse af visa til søfolk ved den ydre grænse (bilag 26)²¹.

Da sømanden blev rekrutteret med kort varsel, kan han bevise, at det ikke på forhånd var muligt for ham at ansøge om visum på det kompetente konsulat.

Som fastsat i visumkodeksens artikel 22 kræver visse medlemsstater forudgående høring i forbindelse med egyptiske statsborgere, men på grund af sagens hastende karakter kan høringsproceduren ikke afsluttes i tide.

Som følge af kravet om høring kan der ikke udstedes et ensartet visum til sømanden ved grænsen, jf. visumkodeksens artikel 36, stk. 3, sammenholdt med artikel 35, stk. 5, første afsnit. I ekstraordinære tilfælde kan der udstedes et visum med begrænset territorial gyldighed, jf. visumkodeksens artikel 25, stk. 1, litra a).

I lyset af den væsentlige økonomiske betydning af de pågældende leverancer i denne sag er det i både Tysklands og Frankrigs nationale interesse at sikre, at sømanden kan påmønstre skibet i Marseille.

Der udstedes et visum med begrænset territorial gyldighed til Tyskland og Frankrig på grundlag af visumkodeksens artikel 25, stk. 1, litra a), nr. iii), og artikel 25, stk. 2, og Frankrig har givet sit samtykke til at udvide gyldigheden ved hjælp af formularen for udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes myndigheder om søfolk (bilag 26)²², som allerede indeholder det krævede samtykke.

²¹ Gennemførelsesafgørelse C(2020) 64 om operationelle instrukser for udstedelse af visa til søfolk ved den ydre grænse.

²² Gennemførelsesafgørelse C(2020) 64 om operationelle instrukser for udstedelse af visa til søfolk ved den ydre grænse.

Eksempel: Hamborg havn får meddelelse fra et rederi om, at en pakistansk sømand vil blive overført fra et skib til et andet. Sømanden skal afmønstre et skib i Hamburg og påmønstre et krydstogtskib i Rotterdam. Overførslen skyldes, at der er behov for hurtigt at erstatte et vigtigt besætningsmedlem, således at krydstogtskibet kan afsejle fra Rotterdam uden alvorlig forsinkelse.

Da sømanden blev overført med kort varsel, var det ikke muligt for ham at ansøge om visum på den kompetente diplomatiske repræsentation i udlandet.

I henhold til visumkodeksens artikel 22 kræver visse medlemsstater forudgående høring i forbindelse med pakistanske statsborgere. Som følge heraf kan der ikke udstedes et visum til sømanden ved grænsen (visumkodeksens artikel 35, stk. 5, og artikel 36, stk. 3).

I lyset af den betydelige økonomiske skade, som et afslag på visum ville medføre i dette tilfælde, er det i både Tysklands og Nederlandenes nationale interesse at udstede et visum.

Der udstedes et visum med begrænset territorial gyldighed til Tyskland og Nederlandene på grundlag af visumkodeksens artikel 25, stk. 1, litra a), nr. iii), og artikel 25, stk. 2.

Anbefalet bedste praksis: I de tilfælde, hvor det trods den generelle regel om, at der ikke bør udstedes visa ved grænsen til tredjelandstatsborgere, der er omfattet af kravet om forudgående høring, besluttet at udstede et visum med begrænset territorial gyldighed ved grænsen til en sømand, der er blevet rekrutteret med kort varsel, og hvor det ville være nødvendigt at indhente en anden/andre medlemsstat(er)s samtykke for at udvide den territoriale gyldighed af visummet med begrænset territorial gyldighed, bør formularen i de operationelle instrukser for udstedelse af visa til søfolk ved den ydre grænse ([bilag 26](#))²³ anses som bevis for et sådant samtykke.

8.5.3 Udstedelse af et visum med begrænset territorial gyldighed til en person, der har et rejsedokument, der ikke er godkendt af alle medlemsstater

Hvis en ansøger har et rejsedokument, der er anerkendt af en eller flere, men ikke alle medlemsstater, udstedes der et visum, der er gyldigt på de medlemsstaters område, som anerkender rejsedokumentet. Hvis den udstedende medlemsstat (eller den repræsenterede medlemsstat) ikke anerkender ansøgerens rejsedokument, skal det udstedte visum kun være gyldigt i den pågældende medlemsstat, og visummærkatens skal påføres det ensartet udformede ark til påføring af visum, se [bilag 24](#).

Der kan udstedes sådanne visa til flere indrejser, og der tages hensyn til dem, når der træffes afgørelse om gyldighedsperioden for visa til flere indrejser, der skal udstedes i henhold til visumkodeksens artikel 24 (jf. afsnit 8.4.3).

²³ Gennemførelsesafgørelse C(2020) 64 om operationelle instrukser for udstedelse af visa til søfolk ved den ydre grænse.

8.5.4 Lufthavnstransitvisum

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 26

Det er vigtigt at sondre mellem transit gennem et internationalt transitområde i en lufthavn (vidererejse, hvor en tredjelandstatsborger ikke forlader det internationale transitområde i en lufthavn) og transit via en medlemsstats område, selv om det er begrænset til en lufthavn (vidererejse, hvor en tredjelandstatsborger forlader det internationale transitområde i en lufthavn). I sidstnævnte tilfælde indrejser den pågældende på medlemsstaternes område.

8.5.5 Vidererejse, hvor en tredjelandstatsborger ikke forlader det internationale transitområde i en lufthavn

Eksempel: En nigeriansk statsborger rejser fra Lagos (Nigeria) via Frankfurt (Tyskland) til Moskva (Rusland).

Den pågældende forbliver i det internationale transitområde i Frankfurt lufthavn og skal derfor have udstedt et lufthavnstransitvisum.

8.5.6 Vidererejse, hvor en tredjelandstatsborger forlader det internationale transitområde i en lufthavn

Eksempel: En nigeriansk statsborger rejser fra Lagos via Bruxelles (Belgien) og Paris (Frankrig) til Montreal (Canada).

Flyveturen mellem Bruxelles og Paris er en flyvetur inden for Schengenområdet, og den pågældende indrejser således på medlemsstaternes område i Bruxelles. Konsulatet (det belgiske) skal udstede et ensartet visum og ikke et lufthavnstransitvisum.

Eksempel: En srilankansk statsborger rejser fra Colombo til Paris-Charles de Gaulle-lufthavnen. Fra Paris vil han fortsætte på et fly til Mexico, der flyver fra Paris-Orly-lufthavnen.

Når den pågældende skifter lufthavn i Paris, indrejser han på medlemsstaternes område, og konsulatet (det franske) skal derfor udstede et ensartet visum og ikke et lufthavnstransitvisum.

8.5.7 Antal transitter og gyldighedsperiode

Antallet af lufthavnstransitter og gyldighedsperioden skal svare til ansøgerens behov på grundlag af de fremlagte oplysninger, som i tilfælde af en enkelt transit i en lufthavn betyder datoen for transit plus en supplerende frist på 15 dage.

Det kan undtagelsesvis af hensyn til den offentlige orden eller på grund af medlemsstaternes internationale forbindelser besluttes ikke at indregne denne supplerende frist, fordi den

udstedende medlemsstat helt nøjagtigt skal vide, hvornår den pågældende er i transit via det internationale transitområde i lufthavnen på medlemsstaternes område.

Hvis den pågældende er i transit via lufthavne, der ligger i to forskellige medlemsstater på udrejsen og hjemrejsen, skal der udstedes et dobbelt lufthavnstransitvisum.

Eksempel: *En eritreisk statsborger rejser fra Asmara (Eritrea) via Madrid (Spanien) til Havanna (Cuba) og returnerer til Asmara via Frankfurt (Tyskland).*

Det kompetente spanske konsulat bør udstede et lufthavnstransitvisum til to indrejser.

Der kan udstedes visa til flere lufthavnstransitter til personer, som ikke indebærer en risiko for ulovlig indvandring, og som har begrundet deres behov for hyppig lufthavnstransit. Et visum til flere lufthavnstransitter bør dog højst være gyldigt i seks måneder.

9. INFORMATION AF ANDRE MEDLEMSSTATERS CENTRALE MYNDIGHEDER OM UDSTEDELSE AF ET VISUM

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 31

En medlemsstat kan kræve, at dens centrale myndigheder informeres om ensartede visa eller visa med begrænset territorial gyldighed udstedt af andre medlemsstaters konsulater til statsborgere fra specifikke tredjelande eller til specifikke kategorier af disse statsborgere, bortset fra når der er tale om lufthavnstransitvisa.

De krævede oplysninger bør udveksles mellem de centrale myndigheder via VIS Mail-mekanismen.

Hvornår skal disse oplysninger overføres?

Oplysningerne om et udstedt visum skal straks overføres til den medlemsstat, der har anmodet herom, og inden visumindehaveren skal bruge visummet.

10. VISUMMÆRKATEN

Den ensartede udformning af visummærkatet blev fastsat i forordning (EF) nr. 1683/95, se [bilag 19](#).

10.1 Udfyldelse af visummærkatet

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 27

Visummærkatet udfyldes i henhold til Kommissionens gennemførelsesafgørelse om operationelle instrukser i [bilag 20](#)²⁴. Eksempler på udfyldte visummærkat kan ses i [bilag 21](#).

Der kan tilføjes nationale angivelser i den rubrik på visummærkatet, der er beregnet til bemærkninger, se [bilag 22](#). De nationale bemærkninger kan ikke være de samme som de obligatoriske angivelser. Det forhold, at det formål, hvortil der blev ansøgt om visum, er anført på visummærkatet, forhindrer ikke indehaveren i at anvende et gyldigt visum til flere indrejser til rejser med andre formål.

Alle anførelser på visummærkatet skal trykkes, og der må ikke foretages manuelle rettelser på en trykt visummærkat.

En visummærkat til et visum til én indrejse må kun udfyldes manuelt i tilfælde af teknisk force majeure. Der må ikke foretages rettelser på en manuelt udfyldt visummærkat.

Anbefalet bedste praksis i tilfælde af teknisk force majeure, der forhindrer trykning af visummærkat: Hvis de tekniske problemer kan løses inden for et relativt kort tidsrum, og det ikke griber forstyrrende ind i ansøgerens rejseplaner, er det at foretrække, at udstedelsen af visummet udsættes, indtil mærkatet kan trykkes, snarere end at den udfyldes manuelt.

Når en visummærkat udfyldes manuelt, skal de relevante oplysninger indlæses i VIS.

Hvis ansøgeren er indehaver af et rejsedokument uden udløbsdato, skal rubrikken "udløbsdato" i VIS udfyldes med en fiktiv dato 100 år efter datoen for udstedelsen af rejsedokumentet.

10.2 Påføring af visummærkatet

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 29

Den trykte visummærkat påføres rejsedokumentet i henhold til de operationelle instrukser i [bilag 20](#).

10.2.1 Påføring af visummærkatet i tilfælde, hvor rejsedokumentet ikke anerkendes

Anerkender den udstedende medlemsstat ikke ansøgerens rejsedokument, anvendes det særskilte ark til påføring af visum, se [bilag 24](#).

²⁴ Gennemførelsesafgørelse C(2020) 34 om operationelle instrukser for udfyldelse og påføring af visummærkat.

Når en visummærkat påføres det særskilte ark til påføring af visum, skal disse oplysninger indlæses i VIS.

10.2.2 Påføring af visummærkater i pas, der omfatter flere personer

Individuelle visummærkater, der udstedes til personer, der er omfattet af det samme rejsedokument, påføres dette rejsedokument.

Anerkendes det rejsedokument, hvori disse personer er opført, ikke af den udstedende medlemsstat, påføres de individuelle mærkater det særskilte ark til påføring af visa (én mærkat for hvert særskilt ark), [bilag 24](#).

10.2.3 Stempeling af og underskrift på visummet

Hvis de udstedende myndigheder stempler det påførte visum, bør stemplet placeres på en sådan måde, at det går ud over mærkaten og ind på siden i rejsedokumentet, uden at det forhindrer, at det maskinlæsbare felt kan læses. Hvis den udstedende myndighed underskriver visummet, placeres underskriften på samme måde.

10.3 Udfyldelse af visummærkat

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 28

Hvis det udstedende konsulat konstaterer en fejl på en visummærkat før påføringen i rejsedokumentet, ugyldiggøres mærkaten.

Hvis det udstedende konsulat konstaterer fejlen, efter at visummærkaten er indsat i rejsedokumentet, ugyldiggøres mærkaten ved at sætte et kryds med uudslettelig blæk ind over den, og der påføres en ny visummærkat på en anden side.

Med hensyn til de foranstaltninger, der skal træffes i VIS, henvises til [bilag 32](#).

Anbefalet bedste praksis for at ugyldiggøre en visummærkat, efter at den er påført rejsedokumentet: Sikkerhedselementet "kipeffekt" og udtrykket "visum" bør gøres ubrugelige ved hjælp af et skarpt instrument.

11. AFSLAG PÅ VISUM

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 32, stk. 1, og bilag VI

Når en ansøgning anses for at være antagelig, kan den videre behandling af den være med til at fastslå, om indrejsebetingelserne for at få et ensartet visum eller betingelserne for at få et lufthavnstransitvisum er opfyldt, og der kan udstedes et ensartet visum eller et lufthavnstransitvisum.

Hvis indrejsebetingelserne ikke er opfyldt, skal det vurderes, om forholdene berettiger, at der undtagelsesvis sker en fravigelse fra den generelle regel, så der kan udstedes et visum med

begrænset territorial gyldighed (se [kapitel 8.5.1](#)). Hvis det ikke anses for berettiget at fravige den generelle regel, gives der afslag på visumansøgningen.

11.1 Af hvilke grunde skal der gives afslag på visum?

Generelt skal der gives afslag på en ansøgning om et ensartet visum, hvis behandlingen af ansøgningen fører til en eller flere af nedenstående konklusioner:

1. Ansøgeren har fremlagt et falsk eller forfalsket rejsedokument.
2. Der er ikke redegjort for formålet med og betingelserne for det planlagte ophold.
3. Ansøgeren har ikke fremlagt dokumentation for, at den pågældende har tilstrækkelige subsistensmidler i hele den forventede opholdsperiode eller midler til rejsen tilbage til oprindelses- eller bopælslandet eller til gennemrejse til et tredjeland, hvor vedkommende er sikker på at få lov til at indrejse.
4. Ansøgeren har ikke fremlagt dokumentation for, at vedkommende er i stand til på lovlig vis at skaffe tilstrækkelige subsistensmidler i hele den forventede opholdsperiode eller midler til rejsen tilbage til oprindelses- eller bopælslandet eller til gennemrejse til et tredjeland, hvor den pågældende er sikker på at få lov til at indrejse.
5. Ansøgeren har allerede opholdt sig på medlemsstaternes område i 90 dage i den igangværende periode på 180 dage på grundlag af et ensartet visum eller et visum med begrænset territorial gyldighed.
6. Ansøgeren er en person, der er indberettet til SIS med henblik på at nægte vedkommende indrejse. *I så tilfælde skal den pågældende medlemsstat tilføjes.*
7. Ansøgeren anses for at udgøre en trussel for en eller flere medlemsstaters offentlige orden eller interne sikkerhed.
8. Ansøgeren anses for at udgøre en trussel for folkesundheden i en eller flere medlemsstater.
9. Ansøgeren anses for at udgøre en trussel for en eller flere medlemsstaters internationale forbindelser.
10. Oplysningerne om formålet med og betingelserne for det planlagte ophold er ikke pålidelige.
11. Der er rimelig tvivl om pålideligheden af (*angives nærmere*).
12. Der er rimelig tvivl om pålideligheden og ægtheden af den fremlagte dokumentation eller om rigtigheden af indholdet heraf.
13. Der er rimelig tvivl om, hvorvidt ansøgeren har til hensigt at forlade medlemsstaternes område inden visummets udløb.
14. Der er ikke fremlagt tilstrækkelig dokumentation for, at ansøgeren ikke på forhånd har kunnet ansøge om visum, til at begrunde ansøgningen om visum ved grænsen.
15. Ansøgeren har ikke fremlagt dokumentation for formålet med og betingelserne for den planlagte lufthavnstransit.
16. Ansøgeren har ikke fremlagt bevis for, at vedkommende i givet fald har tilstrækkelig og gyldig rejsesygeforsikring.

Der gælder på nuværende tidspunkt særlige regler for afslag på visumansøgninger fra familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere, se [del III](#).

Midlertidige retningslinjer for negative svar ved forudgående høring

Indtil VIS Mail er ajourført, således at den afspejler opdelingen af den forudgående høring i tre underkategorier (trussel mod den offentlige orden/den interne sikkerhed, trussel mod folkesundheden, trussel mod internationale forbindelser), bør den hørte medlemsstat gøre opmærksom på den præcise årsag til det negative svar ved at sende en parallel VIS Mail 1-meddelelse (NSConsularCooperationInformation) til den myndighed (det konsulat), der oprettede ansøgningsdossieret i VIS, som indeholder koden for den præcise årsag i tekstfeltet ("MessageText"):

"Årsag til afslag 7 (sikkerhed)"

"Årsag til afslag 8 (sundhed)"

"Årsag til afslag 9 (internationale forbindelser)"

Det konsulat, der behandler ansøgningen, bør på afslagsformularen vælge den tilsvarende årsag til afslaget. *)

*) Hvis Østrig eller Slovenien giver afslag, finder årsag til afslag 7 anvendelse. Der vil ikke blive sendt yderligere meddelelser.

11.2 Skal den pågældende person have meddelelse om afslaget, og skal årsagerne til afslaget fremlægges?

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 32, stk. 2 og 3, og bilag VI

Når et konsulat giver afslag på en visumansøgning, skal det udfylde en standardformular med henblik på at meddele og begrunde afslaget, idet årsagen/årsagerne skal præciseres, og forelægge formularen for den berørte tredjelandstatsborger, se [bilag 25](#). Denne afgørelse og begrundelsen herfor meddeles til den berørte person på det officielle sprog i den medlemsstat, der traf den endelige afgørelse, og på et andet af EU-institutionernes officielle sprog, f.eks. engelsk. Medlemsstaterne kan vælge at indsætte flere sprog på samme formular eller at udstede to formularer. Hvis en medlemsstat vælger sidstnævnte mulighed, og den kræver, at den berørte person skal underskrive for modtagelsen af formularen, kan den vælge blot at lade vedkommende underskrive den ene af sprogversionerne (se punkt 12).

Denne procedure skal også følges, når der gives afslag på visum ved den ydre grænse, se [del IV](#).

Der gælder på nuværende tidspunkt særlige regler for meddelelse af og begrundelse for afslag på visumansøgninger fra familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere, se [del III](#).

Bedste praksis i forbindelse med en anmodning om oplysninger om en SIS-indberetning:

Hvis en person anmoder om oplysninger om behandlingen af den pågældendes personoplysninger i SIS og om sine rettigheder, skal personalet på konsulatet give personen kontaktoplysningerne for de kompetente nationale myndigheder, herunder databeskyttelsesmyndighederne, hvor vedkommende kan udøve sine rettigheder.

11.3 Oplysninger, der skal indlæses i VIS, når der gives afslag på visum

Når der træffes afgørelse om afslag på visum, skal den ansvarlige myndighed straks tilføje oplysninger om afslaget i VIS-filen, jf. VIS-forordningens artikel 12. Oplysningerne skal indeholde navnet på den myndighed, der gav afslag på visum, sted og dato for afslaget samt begrundelsen for afslaget, som skal være en (eller flere) af de begrundelser, der er nævnt i visumkodeksens artikel 32 og nærmere forklaret i punkt 11.1 i denne håndbog.

11.3.1 Midlertidige retningslinjer for, hvad der skal foretages i VIS

Indtil VIS ajourføres for at afspejle den nye liste over begrundelser for afslag i bilag VI til visumkodeksen, bør den gamle liste over begrundelser for afslag anvendes i VIS. Følgende sammenligningstabel viser de nye begrundelser for afslag i bilag VI og de tilsvarende "gamle" begrundelser for afslag, der skal vælges i VIS:

Nye begrundelser for afslag som opført på afslagsformularen (visumkodeksen, bilag VI)	Gamle begrundelser for afslag (skal vælges i VIS)
1	1
2	2
3, 4	3
5	4
6	5
7, 8 og 9	6
10, 11 og 12	8
13	9
14	10
15	2
16	7
17	11

11.4 Har den pågældende ret til at klage over en negativ afgørelse?

Ansøgere, der har fået afslag på visum, har ret til at påklage afgørelsen. Klagesagen skal føres mod den medlemsstat, der har truffet den endelige afgørelse vedrørende ansøgningen.

Når en ansøger gives meddelelse om afslaget, skal den pågældende have fuldstændige oplysninger om, hvilken procedure der skal følges, hvis vedkommende ønsker at klage.

I tilfælde af repræsentation skal eventuelle klagesager føres mod den repræsenterende medlemsstat, der traf den endelige afgørelse om at give afslag på visum.

Der gælder på nuværende tidspunkt særlige regler for afslag på visumansøgninger fra familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere, se [del III](#).

12. RETURNERING AF REJSEDOKUMENTET

Da visumkodeksen ikke indeholder specifikke regler vedrørende returnering af rejsedokumenter, kan indholdet af dette kapitel betragtes som den anbefalede bedste praksis.

En ansøger bør principielt ikke være forpligtet til selv at møde frem for at hente rejsedokumentet og andre dokumenter, der skal returneres. Ansøgeren kan f.eks.

- give tredjepart tilladelse til at hente rejsedokumentet på konsulatet/hos den eksterne tjenesteyder/hos den honorære konsul
- anmode om, at rejsedokumentet returneres med kurerpost for ansøgerens egen regning.

Hvis rejsedokumentet returneres via en ekstern tjenesteyder, bør det ske på en måde, der ikke viser tjenesteyderen afgørelsen på ansøgningen, selv om den berørte person i henhold til medlemsstaternes nationale lovgivning skal kontrahere for modtagelsen af afslagsformularen.

Anbefalet bedste praksis i tilfælde af, at der kræves kontrahering for modtagelsen af afslagsformularen: Anmod den pågældende person om at kontrahere for modtagelsen af den lukkede kuvert.

Anbefalet bedste praksis om underrettelse af visumindehavere, når rejsedokumentet returneres: Det anbefales, at visumindehavere gives oplysninger i lighed med nedenstående:

OPLYSNINGER TIL VISUMINDEHAVERE

Du har fået udstedt et visum til Schengenstaternes område²⁵.

Så snart du modtager visummet til kortvarigt ophold, skal du kontrollere, at alle oplysninger herpå er korrekte.

Kontroller følgende:

- *Dit pas har et pasnummer. Dette nummer er også anført på visummærkatet. Tjek, at de to numre er ens.*
- *Du ansøgte om et visum for en specifik periode eller specifikke perioder. Tjek, at din flybillet svarer til indrejse- og udrejsedatoen på visummærkatet.*
- *Tjek, at det antal indrejser, du ansøgte om (en, to eller flere), svarer til antallet af indrejser, der er anført på visummærkatet.*
- *Tjek, at dit navn er korrekt stavet.*

²⁵ Belgien, Danmark, Estland, Finland, Frankrig, Grækenland, Island, Italien, Letland, Liechtenstein, Litauen, Luxembourg, Malta, Nederlandene, Norge, Polen, Portugal, Schweiz, Slovakiet, Slovenien, Spanien, Sverige, Tjekkiet, Tyskland, Ungarn og Østrig.

Gør dette selv for at undgå problemer eller ekstra udgifter ved brug af visummet. Hvis du mener, at der er oplysninger på visummet, der er ukorrekte, skal du **straks** kontakte konsulatet eller ambassaden, således at disse fejl kan blive rettet. .

Sådan skal visummærkaten forstås

OPHOLDETS VARIGHED: DAGE angiver det antal dage, du må opholde dig i Schengenområdet. Dagene skal tælles fra den dato, hvor du indrejser i Schengenområdet (indrejsestemplet), til den dato, hvor du udrejser af Schengenområdet (udrejsestemplet), dvs. inklusive begge dage.

Tidsrummet mellem "FRA TIL" er normalt længere end det antal dage, der er trykt i feltet "OPHOLDETS VARIGHED". Formålet med denne forskel er at give dig fleksibilitet til at planlægge din indrejse i og udrejse af Schengenområdet, men dit ophold i Schengenområdet må aldrig overstige det nøjagtige antal dage, der er anført i feltet "OPHOLDETS VARIGHED: DAGE". Uanset hvor mange dage du har opholdt dig i Schengenområdet, skal du senest udrejse på den dato, der er trykt i feltet "TIL".

Kontrol ved grænsen

Dit visum til kortvarigt ophold giver dig lov til at rejse til [...] og sædvanligvis til andre Schengenlande. Det giver dig imidlertid ikke ret til automatisk at indrejse i Schengenområdet. Det kan være, at du skal fremlægge visse oplysninger ved grænsekontrollen eller anden kontrol. Det kan f.eks. være, at du skal fremlægge oplysninger om dine subsistensmidler, om, hvor lang tid du har til hensigt at opholde dig i [...], og om, hvem du besøger [....]. I nogle tilfælde kan en sådan kontrol føre til, at visumindehaveren får afslag på indrejse i [...] eller Schengenområdet.

Det anbefales derfor, at du medbringer kopier af de dokumenter, du fremlagde, da du ansøgte om visum (f.eks. en invitation, en bekræftelse på rejsen eller andre dokumenter, der angiver formålet med dit ophold). Det vil lette grænsekontrolproceduren og forhindre forsinkelser ved grænsen.

NB: Du skal overholde længden af det tilladte ophold i henhold til visummet. Misbrug eller ophold ud over det tilladte kan medføre, at du bliver udvist og ikke kan få et nyt visum i et bestemt tidsrum.

13. OPRETTELSE AF SAGSMAPPER

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 37, stk. 3

13.1 Hvad skal der gemmes i hver enkelt sagsmappe?

Sagsmapper bør lagres fysisk eller elektronisk, således at personalet om nødvendigt kan rekonstruere baggrunden for afgørelsen om ansøgningen (se også [punkt 6.16](#)).

Hver enkelt sagsmappe bør indeholde ansøgningskemaet, kopier eller originaler af relevant dokumentation, en liste over den kontrol, der er foretaget (medmindre dette er registreret elektronisk), og referencenummeret på det udstedte visum.

I tilfælde af en negativ afgørelse vedrørende en ansøgning skal der også gemmes en kopi af meddelelsen af afslaget, der skal være underskrevet af ansøgeren (hvis det er påkrævet), i sagsmappen.

13.2 Hvor længe skal ansøgningsdossiererne gemmes?

Individuelle ansøgningsdossierer skal gemmes på papir eller elektronisk i mindst et år fra datoen for den endelige afgørelse vedrørende ansøgningen. Hvis afgørelsen påklages, skal de individuelle dossierer gemmes indtil klageproceduren er afsluttet, hvis der er tale om mere end et år. Elektroniske dossierer bør gemmes i det udstedte visums gyldighedsperiode.

Derudover skal hver medlemsstat gemme registre over alle databehandlingsprocesser i VIS i ét år at regne fra afslutningen af den femårige lagringsperiode, der beregnes for hvert ansøgningsdossier, jf. VIS-forordningens artikel 23. Registerne skal omfatte følgende: begrundelsen for at tilgå oplysningerne, dato og tidspunkt og type oplysninger, der er overført, type oplysninger, der er anvendt til søgningen i VIS, og navnet på den myndighed, der har indlæst eller udtrukket oplysningerne, samt registre over de medarbejdere, der er behørigt bemyndiget til at indlæse oplysninger i VIS eller udtrække dem.

eu-LISA har ansvaret for at anvende politikken for lagring af oplysninger fra ansøgninger i VIS i 5 år og således for at slette disse oplysninger, hvis det er relevant. Oplysninger, der er udtrukket af VIS kan desuden kun gemmes i nationale dossierer, hvis det er nødvendigt i enkeltsager i overensstemmelse med de relevante EU-bestemmelser og nationale retlige bestemmelser, herunder lovgivning vedrørende databeskyttelse. Hver medlemsstat har imidlertid ret til at gemme de oplysninger, som den pågældende medlemsstat har indlæst i VIS i sine nationale dossierer.

Medlemsstaterne bør også fastlægge en politik for lagring af oplysninger i deres nationale IT-systemer. Selv om der i EU-retten ikke er fastsat nogen maksimumsgrænse for datalagring, kan nationale oplysninger ikke lagres ubegrænset, idet de generelle principper for databeskyttelse skal overholdes.

DEL III: SPECIFIKKE REGLER VEDRØRENDE ANSØGERE, DER ER FAMILIEMEDLEMMER TIL EU-BORGERE²⁶ ELLER SCHWEIZISKE STATSBORGERE

(Dette kapitel omfatter kun spørgsmål af relevans for tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af visumpligten i medfør af forordning (EF) nr. 2018/1806).

Operationelle instrukser til medlemsstaternes konsulater med undtagelse af Schweiz

Retsgrundlag: Artikel 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og direktiv 2004/38/EF, visumkodeksen, artikel 1, stk. 2, litra a) og b)

I henhold til artikel 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde har enhver EU-borger ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i traktaten og i gennemførelsesbestemmelserne hertil. De respektive begrænsninger og betingelser er fastsat i direktiv 2004/38/EF²⁷ om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område.

EU-borgeres ret til fri bevægelighed ville ikke have nogen nyttig virkning uden de ledsageforanstaltninger, der garanterer, at denne ret også indrømmes deres familier. Direktivet udvider derfor retten til fri bevægelighed til familiemedlemmer til EU-borgere. I direktivets artikel 5, stk. 2, andet punktum, fastsættes følgende: "*Medlemsstaterne bistår [de familiemedlemmer, der er omfattet af direktivet] med henblik på udstedelsen af de nødvendige visa. Disse visa skal udstedes så hurtigt som muligt efter en hasteprocedure og er gratis.*"

Artikel 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og direktiv 2004/38/EF har forrang for visumkodeksen. De udgør en *lex specialis*, hvad angår visumkodeksen (*se visumkodeksens artikel 1, stk. 2, litra a)*), hvilket indebærer, at visumkodeksen fuldt ud finder anvendelse, når direktivet ikke indeholder en eksplicit regel, men henviser til den generelle bistand til at opnå visum^{28 29}.

Det indebærer, at de bestemmelser i visumkodeksen, som påvirker de rettigheder, som familiemedlemmer til EU-borgere, som specifikt er beskyttet af direktivet, negativt, ikke finder anvendelse (*f.eks. kravet i visumkodeksens artikel 12, litra c), i henhold til hvilket et rejsedokument højst må være udstedt 10 år før visumansøgningen, fordi det kun kræves, at rejsedokumentet skal være gyldigt*).

²⁶ I medfør af EØS-aftalen finder direktiv 2004/38/EF også anvendelse i forbindelse med EØS-stater (*Norge, Island og Liechtenstein*). De fravigelser fra direktivet, der er fastsat i EØS-aftalen, er ikke relevante for visumproceduren. Som følge heraf skal henvisninger i denne del til EU-borgere forstås som henvisninger til EØS-borgere også, medmindre andet er angivet.

²⁷ EUT L 158 af 30.4.2004, s. 77.

²⁸ Disse retningslinjer påvirker ikke national lovgivning og administrative regler, som medlemsstaterne er forpligtet til at vedtage for at gennemføre direktiv 2004/38/EF i national lovgivning.

²⁹ Medlemsstaterne anvender samme *lex specialis* på familiemedlemmer til schweiziske statsborgere. Som følge heraf skal henvisninger i denne del til EU-borgere også forstås som henvisninger til schweiziske statsborgere, medmindre andet er angivet.

Denne del af håndbogen har til formål at give konsulaterne operationelle instrukser vedrørende de særlige regler for visumansøgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere, jf. visumkodeksens artikel 1, stk. 2, litra a) og b). Den har til formål at dække de mest almindelige situationer, men er ikke udtømmende. Hvad angår anvendelsen af andre aspekter af direktiv 2004/38/EF, henvises til Kommissionens meddelelse KOM(2009) 313 endelig³⁰.

Punkt 1: Hvordan det vurderes, om visumkodeksen skal anvendes fuldt ud, eller om direktivets specifikke regler finder anvendelse.

Punkt 2: De særlige regler vedrørende visumfritagelse for tredjelandstatsborgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere

Punkt 3: De særlige fravigelser fra visumkodeksens generelle regler, der skal anvendes, når det er bekræftet (*under punkt 1*), at visumansøgeren er omfattet af direktivet, og at der ikke er fritagelse for visumpligten (*under punkt 2*).

1. GÆLDER DIREKTIV 2004/38/EF FOR EN VISUMANSØGER?

Dette punkt indeholder instrukser for vurderingen af, om de specifikke regler vedrørende visa, der er fastsat i direktivet, finder anvendelse.

Hvis nogen af nedennævnte spørgsmål besvares med nej, er ansøgeren ikke berettiget til den særlige behandling i medfør af direktivet (jf. *punkt 4.11*).

Hvis derimod de tre spørgsmål besvares med ja, er det fastslået, at direktivets særlige regler finder anvendelse. Som følge heraf finder retningslinjerne under punkt 2 og 3 anvendelse.

Spørgsmål 1: Findes der en EU-borger, hvorfra visumansøgeren kan aflede rettigheder?

Tredjelandstatsborgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere, afleder i medfør af direktivet deres rettigheder fra EU-borgere, som har den primære status. De kan i princippet ikke udøve en selvstændig ret til frit at færdes og tage ophold³¹.

Det allerførste, der skal kontrolleres, er derfor, om EU-borgerne befinder sig i en situation, der er omfattet af direktivet.

Principielt finder direktivet kun anvendelse på de EU-borgere, der rejser til en anden medlemsstat end den, hvori de er statsborgere, eller den medlemsstat, de allerede opholder sig i (*dvs. at EU-borgeren udøver eller allerede har udøvet sin ret til fri bevægelighed*).

Direktivet gør det lettere for:

- EU-borgere, der ønsker at forlade en medlemsstat for at rejse til en anden medlemsstat (*artikel 4, stk. 1*)
- EU-borgere, der indrejser i en værtsmedlemsstat (*artikel 5, stk. 1*)
- EU-borgere, der har ophold i en værtsmedlemsstat i et kort tidsrum (*artikel 6, stk. 1 – dette omfatter turistrejser*)
- EU-borgere, der er bosiddende i en værtsmedlemsstat (*artikel 7, stk. 1*), og
- EU-borgere, der har fast ophold i en værtsmedlemsstat (*artikel 16, stk. 1*), eller

³⁰ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:DA:PDF>.

³¹ Dette berører ikke de individuelle rettigheder, som EU-retten giver, navnlig Schengenreglerne eller direktiv 2003/109/EF om status som fastboende udlænding.

- grænsearbejdere, der udøver en aktivitet i en medlemsstat, hvori de ikke er bosiddende.

EU-borgere, der opholder sig i den medlemsstat, hvor de selv er statsborgere, nyder normalt ikke godt af rettighederne i direktivet (da der ikke er tale om fri bevægelighed). Der er adskillige undtagelser:

1) Personer med to nationaliteter (*dels i opholdsmedlemsstaten og i en anden medlemsstat*), uanset om de er født med en nationalitet eller har opnået den ved naturalisation, er omfattet af EU-retten om fri bevægelighed for EU-borgere, forudsat at de har udøvet retten til frit at færdes og tage ophold i opholdsmedlemsstaten, hvor de er statsborgere, samtidig med at de har beholdt deres oprindelige nationalitet. Af EU-Domstolens praksis i sag C-165/16, Lounes, fremgår det, at de rettigheder, som deres familiemedlemmer, der ikke er EU-borgere, har, svarer til dem, der er fastsat i direktivet.

2) I overensstemmelse med EU-Domstolens praksis er anvendelsen af direktivet blevet udvidet til også at omfatte EU-borgere, der returnerer til den medlemsstat, hvor de er statsborgere, efter at de har opholdt sig i en anden medlemsstat, samt til EU-borgere, der har udøvet deres ret til fri bevægelighed i en anden medlemsstat uden at have opholdt sig der — f.eks. ved at levere tjenesteydelser i en anden medlemsstat.

I sådanne situationer finder direktivet ikke som sådant anvendelse, men kun *analogt*. Det betyder, at de gældende regler ikke bør være strengere end dem, der er fastsat i direktivet, hvad angår indrømmelse af en afledt ret til ophold for en tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til en EU-borger, der har udøvet sin ret til fri bevægelighed ved at slå sig ned i en anden medlemsstat end den, hvori vedkommende er statsborger³².

For yderligere oplysninger om disse spørgsmål henvises til Kommissionens meddelelse KOM(2009) 313 endelig³³.

Eksempler:

- *En fransk statsborger, der har bopæl i Cypern, rejser til Italien – direktivet finder anvendelse.*
- *En tjekkisk statsborger, der bor i Tjekkiet, rejser (eller ønsker at rejse) til Sverige – direktivet finder anvendelse.*
- *En ungarsk statsborger, der bor i Bolivia, rejser til Polen – direktivet finder anvendelse.*
- *En polsk statsborger, der bor i Bolivia, rejser til Polen – direktivet finder ikke anvendelse.*
- *En lettisk statsborger med bopæl i Grækenland returnerer til Letland – direktivet finder anvendelse analogt.*

Spørgsmål 2: Falder visumansøgeren ind under definitionen af "familiemedlem"?

"Kernefamiliemedlemmer" har automatisk ret til indrejse og ophold uanset deres nationalitet. Deres indrejseret er afledt af direktivet, og de nationale gennemførelsesforanstaltninger må ikke begrænse disse rettigheder eller anvendelsesområdet for begrebet "kernefamiliemedlemmer".

³² Domstolens dom, sag C-456/12, O og B.

³³ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:DA:PDF>.

Følgende personer er i direktivets artikel 2, stk. 2, defineret som "kernefamiliemedlemmer":

- ægtefælle³⁴
- en partner, med hvem en EU-borger har indgået et registreret partnerskab i medfør af en medlemsstats lovgivning, hvis lovgivningen i værtsmedlemsstaten sidestiller et registreret partnerskab med ægteskab
- direkte efterkommere samt direkte efterkommere af ægtefællen eller partneren som defineret ovenfor, som ikke er fyldt 21 år, eller som forsørges af EU-borgeren, eller
- slægtninge i opstigende linje samt slægtninge i opstigende linje til ægtefællen eller partneren som defineret ovenfor, som forsørges af EU-borgeren.

Ud over de personer, der er defineret i direktivets artikel 2, stk. 2, har EU-Domstolen i sag C-200/02, Zhu og Chen, fastslået, at tredjelandsstatsborgere, der er primære omsorgspersoner for EU-borgere, også er omfattet af direktivet (*sådanne forældre forsørges ikke af en mindreårig EU-borger, men en mindreårig EU-borger forsørges af sådanne forældre*).

Primære omsorgspersoner, som forsørger EU-borgere, kan også aflede rettigheder af direktivets artikel 12, stk. 3, hvis EU-borgeren studerer i værtsmedlemsstaten, og det kræves, at de(n) primære omsorgsperson(er) har bopæl der, for at en studerende reelt kan følge undervisningen³⁵.

I sådanne sager tydeliggjorde retspraksis, at mindreårige EU-borgere fuldt ud er omfattet af fri bevægelighed, selv om de ikke selv kan bestemme, hvor de skal bo, eller hvor de skal rejse hen. Sådanne beslutninger træffes af deres forældre/de primære omsorgspersoner, som har forældremyndigheden over den mindreårige EU-borger. Der skal altid tages hensyn til barnets tarv, som bør være et væsentligt hensyn som krævet i henhold til FN's konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder og chartrets artikel 24.

For at opretholde familien som en enhed i bredere betydning skal medlemsstaterne gøre det lettere for såkaldte "andre" familiemedlemmer til EU-borgere at indrejse og tage ophold (*for yderligere oplysninger henvises til Kommissionens meddelelse KOM(2009) 313 endelig*³⁶).

Følgende personer er i direktivets artikel 3, stk. 2, defineret som "andre" familiemedlemmer:

- alle andre familiemedlemmer (*dvs. som ikke er omfattet af bestemmelserne i direktivets artikel 2, stk. 2*):
 - som er forsørgelsesberettigede
 - som hører til EU-borgerens husstand
 - for hvem det er absolut nødvendigt af alvorlige helbredsårsager, at EU-borgeren plejer familiemedlemmet, eller
- de partnere, med hvem EU-borgeren har en behørigt dokumenteret varig tilknytning.

³⁴ EU-Domstolen har i sag C-673/16, Coman, fastslået, at medlemsstaterne ikke kan nægte ægtefæller, som har indgået ægteskab mellem personer af samme køn i en anden medlemsstat, indrejse og ophold under henvisning til, at lovgivningen i værtsmedlemsstaten ikke anerkender sådanne ægteskaber.

³⁵ Der gælder lignende regler, hvad angår forældre til EU-borgere, hvis opholdsret er baseret på artikel 10 i forordning (EU) nr. 492/2011 og relevant retspraksis (se sag C-529/11, Alarape, *for yderligere oplysninger*).

³⁶ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:DA:PDF>.

I direktivets artikel 3, stk. 2, fastsættes det, at "andre" familiemedlemmer i overensstemmelse med national lovgivning har ret til lettere at få indrejse. I modsætning til "kernefamiliemedlemmer" har "andre" familiemedlemmer ikke automatisk ret til indrejse. Deres indrejseret (*og de rettigheder, der er knyttet til et visum til indrejse*) afledes af de nationale gennemførelsesbestemmelser til direktivet, hvor konsulaterne skal finde de detaljerede regler for denne type visumansøgere.

Som fastsat i direktivets artikel 3, stk. 2, råder medlemsstaterne over en vis skønsmargen, når de fastsætter, hvilke kriterier der skal tages hensyn til, når der træffes afgørelse om, hvorvidt "andre familiemedlemmer" skal indrømmes rettigheder i henhold til direktivet. Medlemsstaterne nyder imidlertid ikke ubegrænset frihed til at fastsætte sådanne kriterier. For at opretholde familien som en enhed i bredere betydning skal den nationale lovgivning sikre en omhyggelig undersøgelse af de pågældende ansøgers relevante personlige omstændigheder under hensyntagen til deres tilknytning til EU-borgeren eller andre omstændigheder, som f.eks. at de er økonomisk eller fysisk afhængige af EU-borgeren, som anført i betragtning 6 i direktivet.

For yderligere oplysninger om disse spørgsmål henvises til Kommissionens meddelelse KOM(2009) 313 endelig³⁷.

Spørgsmål 3: Ledsager eller slutter visumansøgeren sig til en EU-borger?

Direktivet har til formål at lette og fremme den frie bevægelighed for EU-borgere. Det finder ikke anvendelse på familiemedlemmers mobilitet, hvis der ikke er nogen forbindelse til en mobil EU-borger, f.eks. hvis familiemedlemmer rejser alene til en medlemsstat, hvori EU-borgeren ikke opholder sig eller vil rejse til.

I direktivets artikel 3, stk. 1, fastsættes det, at direktivet kun finder anvendelse på de medlemmer, der som fastsat ovenfor ledsager eller slutter sig til EU-borgere, der rejser til eller opholder sig i en anden medlemsstat end den, hvor de er statsborgere. Direktivet gør ikke familiemedlemmernes rettigheder betinget af, at de opholder sig "sammen med" EU-borgeren – de skal opholde sig i (*eller rejse til*) en medlemsstat, hvori EU-borgeren opholder sig (*eller vil rejse til*).³⁸

For yderligere oplysninger om disse spørgsmål henvises til Kommissionens meddelelse KOM(2009) 313 endelig³⁹ og punkt 4.7 c) nedenfor.

Eksempler på familiemedlemmer, der ledsager (dvs. rejser sammen med) en EU-borger:

- *En fransk statsborger, der bor i Irland, rejser sammen med sin pakistanske ægtefælle til Italien – direktivet finder anvendelse.*
- *En tjekkisk statsborger, der bor i Tjekkiet, rejser sammen med sin russiske ægtefælle til Sverige – direktivet finder anvendelse.*
- *En slovakisk statsborger, der bor i Rumænien, rejser sammen med sin burmesiske ægtefælle til Slovakiet – direktivet finder (analog) anvendelse, da EU-borgeren rejser tilbage til den medlemsstat, hvor den pågældende er statsborger.*
- *En spansk statsborger, der bor i Indonesien, rejser sammen med sin afghanske ægtefælle til Ungarn – direktivet finder anvendelse.*

³⁷ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:DA:PDF>.

³⁸ Domstolens dom, sag 267/83, Diatta.

³⁹ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:DA:PDF>.

Eksempler på familiemedlemmer, der slutter sig til (dvs. rejser senere end) en EU-borger:

- En nigeriansk statsborger rejser for at slutte sig til sin franske ægtefælle, der har bopæl i Spanien – direktivet finder anvendelse.
- En maltesisk statsborger, der bor i Malta, rejser til Sverige, hvor hans russiske ægtefælle vil slutte sig til ham senere – direktivet finder anvendelse.
- En estisk statsborger, der bor i Bulgarien med sin peruvianske ægtefælle, rejser til Estland, hvor hendes ægtefælle ønsker at slutte sig til hende – direktivet finder analog anvendelse.

2. KAN DIREKTIV 2004/38/EF FRITAGE EU-BORGERES FAMILIEMEDLEMMER FOR VISUMPLIGTEN?

Under dette punkt beskrives de særlige fravigelser fra den gældende visumpligt, når det er bekræftet, at visumansøgeren er omfattet af direktivet (se punkt 1 – spørgsmål 1, 2 og 3).

Direktivet indeholder bestemmelser om en visumfritagelsesregel, der specifikt er knyttet til en bestemt type opholdskort.

Det er derfor vigtigt, at konsulaterne på korrekt vis kan genkende de relevante opholdskort.

2.1 Relevante opholdskort

I direktivets artikel 5, stk. 2, fastsættes det, at familiemedlemmer, der er tredjelandstatsborgere, er fritaget for kravet om visum, hvis de er i besiddelse af et gyldigt opholdskort, jf. direktivets artikel 10.

Opholdskort i medfør af artikel 10 udstedes til familiemedlemmer til de EU-borgere, der er flyttet til en anden medlemsstat end den, hvor de er statsborgere, og som derfor falder ind under en af de kategorier, der er omhandlet i punkt 1 ovenfor (*spørgsmål 1*).

Den samme visumfritagelse skal udvides til også at omfatte de familiemedlemmer, der er tredjelandstatsborgere, og som er i besiddelse af et tidsubegrænset opholdskort udstedt i medfør af direktivets artikel 20 (*erstatte det femårige opholdskort udstedt i medfør af direktivets artikel 10*).

Eksempler:

- Et tysk artikel 10-opholdskort udstedt til en kinesisk ægtefælle til en slovakisk statsborger er omfattet af direktivets artikel 5, stk. 2.
- Et nederlandsk tidsubegrænset artikel 20-opholdskort udstedt til en marokkansk ægtefælle til en belgisk statsborger er omfattet af direktivets artikel 5, stk. 2.

Opholdskort eller tidsubegrænsede opholdskort skal ikke have et bestemt format eller en bestemt benævnelse for at være omfattet af direktivets artikel 5, stk. 2⁴⁰.

⁴⁰ Trods medlemsstaternes pligt til at udstede opholdskort i medfør af direktivet, som har den specifikke benævnelse, der er anført i direktivets artikel 10.

Opholdskort, der er omfattet af direktivets artikel 5, stk. 2, fritager imidlertid kun deres indehavere for visumpligten, når de rejser til værtsmedlemsstaten sammen med EU-borgere eller slutter sig til EU-borgere der (for yderligere Schengenspecifikke regler vedrørende fritagelse for visumpligten henvises til [punkt 2.3](#))⁴¹.

2.2 Ikke-standardopholdskort, der dog er omfattet

Som beskrevet under spørgsmål 2 under punkt 1 finder direktivet hovedsagelig anvendelse på familiemedlemmer, der er omfattet af direktivets artikel 2, stk. 2, og artikel 3, stk. 2. Sådanne familiemedlemmer får udstedt *artikel 10*-opholdskort eller et tidsubegrænset *artikel 20*-opholdskort.

I visse tilfælde kan familiemedlemmer, der befinder sig i en anden situation, stadig få udstedt et opholdskort, der er omfattet af direktivets artikel 5, stk. 2, og som fritager indehaverne fra visumkravet, således som artikel 10- og artikel 20-opholdskort gør:

- a) opholdskort udstedt til forældre som i sagen vedrørende Zhu og Chen (*se spørgsmål 2 under punkt 1*) og
- b) opholdskort udstedt til familiemedlemmer til EU-borgere, som er rejst tilbage til den medlemsstat, hvor de er statsborgere (*se spørgsmål 1 under punkt 1*).

Opholdskort, der ikke er omfattet:

Alle andre opholdskort, der udstedes til familiemedlemmer til EU-borgere fritager ikke indehaverne for visumpligten i medfør af direktiv 2004/38/EF.

Den mest almindelige form for opholdskort, der udstedes til familiemedlemmer til EU-borgere, som ikke er omfattet af direktivets artikel 5, stk. 2, er opholdskort, der udstedes i henhold til national lovgivning i forbindelse med familiesammenføring med egne statsborgere (*som ikke har udøvet retten til fri bevægelighed*).

Eksempel:

Et finsk opholdskort, der er udstedt til en libysk ægtefælle til en finsk statsborger, der bor i Finland.

Nogle medlemsstater har besluttet at udstede opholdskort i henhold til direktivet til familiemedlemmer til deres egne statsborgere. Andre medlemsstater har vurderet, at dette ville besværliggøre deres vurdering af, om det pågældende familiemedlems opholdskort er omfattet af direktivet eller ej⁴². Hvis opholdskortet ikke er omfattet af direktivet – og hvis det ikke fritager indehaveren for visumpligten i henhold til Schengengrænsekodeksen (*artikel 2, stk. 16*) – skal det pågældende familiemedlem ansøge om et indrejsevisum i overensstemmelse med gældende regler.

⁴¹ Det skal bemærkes, at Kommissionens tjenestegrene på nuværende tidspunkt er ved at vurdere den fortolkning af reglerne, i henhold til hvilken indehavere af opholdskort kun er fritaget for visumpligt, hvis de ledsager eller slutter sig til en EU-borger, eller om de altid vil være fritaget for visumpligt, uafhængigt af om de ledsager eller slutter sig til en EU-borger.

⁴² Den situation, hvor det fremlagte opholdskort i princippet ikke er omfattet af direktivet, vedrører kun de tilfælde, hvor et familiemedlem, der er tredjelandstatsborger, ledsager eller tilslutter sig en EU-borger, der er statsborger i det land, der udstedte opholdskortet.

2.3 Fritagelse for visumpligten i henhold til Schengengrænsekodeksen

Derudover kan familiemedlemmer, der er tredjelandstatsborgere, og som er indehavere af et gyldigt opholdskort, der er udstedt af en medlemsstat, der anvender Schengenreglerne fuldt ud, også være fritaget for visumpligten i henhold til Schengengrænsekodeksens artikel 6 sammenholdt med Schengengrænsekodeksens artikel 2, nr. 16 (se [bilag 2](#)).

Opholdskort, der er udstedt af Schengenmedlemsstater til familiemedlemmer til EU-borgere i henhold til artikel 10 eller 20 i direktiv 2004/38/EF, fritager indehaveren for visumpligten i henhold til Schengengrænsekodeksen, selv hvis de rejser alene.

Opholdskort, der er udstedt til familiemedlemmer til EU-borgere i henhold til national lovgivning i forbindelse med familiesammenføring med egne statsborgere, kan også fritage indehaverne for visumpligten i henhold til Schengengrænsekodeksen.

Under alle omstændigheder bør de gunstigste bestemmelser anvendes.

Eksempler:

- *En slovakisk statsborger har ophold i Tyskland med sin kinesiske ægtefælle. De rejser til Frankrig. Da den kinesiske ægtefælle er i besiddelse af et tysk opholdskort, der er udstedt i henhold til direktivets artikel 10, er der ikke behov for et indrejsevisum.*
- *En tysk statsborger har ophold i Tyskland med sin kinesiske ægtefælle. De rejser til Spanien. Da den kinesiske ægtefælle er i besiddelse af et tysk opholdskort, som er udstedt af en Schengenmedlemsstat i henhold til national lovgivning (bemærk, at dette kort ikke er omfattet af direktivets artikel 5, stk. 2), er der ikke behov for et indrejsevisum i medfør af Schengengrænsekodeksen.*
- *En slovakisk statsborger har ophold i Rumænien med sin kinesiske ægtefælle. De rejser til Frankrig. Da den kinesiske ægtefælle er i besiddelse af et rumænsk opholdskort, der er udstedt i henhold til direktivets artikel 10, er han fritaget for visumpligten i medfør af direktivet (men ikke i medfør af Schengengrænsekodeksen, da Rumænien endnu ikke anvender Schengenreglerne fuldt ud).*
- *En slovakisk statsborger har ophold i Irland med sin kinesiske ægtefælle. Den kinesiske ægtefælle, som er i besiddelse af et opholdskort udstedt af Irland i henhold til direktivets artikel 10, rejser alene til Frankrig. Da hun rejser alene, har hun brug for at ansøge om visum til at indrejse i Frankrig.*

3. TERRITORIAL KOMPETENCE FOR BEHANDLING AF VISUMANSØGNINGER FRA TREDJELANDSSTATSBORGERE, DER ER FAMILIEMEDLEMMER TIL EU-BORGERE

Visumkodeksens artikel 6 og 7 regulerer konsulaternes territoriale kompetence, dvs. betingelserne for visumansøgers indgivelse af deres ansøgninger i et bestemt EU-land eller et bestemt land uden for EU.

Reglerne i visumkodeksens artikel 6 og 7 finder anvendelse på alle visumansøgere, uanset om de er familiemedlemmer til EU-borgere eller ej. Direktivet kræver dog i henhold til EU-Domstolens fortolkning visse tilpasninger i forbindelse med ansøgninger, der er indgivet af familiemedlemmer i lande, med hvilke de ingen eller ingen retmæssig forbindelse har.

I lyset af de privilegier, som tredjelandstatsborgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere, nyder, skal konsulaterne, inden de anvender visumkodeksens artikel 6 og 7, kontrollere, om en ansøger er omfattet af direktivet.

3.1 Artikel 6

I henhold til direktivet skal medlemsstaterne bistå tredjelandstatsborgere, der er familiemedlemmer, med at ansøge om et indrejsevisum, men denne forpligtelse indebærer ikke, at medlemsstaterne skal acceptere visumansøgninger, der indgives af tredjelandstatsborgere, der er familiemedlemmer, i lande, hvor de ikke er lovligt bosiddende (*f.eks. hvis de ikke har et gyldigt opholdsdokument, der er udstedt af det pågældende land, eller ikke er berettiget til et sådant*) eller ikke opholder sig lovligt. Dette afspejles i artikel 6's struktur, navnlig stk. 2.

Visumkodeksens artikel 6 kan ikke automatisk anvendes til at afvise en visumansøgning – konsulerne kan afvise en visumansøgning i henhold til artikel 6, hvis begrundelsen for, at visumansøgeren indgiver sin ansøgning på det pågældende konsulat, anses for at være utilstrækkelig.

3.2 Artikel 7

Ansøgninger, der indgives af tredjelandstatsborger, der er familiemedlemmer, i en EU-medlemsstat er omfattet af visumkodeksens artikel 7.

Direktivet udelukker ifølge EU-Domstolens fortolkning imidlertid, at medlemsstaterne kan afvise deres visumansøgninger med den begrundelse, at visumansøgeren:

- (endnu) ikke har et gyldigt opholdskort.

I henhold til direktivet afhænger retten til indrejse og ophold udelukkende af, om direktivets betingelser er opfyldt eller ej – opholdskort har kun deklatorisk værdi og kan ikke skabe rettigheder (*se sag C-325/09, Dias, for yderligere oplysninger*). I henhold til direktivets artikel 10, stk. 1, har medlemsstaterne desuden op til seks måneder til at udstede et opholdskort.

- opholder sig lovligt i den pågældende medlemsstat, men indrejste på irregulær vis.

Familiemedlemmers rettigheder i henhold til direktivet kan ikke inddrages med den begrundelse, at de ved indrejsen i landet har overtrådt reglerne eller opholder sig der på irregulær vis (*se sag C-459/99, MRAX, for yderligere oplysninger*).

På den baggrund kan visumkodeksens artikel 7 ikke påberåbes med henblik på at afvise visumansøgninger indgivet af familiemedlemmer til EU-borgere i en EU-medlemsstat.

4. SÆRLIGE FRAVIGELSER FRA VISUMKODEKSENS GENERELLE REGLER

Under dette punkt beskrives de operationelle instrukser vedrørende de særlige fravigelser fra visumkodeksens generelle regler, der skal anvendes, når det er bekræftet, at visumansøgeren er omfattet af direktivet, og der ikke er fritagelse for visumpligten.

Der er ikke tale om en udtømmende liste over fravigelser.

4.1 Visumgebyr

Der kan ikke opkræves et visumgebyr.

4.2 Udlicitering af indsamlingen af ansøgninger

Da familiemedlemmer ikke skal betale et gebyr, når de indgiver en ansøgning, kan de ikke være forpligtet til at få en aftale via overtakseringstjenester eller en ekstern tjenesteyder, hvis tjenester ansøgeren skal betale for. Familiemedlemmer skal kunne indgive deres ansøgning direkte til konsulatet uden omkostninger. Dette skal i praksis rent faktisk også være muligt.

Hvis der er indført en aftaleordning (*enten for den eksterne tjenesteyder eller for et møde på konsulatet*), skal der på konsulatet stilles særskilte telefonlinjer (*til almindelig lokal takst*) til rådighed for familiemedlemmer, som overholder standarder, der kan sammenlignes med standarderne for særtjenester med overtaksering, dvs. sådanne linjer skal være lige så tilgængelige som linjer for andre kategorier af ansøgere, og der skal straks træffes aftale.

Hvis familiemedlemmer beslutter sig for ikke at gøre brug af deres ret til at indgive deres ansøgning til konsulatet, men at anvende de ekstra tjenester, skal de betale for disse tjenester. Hvis det er relevant, skal servicegebyrerne opfylde kravene i visumkodeksens artikel 17, stk. 4.

Under alle omstændigheder leverer eksterne tjenesteydere deres tjenester under den medlemsstats ansvar, som indgik aftale med dem. Medlemsstaterne er navnlig ansvarlige for kvaliteten af de oplysninger, de eksterne tjenesteydere giver på deres websteder, og når de kommunikerer med offentligheden. Oplysningerne på webstederne skal være omfattende, korrekte og let tilgængelige.

4.3 Bistand til at opnå visum

Medlemsstaterne skal bistå tredjelandstatsborgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere, og som er omfattet af direktivet, med at opnå det nødvendige visum. Dette skal forstås således, at medlemsstaterne skal træffe alle hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre, at de forpligtelser, der følger af retten til fri bevægelighed, opfyldes, og give sådanne visumansøgere de bedste betingelser for at få et indrejsevisum.

4.4 Behandlingstid

Visa skal udstedes snarest muligt og efter en fremskyndet procedure, og de procedurer, som medlemsstaterne har indført (*med eller uden udlicitering*), skal gøre det muligt at sondre mellem de rettigheder, som en tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til en EU-borger, har, og andre tredjelandstatsborgeres rettigheder. Førstnævnte skal behandles gunstigere end sidstnævnte.

Behandlingen af en visumansøgning indgivet af en tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til en EU-borger, og som er omfattet af direktivet, må kun undtagelsesvis tage længere end 15 dage, og dette skal behørigt begrundes.

4.5 Typer visa, der udstedes til familiemedlemmer til EU-borgere (herunder dem, der har planlagt et ophold på mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage)

I direktivets artikel 5, stk. 2, fastsættes det, at det af tredjelandstatsborgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere, kun kan kræves, at de har et indrejsevisum i henhold til forordning (EF) nr. 2018/1806.

Familiemedlemmers ret til ophold er afledt af EU-borgerens ret til ophold. Medlemsstaterne skal udstede visa til kortvarigt ophold til tredjelandsstatsborgere, der er familiemedlemmer til mobile EU-borgere⁴³.

For at afspejle den privilegerede situation, som tredjelandsstatsborgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere, er i, skal medlemsstaterne ikke tage familiemedlemmers økonomiske situation i den pågældendes oprindelsesland eller den pågældendes oprigtige hensigt om at forlade medlemsstaternes område inden udløbet af det visum, der ansøges om, i betragtning, når de anvender visumkodeksens artikel 24, stk. 2a og 2c, vedrørende udstedelse af visum til flere indrejser.

4.6 Bevisbyrde

Der findes i medfør af direktivet to former for bevisbyrder i forbindelse med indgivelsen af en visumansøgning:

- 1) For det første er det op til visumansøgere at bevise, at de er omfattet af direktivet.

De skal kunne fremlægge den dokumentation, der er omhandlet nedenfor i punkt 4.7, til støtte for påstanden. Hvis de ikke fremlægger denne dokumentation eller ingen dokumentation overhovedet, kan konsulatet konkludere, at de ikke er berettiget til særbehandling i medfør af direktivet.

- 2) For det andet kan de nationale myndigheder, når det på tilfredsstillende vis er fastslået, at den pågældende er omfattet af direktivet, afvise visumansøgningen:
 - a. med den begrundelse, at visumansøgeren udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller folkesundheden, eller
 - b. i tilfælde af misbrug eller svig.

I de under 2) omhandlede tilfælde er det de nationale myndigheder, der har bevisbyrden, da de skal kunne fremlægge dokumentation, der understøtter deres påstand om, at visumansøgeren (som har fremlagt tilstrækkeligt bevis for, at vedkommende opfylder kriterierne i direktivet) ikke skal have udstedt et indrejsevisum.

Myndighederne skal kunne fremlægge afgørende beviser, samtidig med at de respekterer alle beskyttelsesbestemmelser i direktivet. Afslag på en visumansøgning af hensyn til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller folkesundheden eller som følge af misbrug eller svig skal gives skriftligt og være fuldt begrundet (f.eks. ved at nævne alle de retlige og materielle aspekter, der er taget hensyn til, da det blev konkluderet, at der var tale om et proformaægteskab, eller at den fremlagte fødselsattest er falsk).

4.7 Støttedokumenter

For at bevise, at en ansøger har ret til at få udstedt et indrejsevisum i medfør af direktivet, skal den pågældende først bevise, at han eller hun er omfattet af direktivet.

Det sker ved fremlæggelse af dokumenter med henblik på at besvare de tre spørgsmål, der er omhandlet under punkt 1, dvs. bevise, at:

⁴³ Sag C-157/03, Kommissionen mod Spanien, præmis 34.

a) der findes en EU-borger, hvorfra visumansøgeren kan aflede rettigheder

Der kan føres bevis herfor ved at fremlægge dokumentation vedrørende EU-borgerens identitet og nationalitet (*f.eks. et gyldigt rejsedokument*)⁴⁴.

b) visumansøgeren er familiemedlem til en EU-borger

Der kan føres bevis herfor ved at fremlægge dokumentation vedrørende familiemedlemmets identitet (*f.eks. et gyldigt rejsedokument*), deres familiemæssige bånd (*f.eks. en vielsesattest eller en fødselsattest*) og eventuelt bevis for, at den pågældende opfylder de øvrige betingelser i direktivets artikel 2, stk. 2, eller artikel 3, stk. 2 (*f.eks. bevis for, at den pågældende er forsørgelsesberettiget, for alvorlige helbredsproblemer eller for partnerskabets varighed*).

c) visumansøgeren vil ledsage eller tilslutte sig en EU-borger i værtsmedlemsstaten.

4.7.1 Tilslutte sig en EU-borger

Hvis EU-borgeren allerede har bopæl eller befinder sig i værtsmedlemsstaten, kan der føres bevis herfor ved at fremlægge dokumentation for EU-borgerens bopæl eller tilstedeværelse i værtsmedlemsstaten (*f.eks. en gyldig registreringsattest udstedt af værtsmedlemsstaten*). Omfanget af dokumentation afhænger af karakteren af EU-borgerens bopæl i værtsmedlemsstaten:

- Ved ophold på under tre måneder (*direktivets artikel 6, stk. 1*) skal EU-borgere ikke opfylde nogen krav og skal ikke være i besiddelse af et opholdsdokument.
- Ved ophold på over tre måneder (*direktivets artikel 7, stk. 1*) skal EU-borgere opfylde de betingelser, som direktivet knytter til retten til ophold, og medlemsstaterne kan kræve, at de skal være i besiddelse af en registreringsattest.
- Ved ret til tidsbegrænset ophold (*direktivets artikel 16, stk. 1*) skal EU-borgere ikke opfylde nogen yderligere krav, men medlemsstaterne kan kræve, at de skal være i besiddelse af dokumenter, der bekræfter det tidsbegrænsede ophold.

Det skal bemærkes, at visse medlemsstater ikke har en registreringsordning eller har gjort registreringen frivillig. Som følge heraf kan det ikke kræves af EU-borgere, der opholder sig i disse medlemsstater, at de skal have en registreringsattest. Under alle omstændigheder er det ikke en forudsætning for at udstede et visum til et familiemedlem, at EU-borgeren har opholdsdokumenter. De kan dog udgøre en måde til at bevise, at EU-borgeren har bopæl i medlemsstaten.

4.7.2 Ledsage en EU-borger

Det er tilfældet, hvis en EU-borger endnu ikke har bopæl eller opholder sig i bestemmelsesmedlemsstaten, men vil rejse dertil fremover.

Da der ikke kan være nogen principbaseret dokumentation for EU-borgerens bopæl eller tilstedeværelse i bestemmelsesmedlemsstaten (*eftersom flytningen vil ske senere*), kan medlemsstaterne ikke kræve, at visumansøgere skal fremlægge "dokumentation" for en fremtidig rejse (*krav vedrørende rejse- eller indkvarteringsarrangementer udgør ikke dokumentation for en fremtidig rejse – sådanne arrangementer viser kun, at rejsen eller indkvarteringen er forudbetalt, ikke at rejsen rent faktisk vil finde sted*).

⁴⁴ Passet skal være gyldigt den dag, hvor rejsen rent faktisk finder sted. Det skal bemærkes, at i henhold til Europarådets europæiske overenskomst vedrørende persontrafikken mellem Europarådets medlemslande (<http://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/treaty/025>) kan statsborgere fra deltagende medlemsstater rejse med et rejsedokument, der er udløbet.

På den baggrund bør medlemsstaterne kun anmode om en bekræftelse af, at EU-borgeren vil rejse til bestemmelsesmedlemsstaten, og behandle visumansøgningen ud fra den antagelse, at visumansøgeren er omfattet af direktivet⁴⁵.

Hvor pålidelig denne antagelse er, kan kontrolleres senere ved grænsen, når visumindehaveren søger om indrejse. I henhold til visumkodeksens artikel 30 kan grænsevagterne kræve, at sådanne visumindehavere fremlægger dokumentation for, at der rent faktisk er en EU-borger, der bor eller er til stede i bestemmelsesmedlemsstaten. I de fleste tilfælde vil dette krav automatisk blive opfyldt, når et par rejser sammen. Hvis der ikke kan fremlægges sådan dokumentation, kan det føre til afslag på indrejse. Muligheden for at kontrollere dette påvirker ikke Schengengrænsekodeksen, som giver grænsevagterne mulighed for at kontrollere, om tredjelandsstatsborgere er i besiddelse af et gyldigt visum (*Schengengrænsekodeksens artikel 6, stk. 1, litra b*)).

4.7.3 Almindelige regler

Ud over ovennævnte regler vedrørende dokumentation er der en række forhold, der bør fremhæves:

- 1) Det eneste krav i forbindelse med EU-borgeres og deres familiemedlemmers rejsedokumenter er, at de skal være gyldige (*direktivets artikel 5, stk. 1*). Medlemsstaterne kan ikke afvise en visumansøgning med den begrundelse, at rejsedokumentet:
 - ikke er gyldigt frem til en bestemt dato (*visumkodeksens artikel 12, litra a*)) – det er tilstrækkeligt, at rejsedokumentet er gyldigt på dagen for indreisen på området
 - ikke har et bestemt antal tomme sider (*visumkodeksens artikel 12, litra b*)) eller
 - er et gammelt dokument uden de seneste sikkerhedselementer (*visumkodeksens artikel 12, litra c*)).
- 2) Det er et veletableret princip i EU-retten på området fri bevægelighed, at visumansøgere har ret til selv at vælge den dokumentation, hvormed de ønsker at bevise, at de er omfattet af direktivet (*dvs. familiemæssig tilknytning, forsørgelsesberettigelse osv.*). Medlemsstaterne kan dog anmode om specifikke dokumenter (*f.eks. en vielsesattest som bevis for, at den pågældende er gift*), men skal ikke afvise anden dokumentation. At fremlægge en vielsesattest er f.eks. ikke det eneste acceptable middel til at dokumentere familiemæssige bånd.
- 3) En medlemsstat kan kræve, at de relevante dokumenter er oversat, når originaldokumentet er udarbejdet på et sprog, som den berørte medlemsstats myndigheder ikke forstår. Hvis der er tvivl om dokumentets ægthed (*f.eks. vedrørende den udstedende myndighed og rigtigheden af de oplysninger, der fremgår af dokumentet*), kan en medlemsstat anmode om at få dokumenterne notarielt bekræftet, legaliseret eller kontrolleret. Der skal dog være tale om en konkret mistanke, dvs. at den vedrører et specifikt dokument fra en individuel ansøger, da det ville være uforholdsmæssigt systematisk at kræve, at al dokumentation i alle tilfælde skal kontrolleres og/eller legaliseres.
- 4) Det kan kun kræves af familiemedlemmer, at de skal fremlægge yderligere dokumenter, når det skal fastslås:

⁴⁵ Hvis visumansøgeren frivilligt fremlægger dokumentation vedrørende rejse- eller indkvarteringsarrangementer, og de nationale myndigheder konstaterer, at dokumentationen ikke virker overbevisende eller virker svigagtig, kan der tages hensyn hertil, når det skal fastslås, om ansøgningen er svigagtig eller ej (*se punkt 4.11*).

- hvilken medlemsstat der er kompetent til at behandle og træffe afgørelse om en ansøgning i henhold til visumkodeksens artikel 5, eller
 - hvilken medlemsstat der i henhold til visumkodeksens artikel 6 og 7 har territorial kompetence, hvad angår visumansøgninger, for derved at fastslå ansøgnernes forbindelse til det land, hvor de indgiver deres ansøgning om indrejsevisum.
- 5) Dokumentation, information og bevismidler i henhold til visumkodeksen, som familiemedlemmer til EU-borgere ikke skal fremlægge:
- dokumenter, der angiver formålet med rejsen, jf. visumkodeksens artikel 14, stk. 1, litra a)⁴⁶
 - dokumenter vedrørende logi (*eller bevis for tilstrækkelige midler til at afholde udgifter til logi*) som fastsat i visumkodeksens artikel 14, stk. 1, litra b)
 - dokumentation for, at de er i besiddelse af de fornødne subsistensmidler, såvel i den påtænkte opholdsperiode som til hjemrejsen til oprindelseslandet eller bopælslandet eller til gennemrejse til et tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse, eller at den pågældende er i stand til at skaffe sig disse midler på lovlig vis, jf. Schengengrænsekodeksens artikel 6, stk. 1, litra c), og artikel 6, stk. 3, som fastsat i visumkodeksens artikel 14, stk. 1, litra c)
 - oplysninger, der giver mulighed for at vurdere, om de har til hensigt at forlade medlemsstaternes område inden udløbet af det visum, der ansøges om, som fastsat i visumkodeksens artikel 14, stk. 1, litra d)
 - dokumentation for underhold eller privat logi ved at udfylde en erklæring udarbejdet af hver medlemsstat som fastsat i visumkodeksens artikel 14, stk. 4, eller
 - bevis for, at de har en passende og gyldig rejsesygeforsikring, der dækker eventuelle udgifter i forbindelse med hjemsendelse af lægelige årsager eller dødsfald, uopsættelig lægebehandling og/eller akut hospitalsbehandling under deres ophold på medlemsstaternes område, som fastsat i visumkodeksens artikel 15.

Disse lempelser afspejles også i det forhold, at familiemedlemmer til EU-borgere ikke skal udfylde følgende felter på visumansøgningskemaet:

Felt 21: "*Nuværende beskæftigelse*"

Felt 22: "*Arbejdsgiver og arbejdsgivers adresse og telefonnummer. For studerende anføres uddannelsesinstitutionens navn og adresse*"

Felt 30: "*Efternavn og fornavn på den eller de inviterende personer i medlemsstaten/medlemsstaterne. Hvis dette ikke er relevant, oplyses navn på hotel(ler) eller midlertidigt logi/midlertidige logier i medlemsstaten/medlemsstaterne*"

Felt 31: "*Navn og adresse på den inviterende virksomhed/organisation*"

Felt 32: "*Rejse- og leveomkostninger under ansøgerens ophold*".

- 6) Ifølge Domstolens praksis⁴⁷ følger status som "*forsørgelsesberettiget*" familiemedlem af en faktisk situation, der er karakteriseret ved, at EU-borgeren eller dennes ægtefælle/partner yder materiel støtte til dette familiemedlem.

⁴⁶ Jf. sag C-109/01, Akrich, *for yderligere oplysninger*.

⁴⁷ Jf. sag 316/85, Lebon, og C-1/05, Jia.

At have status som forsørgelsesberettiget familiemedlem forudsætter ikke, at vedkommende har ret til underhold. Der er ingen grund til at undersøge, om de pågældende familiemedlemmer teoretisk set ville kunne forsørge sig selv, for eksempel gennem lønnet beskæftigelse.

For at afgøre, om familiemedlemmer er forsørgelsesberettigede, skal det vurderes fra sag til sag, om de i betragtning af deres økonomiske og sociale forhold har behov for materiel støtte til at dække deres grundlæggende fornødenheder i deres oprindelsesland eller det land, de kom fra på det tidspunkt, hvor de ansøgte om at blive sammenført med en EU-borger (*dvs. ikke i værtsmedlemsstaten, hvor EU-borgeren har ophold*).

Direktivet stiller ikke nogen krav til minimumsvarigheden af forsørgelsen eller størrelsen af den ydede materielle støtte, så længe forsørgelsen er af reel og strukturel art.

Forsørgelsesberettigede familiemedlemmer skal forelægge skriftlig dokumentation herfor. Der kan fremlægges ethvert egnet bevis som fastslået af Domstolen. Såfremt de pågældende familiemedlemmer ved hjælp af andre midler end en attest, der udstedes af den pågældende myndighed i oprindelseslandet eller i det land, de ankommer fra, kan dokumentere, at de er forsørgelsesberettigede, må værtsmedlemsstaten ikke nægte at anerkende deres rettigheder. Den omstændighed, at EU-borgeren påtager sig at forsørge det pågældende familiemedlem, er imidlertid ikke tilstrækkelig til at fastslå, at den pågældende er forsørgelsesberettiget.

For yderligere oplysninger henvises til Kommissionens meddelelse KOM(2009) 313 endelig⁴⁸.

4.8 Anerkendelse eller registrering af ægteskaber indgået i udlandet

Som understreget i Kommissionens retningslinjer fra 2009 skal gyldige ægteskaber, der er indgået hvor som helst i verden, principielt anerkendes med henblik på anvendelse af direktivet.

Dette princip gælder også for udstedelse af indrejsevisa til tredjelandsstatsborgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere, og som bekræftet af Domstolen⁴⁹ afleder denne ret alene af de familiemæssige bånd.

I lighed med den udtømmende liste over den dokumentation, som tredjelandsstatsborgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere, skal fremlægge sammen med deres ansøgning om et opholdskort i henhold til direktivets artikel 10, stk. 2, skal tredjelandsstatsborgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere, og som ansøger om et indrejsevisum i henhold til direktivet, fremlægge et "*dokument, der attesterer, at der findes et familieband*". Det betyder, at det ikke kan kræves af dem, at de først registrerer dokumentet eller forholdet i den medlemsstat, hvor EU-borgeren er statsborger.

At kræve en sådan registrering vil svare til at opstille en ubehørig hindring for udøvelsen af retten til fri bevægelighed, da det sandsynligvis i væsentlig grad vil forsinke behandlingen af visse ansøgninger eller i visse tilfælde endda gøre det umuligt at behandle dem, eftersom visse medlemsstater ikke har et system til registrering af udenlandske ægteskaber.

4.9 Afslag på ansøgning om visum

Når visumansøgningen er blevet accepteret, er det kun muligt at nægte at udstede et visum til et familiemedlem af følgende årsager:

⁴⁸ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:DA:PDF>.

⁴⁹ Sag C-503/03, Kommissionen mod Spanien.

1. Visumansøgeren har ikke på grundlag af visumansøgningen og den vedlagte dokumentation, jf. punkt 4.7, vist, at vedkommende er omfattet af direktivet (*dvs. det er tydeligt, at svaret på mindst et af de tre ovennævnte spørgsmål er negativt*).
2. De nationale myndigheder kan påvise, at visumansøgeren udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller folkesundheden, eller
3. de nationale myndigheder kan påvise, at der er tale om misbrug eller svig.

Der kan ikke gives afslag på en visumansøgning alene på grund af, at ansøgeren er en person, der er indberettet i SIS med henblik på at give afslag på indrejse på medlemsstaternes område⁵⁰. Inden der gives afslag på en visumansøgning, skal den medlemsstat, der træffer afgørelse om ansøgningen, under alle omstændigheder, når der findes en indberetning i SIS, kontrollere, om den pågældende person udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel mod den offentlige orden og den offentlige sikkerhed⁵¹.

Der kan heller ikke gives afslag på en visumansøgning alene af den grund, at medlemsstaten ikke anerkender familiemedlemmets pas. Selv om det i henhold til visumkodeksens artikel 25, stk. 3, i så tilfælde er op til en medlemsstat at beslutte, om der skal udstedes et visum eller ej, hvis medlemsstaten ikke anerkender passet, skal der udstedes et visum på et særskilt ark.

For yderligere oplysninger henvises til Kommissionens meddelelse KOM(2009) 313 endelig⁵².

4.10 Meddelelse af og begrundelse for afslaget

I direktivets artikel 30 fastsættes det, at familiemedlemmer skal have skriftlig meddelelse om afslaget. Uanset kravet i visumkodeksen om, at afslag skal meddeles og begrundes, skal et afslag på visum til et familiemedlem til en EU-borger altid fuldt begrundes, og alle specifikke faktuelle og retlige årsager til den negative afgørelse skal nævnes, således at den pågældende kan træffe effektive foranstaltninger til at forsvare sig⁵³.

I afslaget skal det ligeledes angives, til hvilken rets- eller forvaltningsmyndighed der kan indgives klage, samt fristen herfor. Disse krav skal også opfyldes i tilfælde af repræsentationsaftaler.

Der kan anvendes formularer til at give meddelelse om en negativ afgørelse, men begrundelsen skal altid indeholde alle årsager til, at den pågældende afgørelse blev truffet. Det er derfor ikke tilstrækkeligt at angive en eller flere årsager ved blot at afkrydse kasser i standardformularen i bilag VI til visumkodeksen i tilfælde af et afslag på at udstede visum til et familiemedlem til en EU-borger.

4.11 Ændring af fremgangsmåde

Visumansøgninger indgivet af tredjelandsstatsborgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere, og som er omfattet af direktivet, skal behandles i overensstemmelse med direktivets regler.

⁵⁰ Sag C-503/03, Kommissionen mod Spanien, og C-33/07, Jipa.

⁵¹ På samme måde fastsættes det i direktivets artikel 27, stk. 2, at tidligere straffedomme i sig selv ikke kan begrunde anvendelsen af sådanne foranstaltninger. Som fastslået af Domstolen (*sag C-50/06, Kommissionen mod Nederlandene*) kan en foreliggende straffedom således kun påberåbes, såfremt de omstændigheder, der har ført til domfældelsen, er udtryk for et personligt forhold, der indebærer en aktuel trussel mod den offentlige orden.

⁵² <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:DA:PDF>.

⁵³ Sag 36/75, Rutili, og T-47/03, Sison.

Medlemsstaterne kan ikke nægte at behandle visumansøgninger indgivet af tredjelandstatsborgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere, og som er omfattet af direktivet, alene med den begrundelse, at den pågældende visumansøger også kan have statsborgerskab i en EU-medlemsstat (*eller som i kraft af loven er berettiget til et sådant statsborgerskab*), hvis det eneste bevis på statsborgerskab, der indgives sammen med visumansøgningen, er det rejsedokument, som et tredjeland har udstedt.

Hvis konsulatet – efter at det har fastslået, at den pågældende visumansøger ikke er omfattet af direktivet – konkluderer, at der skal gives afslag på visumansøgningen, skal dette ske i overensstemmelse med den procedure, der er beskrevet under [punkt 4.9](#) og [4.10](#).

Når der formelt er givet afslag på visumansøgningen, kan konsulatet ændre fremgangsmåde og lade den behandle i henhold til visumkodeksen og opfordre visumansøgeren til at indgive de nødvendige manglende dokumenter og betale gebyret, hvis det er relevant. Det er ikke muligt blot at beslutte at ændre fremgangsmåde og anvende visumkodeksens generelle bestemmelser uden formelt at afvise den oprindelige ansøgning i henhold til direktivets regler.

5. MISBRUG AF OG SVIG I FORBINDELSE MED ANSØGNINGER OM INDREJSEVISUM

Kommissionens retningslinjer fra 2009 og navnlig håndbogen om håndtering af angivelige proformaægteskaber indeholder detaljeret vejledning – herunder operationel vejledning – om, hvordan misbrug og svig skal håndteres⁵⁴.

Følgende udgør blot en detaljeret vejledning i forbindelse med ansøgninger om indrejsevisum fra familiemedlemmer til EU-borgere.

5.1 Generelle bemærkninger

Personer kan forsøge at manipulere med kendsgerningerne eller de regler eller procedurer, der er fastsat i lovgivningen om fri bevægelighed, for at opnå en uretmæssig fordel og omgå begrænsningerne i henhold til national lovgivning om indvandring, som vil finde anvendelse på tredjelandstatsborgere, der ønsker at slå sig ned i en medlemsstat i deres egen kapacitet.

For at bekæmpe denne uønskede adfærd kan medlemsstaterne i henhold til direktivets artikel 35 "*træffe de nødvendige foranstaltninger til at nægte, ophæve eller tilbagekalde rettigheder i henhold til dette direktiv, når der er tale om misbrug af rettigheder eller om svig, som f.eks. proformaægteskab.*"

Med henblik på direktivet defineres misbrug som et kunstigt arrangement, der alene har til formål at opnå ret til fri bevægelighed og ophold i henhold til EU-retten, hvilket ikke er i overensstemmelse med formålet med EU-bestemmelserne, om end de betingelser, der er fastsat i disse bestemmelser, formelt er opfyldt⁵⁵.

Der skal sondres mellem misbrug og svig. Svindlere forsøger at bryde loven ved at fremlægge svigagtig dokumentation for at påvise, at de formelle betingelser er opfyldt, eller som er udstedt på grundlag af urigtig angivelse af oplysninger vedrørende betingelserne i tilknytning

⁵⁴ COM(2014) 604 final og navnlig arbejdsdokumentet fra Kommissionens tjenestegrene SWD(2014) 284 final.

⁵⁵ Dette kan illustreres ved proformaægteskaber. Ethvert proformaægteskab er pr. definition et gyldigt ægteskab, idet parterne rent retligt bliver ægtefæller. Der er indgået et proformaægteskab et bestemt sted på et bestemt tidspunkt efter den ceremoni, der er fastsat i gældende national ægteskabslovgivning, og efter at eventuelle retlige hindringer for indgåelsen af ægteskab er overvundet (*såsom hindringer vedrørende kapacitet, samtykke, forbudt grad af blodsbeslægtethed eller forebyggelse af bigami*). Parret kan således fremvise en formelt gyldig vielsesattest.

til retten til ophold. F.eks. ville indgivelse af en falsk vielsesattest med henblik på at opnå ret til indrejse og ophold i henhold til direktivet udgøre et tilfælde af svig og ikke misbrug, eftersom der ikke reelt er blevet indgået et ægteskab.

I den forbindelse er mærkelig eller usædvanlig adfærd ikke i sig selv udtryk for misbrug eller svig.

5.2 Former for misbrug af EU's lovgivning om fri bevægelighed

Der er tre fremtrædende former for misbrug af EU-retten om fri bevægelighed for EU-borgere:

a) *Proformaægteskaber*

Begrebet proformaægteskab i forbindelse med reglerne for fri bevægelighed inden for EU henviser til et ægteskab, der udelukkende er indgået med henblik på at opnå ret til fri bevægelighed og ophold i henhold til EU-retten om fri bevægelighed for EU-borgere til en ægtefælle, som ellers ikke ville have en sådan ret.

I princippet kan misbrug også have form af andre former for proformaforhold (*såsom proformapartnerskab*), men al vejledning vedrørende proformaægteskaber finder tilsvarende anvendelse.

b) *Proformaforældreskab*

Begrebet proformaforældreskab i forbindelse med reglerne for fri bevægelighed inden for EU henviser til en EU-borgers erklæring om forældreskab udelukkende med henblik på at give et barn, som ikke er EU-borgerens biologiske barn, en nationalitet (*og tilknyttede former for status såsom EU-borgerskab og rettigheder såsom EU-borgeres ret til fri bevægelighed og ophold*).

c) *Hjemvendte statsborgeres misbrug*

Misbrug kan også forekomme, når EU-borgere, der i deres oprindelsesland ikke kan blive sammenført med deres familiemedlemmer fra tredjelande, fordi anvendelsen af nationale indvandringsregler forhindrer dette, flytter til en anden medlemsstat med det ene formål at omgå den nationale lovgivning, som forhindrede familiesammenføringen, ved at påberåbe sig deres rettigheder i henhold til EU-retten, når de vender tilbage til oprindelseslandet.

Som bekræftet af Domstolen⁵⁶ er EU-borgere kun omfattet af den beskyttelse, som EU-retten om fri bevægelighed for EU-borgere giver, når de vender tilbage fra en anden medlemsstat, hvis:

- a) de reelt har bosat sig i den pågældende medlemsstat i medfør af og i overensstemmelse med betingelserne i direktivet artikel 7, stk. 1, eller artikel 16, stk. 1,
- b) skabt et familieliv eller styrket det i den pågældende medlemsstat ved at bo sammen med det pågældende familiemedlem, og
- c) der ikke var misbrug (*for at der er tale om misbrug, skal der være et sammenfald af:*
 - *objektive omstændigheder, hvoraf det fremgår, at det mål, som EU-lovgivningen forfølger, ikke blev opnået, selv om betingelserne i denne lovgivning formelt var opfyldt, og*

⁵⁶ Sag C-456/12, O og B.

- *et subjektivt element, der består i en hensigt om at drage fordel af EU-lovgivningen ved kunstigt at skabe de betingelser, der kræves for at opnå denne fordel).*

Hjemvendte statsborgeres misbrug kan pr. definition kun finde sted i den medlemsstat, hvor den hjemvendte EU-borger er statsborger.

At flytte til værtsmedlemsstaten (*hvorfra EU-borgeren med tiden kan vende hjem og derved forsøge at omgå de nationale indvandringsregler*) udgør ikke misbrug – tværtimod er der ikke tale om misbrug, hvis EU-borgere og deres familiemedlemmer i henhold til EU-retten opnår ret til ophold i en anden medlemsstat end den, hvor EU-borgeren er statsborger, da de er omfattet af en iboende fordel ved udøvelse af retten til fri bevægelighed, der er beskyttet af traktaten, uanset formålet med deres flytning til den pågældende stat (C-109/01, Akrich, og C-1/05, Jia).

For yderligere oplysninger henvises til Kommissionens meddelelse KOM(2009) 313 endelig⁵⁷.

5.3 Forskellige typer oprigtige ægteskaber og proformaægteskaber

På stedet kan det være vanskeligt at sondre mellem forskellige typer eller former for ægteskaber, navnlig mellem oprigtige ægteskaber og proformaægteskaber.

Afsnit 2.2 i håndbogen om håndtering af angivelige proformaægteskaber indeholder mere udførlig vejledning med hensyn til at håndtere urigtige ægteskaber mere effektivt ved at skabe større forståelse af, hvad et proformaægteskab (*herunder ægteskaber indgået ved vildledning*) er ved at holde det op mod forskellige former for oprigtige ægteskaber (*herunder arrangerede ægteskaber, ægteskab ved stedfortræder eller konsulære ægteskaber*).

5.3.1 Beskyttelsesforanstaltninger

Det kan være svært for alle involverede parter at efterforske proformaægteskaber og træffe afgørelse på grundlag af de beviser, de nationale myndigheder har indsamlet.

En ukorrekt afgørelse, der begrænser retten til fri bevægelighed på grund af misbrug, kan have en betydelig negativ indvirkning på de rettigheder, som EU-borgere og deres familiemedlemmer, som i god tro har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, har, samt på deres velfærd. En ukorrekt afgørelse kan også føre til erstatningskrav mod nationale myndigheder og medføre høje omkostninger til retssager for både enkeltpersoner og nationale myndigheder.

Afsnit 3 i *håndbogen om håndtering af angivelige proformaægteskaber* hjælper de nationale myndigheder med at indkredse alle de faktorer og regler, der skal tages hensyn til, når de ønsker at træffe foranstaltninger for at forhindre eller bekæmpe misbrug, navnlig EU-reglerne om fri bevægelighed og grundlæggende rettigheder.

5.3.2 Bevisbyrde

Bevisbyrden i forbindelse med retten til at indrejse i en medlemsstat og at opholde sig der i henhold til EU-retten om fri bevægelighed er dobbelt.

⁵⁷

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:DA:PDF>.

For det første er det op til familiemedlemmerne at dokumentere, at de er omfattet af EU-retten om fri bevægelighed. I henhold til direktivet skal de, når de ansøger om et indrejsevisum eller et opholdskort, fremlægge de nødvendige dokumenter, der er fastsat krav om i direktivet.

Når kravet om bevisbyrde umiddelbart er opfyldt (*f.eks. ved at fremlægge en gyldig vielsesattest*), overgår bevisbyrden til medlemsstaternes myndigheder, som skal bevise, at der er tale om misbrug⁵⁸. Dette afspejler retsprincippet om, at den person, der fremsætter påstande, skal kunne bevise disse. Ansøgninger om indrejsevisum kan ikke afvises på grundlag af forhold, der ikke vedrører den individuelle sag, eller som bygger på almene forebyggende hensyn.

Hvis medlemsstaternes myndigheder har en velbegrundet mistanke om, at et bestemt ægteskab ikke er oprigtigt, og det underbygges af dokumentation (*f.eks. at ægtefællernes oplysninger er modstridende*), kan de samtidig opfordre parret til at fremlægge yderligere relevante dokumenter eller beviser eller tage en samtale med parret.

Ægtefæller har pligt til at samarbejde med myndighederne. Ægtefællerne bør informeres om denne forpligtelse. Hvis parret forelægger yderligere dokumentation, som fjerner de nationale myndigheders betænkeligheder, kan sagen afsluttes, og ægteskabet anses for oprigtigt. Hvis parret ikke fremlægger dokumentation, der fjerner mistanken, og som oprigtige ægtepar med rimelighed kan forventes at råde over, eller hvis parret beslutter ikke at fremlægge al dokumentation, kan dette ikke udgøre den eneste eller afgørende grund til at konkludere, at der er tale om et proformaægteskab.

Myndighederne kan imidlertid tage hensyn hertil sammen med alle andre relevante omstændigheder i deres vurdering af, om ægteskabet er oprigtigt eller ej.

5.4 Operationel vejledning, navnlig for konsulater

Afsnit 4 i *håndbogen om håndtering af angivelige proformaægteskaber* er udformet som en værktøjskasse med løsninger, som sætter medlemsstaterne i stand til at skræddersy operationelle ordninger, der passer til deres specifikke behov og disponible ressourcer.

Afsnit 4.1 indeholder en oversigt over årsager til og begrundelser for proformaægteskaber.

Afsnit 4.2-4.4 indeholder nærmere oplysninger om den adfærd, som par, der misbruger reglerne, med rimelighed kan forventes at udvise betydeligt oftere end oprigtige par, og som kan hjælpe de nationale myndigheder med at beslutte, om der skal iværksættes en undersøgelse af et mistænkeligt ægteskab.

Der fokuseres især på det tidspunkt, hvor parret ansøger om et indrejsevisum. At bekæmpe proformaægteskaber på det tidspunkt, hvor ansøgningen om indrejsevisum indgives, er pr. definition sværere, fordi de nationale myndigheder på det tidspunkt ikke nødvendigvis har kunnet observere parrets adfærd i tilstrækkelig lang tid til at kunne konkludere, at deres ægteskab er et proformaægteskab.

Når et konsulat har mistanke om, at et bestemt ægteskab udgør en overtrædelse af reglerne, men ikke kan påvise dette i henhold til gældende regler for bevisbyrde, kan det ikke nægte at udstede et indrejsevisum. Udstedelsen af et indrejsevisum forhindrer imidlertid ikke konsulatet i at fortsætte med at efterforske parret og, hvis der senere foreligger mere

⁵⁸ Gifte par kan som hovedregel ikke være forpligtet til fremlægge dokumentation for, at deres ægteskab ikke udgør misbrug af reglerne. Bevisbyrden påhviler ikke EU-borgere og deres familiemedlemmer, hvilket indebærer, at de ikke skal fremlægge dokumentation for, at deres ægteskab er oprigtigt. At kræve det ville gå ud over kravet om at fremlægge dokumentation for, at deres ægteskab er gyldigt.

dokumentation, at konkludere, at der er tale om et proformaægteskab, og så på behørig vis bringe enhver ret, som de nationale myndigheder har givet de pågældende i henhold til direktivet, til ophør eller inddrage den.

I afsnit 4.5 opridses de vigtigste efterforsknings- og retshåndhævelsesteknikker og -redskaber, som de nationale myndigheder kan anvende til at håndtere proformaægteskaber.

I afsnit 4.6 beskrives det, hvordan grænseoverskridende samarbejde kan hjælpe medlemsstaterne med at håndtere proformaægteskaber.

6. FAMILIEMEDLEMMER TIL EU-BORGERE, DER ANSØGER OM VISUM VED DE YDRE GRÆNSER

Når et familiemedlem til en EU-borger, der ledsager eller slutter sig til den pågældende EU-borger, og som er tredjelandstatsborger med visumpligt, ankommer til grænsen uden det krævede visum, skal den berørte medlemsstat give vedkommende enhver rimelig mulighed for at opnå eller fremskaffe de nødvendige dokumenter inden for en rimelig tidsfrist eller få bekræftet eller på anden måde godtgjort, at den pågældende er omfattet af retten til fri bevægelighed (*direktivets artikel 5, stk. 4*).

Såfremt det lykkes den pågældende at gøre dette, og såfremt der ikke er beviser for, at den pågældende udgør en trussel for den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller folkesundheden, skal der straks udstedes visum til vedkommende ved grænsen, idet der tages hensyn til ovennævnte retningslinjer.

7. OPERATIONELLE INSTRUKSER TIL SCHWEIZ' KONSULATER

Retsgrundlag

Schweiz anvender ikke direktiv 2004/38/EF, men derimod aftalen af 21. juni 1999 mellem Det Schweiziske Forbund og Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater om fri bevægelighed for personer ("aftalen med Schweiz")⁵⁹.

Vaduzaftalen af 21. juni 2001 ændrer konventionen af 4. januar 1960 om oprettelse af Den Europæiske Frihandels-sammenslutning og udvider anvendelsesområdet for aftalen med Schweiz til at omfatte borgere i EØS-medlemsstaterne.

7.1 Definition af "familiemedlem" i aftalen med Schweiz

I artikel 3, stk. 2, i bilag I til aftalen med Schweiz fastsættes det, at følgende personer skal betragtes som familiemedlemmer til EU-borgere⁶⁰ og schweiziske statsborgere:

- de pågældendes ægtefælle og deres slægtninge i nedstigende linje, når disse er under 21 år eller forsørges
- de pågældendes og ægtefællens slægtninge i opstigende linje, når disse forsørges af EU-borgeren eller den schweiziske statsborger
- for så vidt angår studerende, dennes ægtefælle og deres forsørgelsesberettigede børn.

7.2 Forskelle mellem direktiv 2004/38/EF og aftalen med Schweiz

Definitionen af familiemedlemmer i aftalen med Schweiz og i schweizisk national lovgivning er mindre restriktiv end definitionen i artikel 2, stk. 2, litra b), i direktiv 2004/38/EF. Schweizisk national lovgivning indrømmer også samme rettigheder til personer, der ikke falder ind under ovennævnte definitioner. Familiemedlemmer, der rejser alene (uanset om formålet med rejsen er at slutte sig til en EU-borger eller ej) eller ledsager en EU-borger, indrømmes disse rettigheder.

Aftalen med Schweiz indeholder ikke bestemmelser om fritagelse for visumpligten for familiemedlemmer til EU-borgere. De er dog fritaget for visumpligt, hvis de er i besiddelse af et gyldigt rejsedokument og en opholdstilladelse, jf. listen over opholdstilladelser udstedt af medlemsstaterne ([bilag 2](#)).

7.3 Særlige fravigelser fra visumkodeksens generelle regler

Dette punkt indeholder de operationelle instrukser vedrørende de særlige fravigelser fra visumkodeksens generelle regler, der skal anvendes, når det er bekræftet, at visumansøgeren er omfattet af aftalen med Schweiz, og der ikke er fritagelse for visumpligten.

⁵⁹ Se fodnote 15 vedrørende EU-medlemsstaternes behandling af familiemedlemmer til schweiziske statsborgere.

⁶⁰ Når der henvises til EU-borgere, skal det også forstås som en henvisning til EØS-borgere.

7.3.1 Visumgebyr

Familiemedlemmer til EU-borgere som defineret i artikel 3, stk. 2, i bilaget til aftalen med Schweiz (se ovenfor) og personer, med hvem en EU-borger har indgået et registreret partnerskab, er i henhold til schweizisk national lovgivning fritaget for at betale visumgebyr.

7.3.2 Bistand til at opnå visum - behandlingstid

I henhold til artikel 1, stk. 1, i bilag I til aftalen med Schweiz skal Schweiz yde familiemedlemmer til EU-borgere som defineret i artikel 3, stk. 2, i bilaget til aftalen med Schweiz (se ovenfor) enhver lettelse med henblik på at opnå visum. På grundlag af national lovgivning yder Schweiz også sådanne lettelser til personer, med hvem EU-borgere har indgået et registreret partnerskab.

Der indrømmes følgende lettelser:

- Visumansøgninger fra familiemedlemmer til EU-borgere som defineret i artikel 3, stk. 2, i bilag I til aftalen med Schweiz (se ovenfor) og personer, med hvem en EU-borger har indgået et registreret partnerskab, behandles hurtigst muligt.
- Ovennævnte personer skal ikke fremlægge bevis for personlige subsistensmidler (f.eks. kontanter, rejsechecks eller kreditkort).
- Ovennævnte personer skal ikke fremlægge en invitation eller bevis for underhold og/eller indlogering.

7.3.3 Typer visa, der udstedes

Af familiemedlemmer, der er tredjelandstatsborgere, kan det i henhold til forordning (EU) 2018/1806 kun kræves, at de har et indrejsevisum.

7.3.4 Støttedokumenter

For at være omfattet af disse lettelser i medfør af aftalen med Schweiz skal visumansøgeren bevise, at vedkommende er familiemedlem til en EU-borger (*f.eks. vielsesattest, fødselsattest eller bevis for, at vedkommende er forsørgelsesberettiget*).

7.3.5 Bevisbyrde

Der findes to former for bevisbyrde i forbindelse med indgivelse af en visumansøgning i medfør af aftalen med Schweiz:

For det første er det op til visumansøgeren at bevise, at vedkommende er omfattet af aftalen med Schweiz. Den pågældende skal kunne fremlægge ovennævnte dokumentation samt kunne fremlægge beviser, der dokumenterer påstanden.

Hvis den pågældende ikke fremlægger disse beviser, kan konsulatet konkludere, at ansøgeren ikke er berettiget til særbehandling i medfør af aftalen med Schweiz.

Der skal ikke nødvendigvis kræves supplerende dokumenter vedrørende rejsens formål og subsistensmidler (*dvs. bevis for indlogering eller bevis for, at omkostningerne ved rejsen er*

dækket), hvilket svarer til, at familiemedlemmer til EU-borgere er fritaget for at udfylde følgende felter på visumansøgningsformularen:

Felt 21: *"Nuværende beskæftigelse"*

Felt 22: *"Arbejdsgiver og arbejdsgivers adresse og telefonnummer. For studerende anføres uddannelsesinstitutionens navn og adresse"*

Felt 30: *"Efternavn og fornavn på den eller de inviterende personer i medlemsstaten/medlemsstaterne. Hvis dette ikke er relevant, oplyses navn på hotel(ler) eller midlertidigt logi/midlertidige logier i medlemsstaten/medlemsstaterne"*

Felt 31: *"Navn og adresse på den inviterende virksomhed/organisation"*

Felt 32: *"Rejse- og leveomkostninger under ansøgerens ophold"*.

Konsulaterne kan kræve, at de relevante dokumenter er oversat, notarielt bekræftet eller legaliseret, når originaldokumentet er udarbejdet på et sprog, som den berørte medlemsstats myndigheder ikke forstår, eller hvis der er tvivl om dokumentets ægthed.

7.3.6 Meddelelse af og begrundelse for afslaget

Visumansøgeren skal informeres om afgørelsen og begrundelsen for afslaget på visumansøgningen ved brug af standardformularen. I medfør af schweizisk national lovgivning er familiemedlemmer til EU-borgere omfattet af samme ret til at klage som andre visumansøgere.

DEL IV: ANSØGNING OM VISUM VED DE YDRE GRÆNSER

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 35 og 36

1. ANSØGNING OM VISUM VED DE YDRE GRÆNSER

1.1 Kan der indgives ansøgning om visum ved grænsen?

Generelt skal der ansøges om visum forud for den forventede rejse på den kompetente medlemsstats konsulat (se [del II, kapitel 2](#)) i ansøgerens bopælsland.

Hvis ansøgeren kan forklare, at det af uforudsigelige og tvingende grunde ikke har været muligt for den pågældende at ansøge om visum i forvejen (dvs. seks måneder forud for den planlagte rejse), kan ansøgningen imidlertid indgives ved grænsen. Grænsekontrolmyndighederne kan kræve, at de uforudsigelige og tvingende grunde begrundes med dokumentation. Ansøgerens hensigt om at rejse tilbage til oprindelseslandet, bopælslandet eller transitlandet gennem andre stater end medlemsstater, der fuldt ud har gennemført Schengenreglerne, bør også vurderes som værende sikker.

Eksempler på uforudsigelige og tvingende indrejsegrunde, der begrunder, at der ansøges om visum ved den ydre grænse:

- *Pludselig alvorlig sygdom hos en nær slægtning*
- *En nær slægtnings død*
- *Indrejsen er nødvendig, således at der kan ydes hastende indledende læge- og/eller psykologbehandling i den pågældende medlemsstat, navnlig efter en ulykke som f.eks. et skibbrud i farvande i nærheden af en medlemsstat eller andre rednings- og katastrofesituationer.*
- *Uventet omdirigering af et fly: I forbindelse med en flyrejse mellem Delhi og London er der planlagt en stopover i Frankfurt lufthavn (hvilket indebærer, at passagererne ikke forlader flyet under den pågældende stopover), men som følge af dårlige vejrforhold i Frankfurt omdirigeres flyet til Paris Charles de Gaulle-lufthavnen, og den videre flyvning vil først finde sted den efterfølgende dag.*
- *Ændringer i sidste øjeblik af flybesætningen: De personer, der ikke længere udgør en del af flybesætningen, har brug for et visum for at opholde sig på medlemsstaternes område, mens de venter på et andet fly, der skal tage dem med hjem som almindelige passagerer (enten fra samme lufthavn eller fra en anden lufthavn på medlemsstaternes område).*

Hvad angår de særlige regler for ansøgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere, henvises til [del III](#).

1.2 Gælder der særlige regler for behandling af en visumansøgning ved grænsen?

Det er de generelle regler for behandling af og afgørelse om en visumansøgning, der gælder, når der indgives en ansøgning ved grænsen. I lyset af de omstændigheder (dvs. at det haster), hvorunder der ansøges om visum ved grænsen, bliver visse regler imidlertid irrelevante, da de

forskellige faser af behandlingen (indgivelse af ansøgningen, behandling af den og endelig afgørelse) gennemføres hurtigt efter hinanden.

Anbefalet bedste praksis:

Der bør sondres mellem:

a) ekstraordinære tilfælde, hvor en tredjelandstatsborger, der har til hensigt at indrejse på medlemsstaternes område, møder frem ved den ydre grænse og ønsker at ansøge om visum der, og

b) hastetilfælde, hvor et større antal personer, der ikke havde til hensigt at indrejse på medlemsstaternes område, er tvunget til det: *f.eks. hvis et fly med Frankfurt som bestemmelsessted er nødt til at lande i Luxembourg lufthavn på grund af dårlige vejrforhold i Frankfurt. Passagerne vil blive overført til Frankfurt med bus. Flere hundrede af passagererne skulle kun have været i transit via den internationale del af Frankfurt lufthavn, inden de skulle fortsætte deres rejse til et bestemmelsessted i et tredjeland. De er tvunget til at ansøge om visum i Luxembourg.*

I første tilfælde a) gælder alle relevante regler, hvad angår behandling af og afgørelse om visumansøgninger, principielt, mens der i det andet tilfælde b), hvor de pågældende tredjelandstatsborgere ikke havde til hensigt at indrejse på medlemsstaternes område, men blev tvunget til det på grund af force majeure, kan fraviges fra visse bestemmelser, f.eks. ved at der ikke kan opkræves visumgebyr.

Følgende generelle regler gælder, hvis der indgives en ansøgning ved grænsen:

1.2.1 De grundlæggende forhold i visumansøgningen:

- Indgivelse af et udfyldt og underskrevet ansøgningskema. Hvis den berørte medlemsstats relevante myndigheder skønner, at det i lyset af omstændighederne (f.eks. at det haster meget, eller at et stort antal personer har brug for at få udstedt et visum inden for kort tid) er muligt at indlæse alle relevante oplysninger om de enkelte ansøgere direkte i den nationale visumdatabase, kan de afholde sig fra at bede de enkelte om at udfylde ansøgningskemaet.
- Fremlæggelse af et gyldigt rejsedokument, se [del II, punkt 3.1.1](#).
- Generelt skal det rejsedokument, der fremlægges, være gyldigt i mindst tre måneder efter den forventede afrejsedato fra medlemsstaterne, men da der i hastetilfælde ofte ansøges om visum ved grænsen, kan et rejsedokument med kortere gyldighed accepteres.
- Fremlæggelse af et foto, der opfylder standarderne i specifikationerne for fotos ([bilag 11](#)).
- Indsamling af biometriske data, når det er relevant, se [del II, kapitel 4](#).
- Opkrævning af visumgebyr, se [del II, punkt 3.4](#). De generelle regler om visumgebyr, der er fastsat i visumkodeksen og i visumlempelsesaftaler, finder anvendelse ved den

ydre grænse. Hastegebyret på 70 EUR, der er fastsat i visse visumlempelsesaftaler kan ikke finde anvendelse ved de ydre grænser.

- Fremlæggelse af dokumentation, herunder bevis for de uforudsigelige og tvingende indrejsegrunde, se navnlig [del II, punkt 5.2](#).
- Fremlæggelse af bevis for passende og gyldig rejsesygeforsikring, se [del II, punkt 5.3](#).

Der kan ses bort fra kravet om, at ansøgeren skal have en rejsesygeforsikring, hvis en sådan rejsesygeforsikring ikke er til rådighed ved det pågældende grænseovergangssted, eller af humanitære årsager.

Anbefalet bedste praksis i forbindelse med ansøgningsskemaet: Grundlæggende gælder de generelle regler for ansøgningsskemaet, se punkt 3.2. Hvad angår de sprogversioner af ansøgningsskemaet, der er tilgængelige (se punkt 3.2.1) ved grænseovergangstederne, skal ansøgningsskemaet mindst foreligge på den medlemsstats officielle sprog, ved hvis grænse ansøgningen indgives, og på et af EU-institutionernes officielle sprog, f.eks. engelsk.

1.3 Hvilke visumtyper kan der udstedes ved den ydre grænse?

Et visum, der er udstedt ved den ydre grænse, skal være et ensartet visum til et enkelt kortvarigt ophold, der giver indehaveren ret til at opholde sig i højst 15 dage afhængigt af formålet med og betingelserne for det forventede ophold. I tilfælde af transit skal varigheden af det tilladte ophold svare til den tid, der er nødvendig i forbindelse med transit.

En tredjelandstatsborger, der falder ind under en kategori af personer, for hvem der kræves en forudgående høring, kan principielt ikke få udstedt et visum ved de ydre grænser. Der kan imidlertid i undtagelsestilfælde udstedes et visum med begrænset territorial gyldighed for den udstedende medlemsstats område til sådanne personer ved de ydre grænser, se [del II, punkt 8.5.2](#).

1.3.1 Udfyldning af visummærkatet

[Se del II, kapitel 10 og bilag 20.](#)

1.3.2 Information af andre medlemsstats centrale myndigheder om udstedelse af et visum

Se [del II, kapitel 9](#).

1.3.3 Afslag på ansøgning om visum ved de ydre grænser

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 32, stk. 1, og artikel 35, stk. 6, samt bilag VI

Når en ansøgning er behandlet, og det er blevet fastslået, at betingelserne for indrejse er opfyldt, kan der udstedes et ensartet visum.

Hvis indrejsebetingelserne ikke er opfyldt, skal det vurderes, om forholdene berettiger, at der undtagelsesvis sker en fravigelse fra den generelle regel, så der kan udstedes et visum med begrænset territorial gyldighed (se [del II, punkt 8.5.2](#)). Hvis det ikke anses for berettiget at fravige den generelle regel, gives der afslag på visumansøgningen.

Derudover skal der gives afslag på visum ved grænsen, hvis ansøgeren ikke kan fremlægge bevis for, at der foreligger uforudsigelige og tvingende indrejsegrunde.

Der skal sondres mellem afslag på indrejse og afslag på visum ved grænsen. Reglerne for afslag på indrejse er fastsat i Schengengrænsekodeksen, mens reglerne for afslag på visum er fastsat i visumkodeksen.

1.3.4 Af hvilke grunde skal der gives afslag på visum?

Generelt skal der gives afslag på en ansøgning om et ensartet visum, hvis behandlingen af ansøgningen fører til en eller flere af nedenstående konklusioner:

1. Ansøgeren har fremlagt et falsk eller forfalsket rejsedokument.
2. Der er ikke givet nogen redegørelse for formålet med og vilkårene for det forventede ophold.
3. Ansøgeren har ikke fremlagt dokumentation for, at den pågældende har tilstrækkelige subsistensmidler i hele den forventede opholdsperiode eller midler til rejsen tilbage til oprindelses- eller bopælslandet eller til gennemrejse til et tredjeland, hvor vedkommende er sikker på at få lov til at indrejse.
4. Ansøgeren har ikke fremlagt dokumentation for, at vedkommende er i stand til på lovlig vis at skaffe tilstrækkelige subsistensmidler i hele den forventede opholdsperiode eller midler til rejsen tilbage til oprindelses- eller bopælslandet eller til gennemrejse til et tredjeland, hvor vedkommende er sikker på at få lov til at indrejse.
5. Ansøgeren har allerede opholdt sig på medlemsstaternes område i 90 dage i den igangværende periode på 180 dage på grundlag af et ensartet visum eller et visum med begrænset territorial gyldighed.
6. Ansøgeren er en person, der er indberettet til SIS med henblik på at nægte vedkommende indrejse. *I så tilfælde skal den pågældende medlemsstat tilføjes.*
7. Ansøgeren anses for at udgøre en trussel for en eller flere medlemsstaters offentlige orden eller interne sikkerhed.
8. Ansøgeren anses for at udgøre en trussel for folkesundheden i en eller flere medlemsstater.
9. Ansøgeren anses for at udgøre en trussel for en eller flere medlemsstaters internationale forbindelser.
10. Oplysningerne om formålet med og vilkårene for det planlagte ophold er ikke pålidelige.
11. Der er rimelig tvivl om pålideligheden af *angives nærmere.*

12. Der er rimelig tvivl om pålideligheden og ægtheden af den fremlagte dokumentation eller om rigtigheden af indholdet heraf.
13. Der er rimelig tvivl om, hvorvidt ansøgeren har til hensigt at forlade medlemsstaternes område inden visummets udløb.
14. Der er ikke fremlagt tilstrækkelig dokumentation for, at ansøgeren ikke på forhånd har kunnet ansøge om visum, til at begrunde ansøgningen om visum ved grænsen.
15. Ansøgeren har ikke fremlagt dokumentation for formålet med og betingelserne for den planlagte lufthavnstransit.
16. Ansøgeren har ikke fremlagt bevis for, at vedkommende i givet fald har tilstrækkelig og gyldig rejseysygeforsikring.

Der gælder på nuværende tidspunkt særlige regler for afslag på visumansøgninger fra familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere, se del III.

1.3.5 Skal den pågældende person have meddelelse om afslaget og årsagerne hertil?

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 32, stk. 2, 3 og 4, og artikel 35, stk. 7, og bilag VI

Når en grænsekontrolmyndighed giver afslag på en visumansøgning, skal den udfylde en standardformular med henblik på at meddele og begrunde afslaget, idet årsagen/årsagerne skal præciseres, og forelægge formularen for den berørte tredjelandsstatsborger, se [bilag 25](#).

1.3.6 Oplysninger, der skal indlæses i VIS, når der gives afslag på visum

Se del II, kapitel 11.3.

1.3.7 Midlertidige retningslinjer for, hvad der skal foretages i VIS, når der gives afslag på visum

Se de relevante punkter i del II, punkt 11.3.1.

2. VISA UDSTEDT TIL SØFOLK I TRANSIT VED DE YDRE GRÆNSER

En "sømand" er en person, der uanset i hvilken stilling er ansat, forhyret eller arbejder om bord på et søgående skib eller et skib, der sejler på internationale indre vandveje.

Der kan udstedes visum til en sømand ved de ydre grænser med henblik på transit, hvis den pågældende af uforudsigelige og tvingende grunde ikke har kunnet ansøge om visum på forhånd, og hvis den pågældende passerer grænsen for at påmønstre eller blive overført fra et skib, der indsejlede i en medlemsstats havn, og den pågældende udrejser fra medlemsstatens område om bord på et andet skib, der afsejler fra en havn i en anden medlemsstat.

Det skal bemærkes, at for denne særlige kategori af personer er "uforudsigelige og tvingende" grunde en hyppigere foreteelse end for andre rejsende som følge af uforudsigelige ændringer, f.eks. som følge af vejrforholdene eller ændring af sejlplanen for det skib, som søfolkene skal påmønstre eller afmønstre.

Medlemsstaterne bør dog holde sig for øje, at søfolk kan ansøge om visum 9 måneder inden den planlagte rejsedato (se afsnit 2.1), hvilket skulle begrænse behovet for at udstede visa ved den ydre grænse.

Eksempler på uforudsigelige og tvingende indrejsegrunde og deraf følgende ansøgning om visum ved grænsen:

- *En sømand får af sin skibsagent at vide, at han skal påmønstre et skib i Rotterdam havn (Nederlandene) den 4. november. Han modtager denne besked den 1. november, mens han endnu arbejder på et andet skib. Han afmønstrer dette skib den 2. november og rejser med fly til Nederlandene den 3. november.*
- *En sømand fra Filippinerne, der bor i en lille landsby på en ø nogle hundrede kilometer fra ambassaden, får den 1. maj besked af sin skibsagent om, at han skal påmønstre et skib i Rotterdam havn (Nederlandene), der afsejler havnen den 8. maj.*
- *En sømand får af sin skibsagent at vide, at han skal påmønstre et skib i Rotterdam havn den 4. november. Han modtager denne besked den 1. november, mens han endnu arbejder på et andet skib, der skal være i Piræus (Grækenland) den 2. november. Han ansøger derfor om visum ved Grækenlands ydre grænse, hvor han vil indrejse på medlemsstaternes område, inden han tager et fly til Nederlandene.*
- *En sømand fra Filippinerne får den 25. oktober at vide, at han skal påmønstre et skib i Det Forenede Kongerige den 1. november. På grund af dårlige vejrforhold er skibet imidlertid blevet omdirigeret til Le Havre (Frankrig). I dette tilfælde kan sømanden ansøge om visum ved den franske grænse.*
- *En indisk sømand ankommer med et skib til Barcelona (Spanien) og skal afmønstre og flyve hjem på ferie efter at have afsluttet sin arbejdskontrakt om bord på skibet. Det spanske konsulat i Mumbai ville ikke have kunnet behandle sømandens ansøgning før afrejsen med skibet, da han på daværende tidspunkt endnu ikke vidste, at han ville afmønstre i Spanien. Han har derfor ingen anden mulighed end at ansøge om et visum ved Spaniens ydre grænse, før han afmønstrer skibet i Spanien for at flyve hjem.*

Eksempler på, at en sømand ansøger om visum ved grænsen, men ikke kan bevise, at der foreligger uforudsigelige og tvingende indrejsegrunde:

- *En sømand fra Filippinerne, der bor i en lille landsby på en ø nogle hundrede kilometer fra ambassaden, arbejder på et krydstogtskib med regelmæssig fartplan, som forlader Rotterdam havn (Nederlandene) hver tredje måned på samme dag og tidspunkt.*
- *En sømand fra Filippinerne, der bor i en lille landsby på en ø nogle hundrede kilometer fra ambassaden, får den 1. maj besked af sin skibsagent om, at han skal påmønstre et skib i Rotterdam havn (Nederlandene), der afsejler havnen den 28. maj.*

Inden der udstedes et visum ved grænsen til en sømand, skal de kompetente nationale myndigheder udveksle oplysninger i overensstemmelse med de specifikke operationelle instrukser i [bilag 26](#) ⁶¹.

De generelle regler for de visumtyper, der kan udstedes ved de ydre grænser, gælder for søfolk, men der skal tages hensyn til søfolks særlige arbejde og tillades en vis margen, når længden af det tilladte ophold og gyldighedsperioden for visummet fastsættes.

Anbefalet bedste praksis i forbindelse med udstedelse af visa ved den ydre grænse til søfolk i transit: En sømand ankommer den 1. november med fly til Bruxelles lufthavn (Belgien) for at påmønstre et skib med planlagt ankomst til Antwerpen havn (Belgien) den 3. november. Da skibet kan være forsinket, skal der tilføjes nogle dages margen til længden af det tilladte ophold og visummets gyldighed.

⁶¹ Gennemførelsesafgørelse C(2020) 64 om operationelle instrukser for udstedelse af visa til søfolk ved den ydre grænse.

DEL V: ÆNDRING AF UDSTEDTE VISA

1. FORLÆNGELSE AF ET UDSTEDT VISUM

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 33

Hvis en visumindehaver, der allerede befinder sig på medlemsstaternes område, ikke kan forlade det inden udløbet af sit visum på grund af force majeure eller af humanitære årsager eller alvorlige personlige årsager, skal den pågældende sende anmodningen om forlængelse af visummet til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor vedkommende befinder sig, selv om det ikke er den medlemsstats konsulat, der har udstedt visummet.

Den berørte medlemsstats myndigheder er under visse omstændigheder forpligtet til at forlænge visummet (punkt 1.1), og i andre tilfælde kan de beslutte at forlænge visummet (punkt 1.2).

1.1 Under hvilke omstændigheder er det obligatorisk at forlænge et udstedt visum?

Gyldighedsperioden for et udstedt visum og/eller varigheden af det tilladte ophold skal forlænges, hvis en medlemsstats kompetente myndighed finder, at visumindehaveren har fremlagt dokumentation for force majeure eller humanitære årsager, der forhindrer vedkommende i at forlade medlemsstaternes område før udløbet af gyldighedsperioden eller varigheden af det ophold, hvortil der er udstedt visum.

Eksempel på force majeure:

- Et flyselskabs ændring i sidste øjeblik af flyveplanen (f.eks. på grund af vejrforholdene eller en strejke).

Eksempel på humanitære årsager:

- Pludselig alvorlig sygdom hos den berørte person (hvilket betyder, at den pågældende ikke er i stand til at flyve) eller pludselig alvorlig sygdom hos en nær slægtning, der bor i en medlemsstat, eller slægtningens dødsfald.

I henhold til aftalerne om lempelse af visumreglerne er det kun obligatorisk at forlænge et visum på grund af "force majeure" og ikke af "humanitære årsager". Tredjelandssstatsborgere, der er omfattet af aftaler om lempelse af visumreglerne, kan imidlertid også drage nytte af de gunstigere bestemmelser i visumkodeksen.

1.2 Kan der opkræves gebyr for at forlænge et visum på grund af force majeure eller af humanitære årsager?

Hvis et visum forlænges på grund af force majeure eller af humanitære årsager, kan der ikke opkræves gebyr.

1.3 Under hvilke omstændigheder er det ikke obligatorisk at forlænge et udstedt visum?

Gyldighedsperioden for et udstedt visum og/eller varigheden af opholdet kan forlænges, hvis visumindehaveren fremlægger dokumentation for alvorlige personlige årsager, som kan begrunde en forlængelse af gyldighedsperioden eller varigheden af opholdet.

Eksempler på alvorlige personlige årsager, der kan begrunde en forlængelse af et visum:

- En namibisk statsborger rejser til Köln (Tyskland) for at hente et familiemedlem, der har fået foretaget en operation. Dagen før den planlagte afrejse får patienten et tilbagefald og kan først forlade hospitalet to uger senere.

- En angolansk forretningsmand er rejst til Italien for at forhandle om en kontrakt med en italiensk virksomhed og besøge flere produktionssteder i Italien. Forhandlingerne varer længere end forventet, og den angolanske statsborger er nødt til at blive en uge længere end forventet.

Eksempel på personlige årsager, der ikke kan begrunde en forlængelse af et visum:

- En boliviansk statsborger er rejst til Sverige for at deltage i en familiebegivenhed. Her møder han en gammel ven og ønsker at forlænge opholdet med to uger.

1.3.1 Kan der opkræves gebyr for at forlænge et visum af alvorlige personlige årsager?

Hvis et visum forlænges af alvorlige personlige årsager, skal der opkræves et gebyr på 30 EUR.

1.4 Skal der foretages en "forudgående høring", inden der træffes afgørelse om at forlænge et visum?

Hvis en visumindehaver, der ansøger om en forlængelse af sit visum, er tredjelandsstatsborger eller tilhører den kategori af statsborgere, for hvem en medlemsstat kræver en "forudgående høring", bør der ikke foretages endnu en høring. Da der blev foretaget en høring inden udstedelsen af det oprindelige visum, kan det antages, at resultatet af denne høring stadig er gyldigt.

1.5 Hvor stor territorial gyldighed skal et forlænget visum have?

Generelt skal forlængelsen gøre det muligt for indehaveren at rejse til det samme område som det, der er omfattet af det oprindelige visum. Myndighederne i den medlemsstat, der er ansvarlig for forlængelsen af visummet, kan dog begrænse den territoriale gyldighed af det forlængede visum. Det modsatte kan aldrig være tilfældet, dvs. at et visum, der oprindeligt havde begrænset territorial gyldighed, forlænges til ophold til hele medlemsstaternes område.

1.6 Hvor langt skal det ophold, som det forlængede visum omfatter, være?

Generelt må forlængelsen af et visum ikke resultere i et samlet ophold, der varer længere end 90 dage inden for en periode på 180 dage.

1.7 Hvilken form skal forlængelsen have?

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 27 og artikel 33, stk. 6, samt bilag X*

Forlængelsen af visa skal have form af en visummærkat i den ensartede udformning ([bilag 19](#)), og mærkaten skal udfyldes i overensstemmelse med [kapitel 10](#) og [bilag 20](#).

1.8 Hvad skal kontrolleres, når en anmodning om forlængelse af et visum vurderes?

Hvis den kompetente myndighed finder, at de årsager, der er fremlagt for at begrunde anmodningen om en forlængelse af visummet, er tilstrækkelige, skal følgende kontrolleres:

- Er ansøgerens rejsedokument stadig gyldigt tre måneder efter den forventede afrejsedato?
- Har ansøgeren tilstrækkelige subsistensmidler i det supplerende tidsrum, opholdet varer?
- Har ansøgeren fremlagt bevis for en rejsesygeforsikring for det supplerende tidsrum, opholdet varer?

Alle relevante betingelser for at opnå det oprindelige visum skal stadig være opfyldt.

Når et visum er blevet forlænget, skal de relevante oplysninger indlæses i VIS.

2. ANNULLERING AF ET UDSTEDT VISUM

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 34 og bilag VI*

Et visum annulleres, hvis det bliver åbenlyst, at betingelserne for udstedelsen af det ikke var opfyldt på det tidspunkt, da det blev udstedt, navnlig hvis der er alvorlig grund til at tro, at visummet er udstedt på svigagtigt grundlag.

Et visum skal i princippet annulleres af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der udstedte det. Et visum kan annulleres af de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat. Myndighederne i den medlemsstat, der har udstedt visummet, skal underrettes om en sådan annullering.

Eksempel: *En russisk statsborger med visum til én indrejse, som er udstedt af det italienske konsulat i Moskva, ankommer til Bruxelles lufthavn (Belgien) og har ikke bevis for, at han eller hun har et fly videre fra Bruxelles til en italiensk lufthavn, eller kan give en ordentlig forklaring på, hvorfor den pågældende er der.*

Det kan antages, at det visum er opnået på svigagtig vis, og de belgiske myndigheder skal annullere det og informere de italienske myndigheder herom.

Eksempel: *En indisk statsborger med et visum til flere indrejser med 90 dages gyldighed, som er udstedt af det italienske konsulat i Delhi med henblik på, at den pågældende skal deltage i et sommerkursus på et italiensk universitet, arbejder ulovligt på en restaurant i Tyskland. Finanskontrolmyndigheden for ulovlig beskæftigelse gennemfører en undersøgelse og afslører den pågældendes aktivitet.*

I dette tilfælde skal de tyske myndigheder annullere visummet.

2.1 Årsager til annullering

Det forhold, at en visumindehaver ikke kan fremlægge et eller flere af de dokumenter, der indgår i den dokumentation, der er omhandlet i punkt 5.2.1, eller at vedkommende, da han eller hun møder op ved grænsen, ikke kan bevise, at han eller hun er i besiddelse af tilstrækkelige subsistensmidler, skal ikke automatisk føre til en afgørelse om at annullere visummet, navnlig hvis visummet er udstedt af en anden medlemsstat, men den pågældende skal nægtes indrejse.

Eksempel: *En hviderussisk statsborger med et visum til flere indrejser (der er udstedt (med henblik på forretningsrejser) af det polske konsulat i Minsk (Hviderusland), flyver fra Minsk (Hviderusland) til Rom (Italien) med henblik på turisme, og han kan ikke bevise, at han er i besiddelse af de nødvendige subsistensmidler til sit ophold i Italien. Det er indlysende, at han allerede har brugt sit visum til forretningsformål i Polen, og visummet er stadig gyldigt.*

I dette tilfælde skal visummet ikke annulleres, men der skal gives afslag på indrejse.

Hvis en visumindehaver ved grænsekontrollen ikke kan bevise, hvad formålet med den pågældendes rejse er, skal der iværksættes en yderligere undersøgelse for at vurdere, om den pågældende har fået visummet på svigagtig vis og udgør en risiko, hvad angår ulovlig indvandring. Om nødvendigt vil der blive taget kontakt med de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der har udstedt visummet. Visummet skal kun annulleres, når det kan bekræftes, at det er opnået på svigagtig vis.

2.2 Hvordan skal annulleringen markeres?

Annuleres et visum, skal det påføres et stempel med teksten "ANNULLERET", og det optisk variable kendetegn ved visummærkatens sikkerhedselementet "kipeffekt" og udtrykket "visum" gøres ubrugelige ved brug af et skarpt instrument. Formålet er at forhindre, at det optisk variable kendetegn fjernes fra visummærkatens og misbruges.

Anbefalet bedste praksis i forbindelse med de(t) sprog, der anvendes i stemplet, og oplysningerne om annullering af visummet:

For at alle medlemsstaternes relevante myndigheder kan forstå betydningen af stemplet, kan ordet "annulleret" være anført på den medlemsstats nationale sprog, som foretog annulleringen, og f.eks. på engelsk. Se også punkt 4.

2.3 Skal der indlæses oplysninger om annullering af et visum i VIS?

Når et visum er blevet annulleret, skal de relevante oplysninger indlæses i VIS.

Med hensyn til de foranstaltninger, der skal træffes i VIS, henvises til [bilag 32](#).

2.4 Skal den pågældende person have meddelelse om annulleringen og årsagerne hertil?

Når de kompetente myndigheder har annulleret et visum, skal de udfylde standardformularen med henblik på at meddele og begrunde annulleringen, idet årsagen/årsagerne skal præciseres, og forelægge formularen for den berørte tredjelandsstatsborger, se [bilag 25](#).

Anbefalet bedste praksis: Når en medlemsstat annullerer et visum, der er udstedt af en anden medlemsstat, anbefales det at sende oplysninger herom ved hjælp af formularen i [bilag 30](#).

2.5 Har den pågældende ret til at klage over en afgørelse om annullering?

Personer, hvis visum er blevet annulleret, skal have ret til at klage. Klagesagen skal føres mod den medlemsstat, der har truffet afgørelsen om annullering. Når den berørte person gives meddelelse om annulleringen, skal vedkommende informeres fuldt ud om proceduren i tilfælde af, at han eller hun ønsker at klage.

3. INDDRAGELSE AF ET UDSTEDT VISUM

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 34 og bilag VI

Et visum skal inddrages, hvis det bliver åbenlyst, at betingelserne for udstedelsen af det ikke længere er opfyldt. Et visum skal i princippet inddrages af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der udstedte det. Et visum kan inddrages af de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat. Myndighederne i den medlemsstat, der har udstedt visummet, underrettes i så fald om en sådan inddragelse.

Hvis et konsulat har mistanke om, at indehaveren af et visum ikke længere opfylder betingelserne, bør det foretage en grundig undersøgelse af omstændighederne og sikre, at der forelægges en passende mængde fyldestgørende dokumentation, inden visummet inddrages. Indicier såsom aflysning af en hotel- eller flyreservation alene udgør ikke tilstrækkelig pålidelig dokumentation til at inddrage et visum. I sådanne tilfælde bør konsulaterne overveje at kontakte visumindehaveren med henblik på at få en forklaring på ændringen af rejseplanerne, inden det besluttes, om visummet skal inddrages.

Eksempel: *Et visum skal inddrages ved grænsen, hvis visumindehaveren er blevet omfattet af en indberetning i Schengeninformationssystemet (SIS), siden visummet blev udstedt.*

Et visum kan inddrages efter anmodning fra visumindehaveren. En anmodning herom skal fremsættes skriftligt. De kompetente myndigheder i de medlemsstater, der har udstedt visummet, underrettes om en sådan inddragelse.

3.1 Årsager til inddragelse

Det forhold, at en visumindehaver ikke kan fremlægge et eller flere af de dokumenter, der indgår i den dokumentation, der er omhandlet i [del II, punkt 5.2](#), eller at vedkommende ikke kan bevise, at han eller hun er i besiddelse af tilstrækkelige subsistensmidler, skal ikke

automatisk føre til en afgørelse om at inddrage visummet, navnlig hvis visummet er udstedt af en anden medlemsstat.

3.2 Hvordan skal inddragelsen markeres?

Inddrages et visum, skal det påføres et stempel med teksten "INDDRAGET", og det optisk variable kendetegn ved visummærkatens sikkerhedselementet "kipeffekt" og udtrykket "visum" gøres ubrugelige ved brug af et skarpt instrument. Formålet er at forhindre, at det optisk variable kendetegn fjernes fra visummærkatens og misbruges.

Anbefalet bedste praksis i forbindelse med de(t) sprog, der anvendes i stemplet, og oplysningerne om inddragelse af visummet:

For at alle medlemsstaternes relevante myndigheder kan forstå betydningen af stemplet, kan ordet "inddraget" være anført på det nationale sprog i den medlemsstat, som foretog inddragelsen, og f.eks. på engelsk. Se også punkt 4.

3.3 Skal der indlæses oplysninger om inddragelsen af et visum i VIS?

Når et visum er blevet inddraget, skal de relevante oplysninger indlæses i VIS.

Med hensyn til de foranstaltninger, der skal træffes i VIS, henvises til [bilag 32](#).

3.4 Skal den pågældende person have meddelelse om inddragelsen og årsagerne hertil?

Når de kompetente myndigheder har inddraget et visum, skal de udfylde standardformularen med henblik på at meddele og begrunde inddragelsen, idet årsagen/årsagerne skal præciseres, og forelægge formularen for den berørte tredjelandsstatsborger, se [bilag 25](#).

Anbefalet bedste praksis: Når en medlemsstat inddrager et visum, der er udstedt af en anden medlemsstat, anbefales det at sende oplysninger herom ved hjælp af formularen i [bilag 31](#).

3.5 Har den pågældende ret til at klage over en afgørelse om inddragelse?

Personer, hvis visum er blevet inddraget, skal have ret til at klage, medmindre inddragelsen blev foretaget på visumindehaverens anmodning. Klagesager føres mod den medlemsstat, der har inddraget visummet. Når den berørte person gives meddelelse om inddragelsen, skal vedkommende informeres fuldt ud om den procedure, der skal følges i tilfælde af, at vedkommende ønsker at klage.

4. OVERSÆTTELSE AF "ANNULLERET" OG "INDDRAGET"

EN	ANNULLED	REVOKED
BG	АНУЛІРАНА	ОТМЕЕНА
ES	ANULADO	RETIRADO
CS	NEPLATNÉ	ZRUŠENO
DA	ANNULLERET	INDDRAGET
DE	ANNULLIERT	AUFGEHOBEN
ET	TÜHISTATUD	KEHTETUKS TUNNISTATUD
EL	ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ	ΑΝΑΚΑΛΕΙΤΑΙ
FR	ANNULÉ	ABROGÉ
HR	PONIŠTENO	UKINUTO
IT	ANNULLATO	REVOCATO
LV	ANULĒTA	ATCELTA
LT	PANAİKINTA	ATŠAUKTA
HU	MEGSEMMISÍTVE	VISSZAVONVA
MT	ANNULLATA	REVOKATA
NL	NIETIG VERKLAARD	INGETROKKEN
PL	UNIEWAŻNIONO	COFNIĘTO
PT	ANULADO	REVOGADO
RO	ANULAT	REVOCAT
SK	ZRUŠENÉ	ODVOLANÉ
SL	RAZVELJAVLJENO	PREKLICANO
FI	MITÄTÖN	KUMOTTU
SV	UPPHÄVD	ÅTERKALLAD

NO	ANNULLERT	INNDRATT
----	-----------	----------

DEL VI: LISTE OVER RELEVANT LOVGIVNING

EU-RETTE

- [Konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985](#) mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, undertegnet i Schengen den 19. juni 1990 ([EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19](#))
- [94/795/RIA: Rådets afgørelse af 30. november 1994](#) om en fælles aktion vedtaget af Rådet på grundlag af artikel K.3, stk. 2, litra b), i traktaten om Den Europæiske Union vedrørende rejselempelser for skoleelever fra tredjelande med bopæl i en medlemsstat ([EFT L 327 af 19.12.1994, s. 1](#))
- [Rådets forordning \(EF\) nr. 1683/95 af 29. maj 1995](#) om ensartet udformning af visa ([EFT L 164 af 14.7.1995, s. 1](#)), ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1370 af 4. juli 2017 om ændring af Rådets forordning (EU) nr. 1683/95 om ensartet udformning af visa ([EFT L 198 af 28.7.2017, s. 24](#))
- [Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1082/2013/EU af 22. oktober 2013](#) om alvorlige grænseoverskridende sundhedstrusler og om ophævelse af beslutning nr. 2119/98/EF (EØS-relevant tekst) ([EUT L 293 af 5.11.2013, s. 1](#))
- [Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder \(EUT C 364 af 18.12.2000, s. 1\)](#)
- [Europa-Parlamentets og Rådets forordning \(EU\) 2018/1806 af 14. november 2018](#) om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav (omarbejdning) ([EUT L 303 af 28.11.2018, s. 39](#))
- [Rådets forordning \(EF\) nr. 1030/2002 af 13. juni 2002](#) om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandstatsborgere ([EFT L 157 af 15.6.2002, s. 1](#))
- [Rådets forordning \(EF\) nr. 693/2003 af 14. april 2003](#) om indførelse af et særligt, forenklet transitdokument (FTD) og et forenklet jernbanetransitdokument (FRTD) samt om ændring af de fælles konsulære instrukser og Den Fælles Håndbog ([EUT L 99 af 17.4.2003, s. 8](#))
- [Rådets forordning \(EF\) nr. 694/2003 af 14. april 2003](#) om ensartet udformning af forenklede transitdokumenter (FTD) og forenklede jernbanetransitdokumenter (FRTD) som omhandlet i forordning (EF) nr. 693/2003 ([EUT L 99 af 17.4.2003, s. 15](#))
- [Rådets afgørelse af 8. marts 2004](#) om indgåelse af aftalememorandummet mellem Det Europæiske Fællesskab og Folkerepublikken Kinas nationale turistadministration om visumspørgsmål og dermed forbundne anliggender vedrørende turistgrupper fra Folkerepublikken Kina (ADS) ([EUT L 83 af 20.3.2004, s. 12](#))
- [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004](#) om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (berigtigelse) ([EUT L 229 af 29.6.2004, s. 35](#))

- [Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 896/2006/EF af 14. juni 2006](#) om indførelse af en forenklet ordning for personkontrol ved de ydre grænser på grundlag af medlemsstaternes ensidige anerkendelse af visse opholdstilladelser udstedt af Schweiz og Liechtenstein i forbindelse med transit gennem deres område ([EUT L 167 af 20.6.2006, s. 8](#))
- [Europa-Parlamentets og Rådets forordning \(EF\) nr. 1931/2006 af 20. december 2006](#) om fastsættelse af regler for lokal grænsetrafik ved medlemsstaternes ydre landgrænser og om ændring af Schengenkonventionen ([EUT L 405 af 30.12.2006, s. 1](#)) berigtigelse [EUT L 29 af 3.2.2007, s. 3](#))
- [Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 565/2014/EU af 15. maj 2014](#) om indførelse af en forenklet ordning for personkontrol ved de ydre grænser, som bygger på, at Bulgarien, Kroatien, Cypern og Rumænien ensidigt anerkender visse dokumenter som ligestillede med deres nationale visa til transit gennem eller forventet ophold på deres område af en varighed på højst 90 dage inden for en given periode på 180 dage og om ophævelse af beslutning nr. 895/2006/EF og nr. 582/2008/EF ([EUT L 157 af 27.5.2014, s. 23](#))
- [Europa-Parlamentets og Rådets forordning \(EF\) nr. 810/2009 af 13. juli 2009](#) om en fællesskabskodeks for visa (Visa Code) (visumkodeks) ([EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1](#)) som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1155 af 20. juni 2019 ([EUT L 188 af 12.7.2019, s. 25](#))
- [Europa-Parlamentets og Rådets forordning \(EU\) nr. 265/2010 af 25. marts 2010](#) om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og forordning (EF) nr. 562/2006, hvad angår bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold ([EUT L 85 af 31.3.2010, s. 1](#))
- [Europa-Parlamentets og Rådets forordning \(EU\) 2016/399 af 9. marts 2016](#) om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) ([EUT L 77 af 23.3.2016, s. 1](#)).

FOLKERETTEN

- [Konventionen af 7. december 1944 om civil luftfart, bilag 2 og 9](#)
- [Den europæiske menneskerettighedskonvention af 4. november 1950 og tilhørende protokoller](#)
- [ILO-konventionen af 19. juni 2003 om søfarendes identitetsdokumenter \(nr. 185\)](#)
- [Aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer](#) ([EFT L 114 af 30.4.2002, s. 6](#))
- [Rådets afgørelse 2007/840/EF af 29. november 2007](#) om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Ukraine om lempelse af reglerne for udstedelse af visa ([EUT L 332 af 18.12.2007, s. 68](#))
- [Rådets afgørelse 2007/340/EF af 19. april 2007](#) om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Russiske Føderation om lettelse af udstedelsen af visa til kortvarigt ophold ([EUT L 129 af 17.5.2007, s. 27](#))

- [Rådets afgørelse 2007/821/EF af 8. november 2007](#) om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Albanien om lempelse af reglerne for udstedelse af visa ([EUT L 334 af 19.12.2007, s. 85](#))
- [Rådets afgørelse 2007/822/EF af 8. november 2007](#) om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Bosnien-Hercegovina om lempelse af reglerne for udstedelse af visa ([EUT L 334 af 19.12.2007, s. 97](#))
- [Rådets afgørelse 2007/823/EF af 8. november 2007](#) om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Montenegro om lempelse af reglerne for udstedelse af visa ([EUT L 334 af 19.12.2007, s. 109](#))
- [Rådets afgørelse 2007/824/EF af 8. november 2007](#) om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien om lempelse af reglerne for udstedelse af visa ([EUT L 334 af 19.12.2007, s. 125](#))
- [Rådets afgørelse 2007/825/EF af 8. november 2007](#) om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Serbien om lempelse af reglerne for udstedelse af visa ([EUT L 334 af 19.12.2007, s. 137](#))
- [Rådets afgørelse 2007/827/EF af 22. november 2007](#) om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Moldova om lettelse af udstedelsen af visa ([EUT L 334 af 19.12.2007, s. 169](#))
- [Rådets afgørelse 2011/117/EU af 18. januar 2011](#) om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Georgien om lempelse af reglerne for udstedelse af visa (EUT L 52 af 25.2.2011, s. 34)
- [Rådets afgørelse 2013/296/EU af 13. maj 2013](#) om indgåelse af aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Moldova om ændring af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Moldova om lettelse af udstedelsen af visa (EUT L 168 af 20.6.2013, s. 3)
- [Rådets afgørelse 2013/297/EU af 13. maj 2013](#) om indgåelse af aftalen mellem Den Europæiske Union og Ukraine om ændring af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Ukraine om lettelse af udstedelsen af visa (EUT L 168 af 20.6.2013, s. 11)
- [Rådets afgørelse 2013/521/EU af 7. oktober 2013](#) om indgåelse af aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Kap Verde om lempelse af reglerne for udstedelse af visa til kortvarigt ophold til statsborgere i Republikken Kap Verde og Den Europæiske Union (EUT L 282 af 24.10.2013, s. 3)
- [Rådets afgørelse 2013/628/EU af 22. oktober 2013](#) om indgåelse af aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Armenien om lettelse af udstedelsen af visa (EUT L 289 af 31.10.2013, s. 2)
- [Rådets afgørelse 2014/242/EU af 14. april 2014](#) om indgåelse af aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Aserbajdsjan om lempelse af reglerne for udstedelse af visa (EUT L 128 af 30.4.2014, s. 49)."